NEW YORK TIMES BESTSELLER
ÎNDRĂZNEȘTE SĂ MĂ ATINGI
CARLY PHILLIPS

CARLY PHILLIPS
ÎNDRĂZNEŞTE SĂ MĂ ATINGI
SERIA DARE 3

Dare to Touch by Carly Phillips

Copyright © 2015 Karen Drogin
Ediţie publicată prin înţelegere cu Corvisiero Literary Agency, LLC
Lira şi Cărţi romantice sunt mărci înregistrate ale Grupului Editorial Litera
Copyright © 2020 Grup Media Litera pentru versiunea în limba română
Toate drepturile rezervate
Editor: Vidraşcu şi fiii
Redactor: Adriana Marcu
Corector: Maria Popa
Copertă: Flori Zahiu
Tehnoredactare şi prepress: Ioana Cristea
Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României
PHILLIPS, CARLY
Îndrăzneşte să mă atingi / Carly Phillips
trad. din lb. engleză: Larisa Din – Bucureşti: Litera, 2020
ISBN 978 – 606 – 33 – 5191 – 4 I. Din, Larisa (trad.)
821.111
CARLY PHILLIPS
Îndrăzneşte să mă atingi
Traducere din limba engleză Larisa Din
LITERA*
Bucureşti
2020

Capitolul 1

La finalul zilei ei de naştere, singurii care mai rămăseseră cu ea în separeul în care îşi ţinuse petrecerea fură cei din familie şi câţiva prieteni apropiaţi. Doar că Olivia nu se simţea mai bătrână, ci pur şi simplu… frântă de oboseală. Şi era oare de mirare? Tocmai împlinise douăzeci şi şapte de ani şi era înconjurată de prieteni şi de familie, excepţie făcând doar el, cel plin de toane, care bineînţeles că nu se sinchisise să ajungă la ziua ei. Când îi fusese el vreodată alături în momentele importante din viaţa sa?

Se sprijini cu coatele pe bar şi închise ochii câteva clipe, ca să se adune, înainte să înceapă să-şi strângă cadourile şi să se îndrepte spre casă.

— La mulţi ani, Olivia, se auzi o voce familiară de bărbat la urechea ei.

Olivia se înfioră de plăcere simţind respiraţia lui Dylan Rhodes pe pielea ei.

Se întoarse cu faţa spre el şi îl găsi la doar câţiva centimetri de ea, ceea ce îi făcu inima să bată mai tare. Îi întâlni ochi aceia ciocolatii atât de sexy, iar barba lui o incită cu apropierea sa. În visele ei, barba aceea sexy se simţea atât de bine pe pielea ei goală.

„Olivia, fii serioasă, revino-ţi”.

— Mulţumesc să ai venit, zise ea, pe un glas prea răguşit, dar adevărul era că Dylan avea întotdeauna efectul acela asupra ei.

Dylan era directorul de deplasări pentru echipa Miami Thunder şi colegul ei – un bărbat după care tânjea încă de prima oră când îl întâlnise.

— Mă bucur că sora ta m-a invitat.

Olivia o rugase pe Avery să nu-i organizeze nicio petrecere, dar acum că aproape că se încheiase, se văzu nevoită să recunoască faptul că se distrase de minune şi că le era recunoscătoare mamei şi fraţilor ei, fie ei vitregi sau nu, că ţinuseră să ia parte la eveniment. La fel şi prietenilor şi colegilor de muncă.

Mai ales lui Dylan.

Acesta se uită lung la ea şi zise:

— Nu aş fi ratat ziua ta pentru nimic.

Îşi duse apoi mâna prin părul ei şi îi dădu o şuviţă după ureche, după care îşi lăsă degetele să-i mângâie în treacăt, dar intenţionat, obrazul.

Olivia se cutremură, iar sfârcurile ei trădătoare se treziră la viaţă la atingerea lui. Era ceva mai mult la mijloc decât veşnicul lor flirt. Ceva din privirea lui cafenie îi dădu de înţeles că voia mai mult.

Nici nu era de mirare. Până de curând, un simţ de responsabilitate corporatistă îi obligase să rămână doar la stadiul de colegi. După care Ian, fratele Oliviei, se îndrăgostise de proaspăta lui soţie, Riley, şi îi oferise un loc de muncă alături de echipa Thunder. Apoi Alex, fratele ei vitreg, se cuplase cu actuala lui soţie, Madison, iar şi aceştia doi lucrau pentru aceeaşi echipă. Curând după acestea, Dylan intrase şi el în jos. Era ca şi cum, odată ce propria ei familie se arătase dornică să amestece afacerile cu dragostea, gândul acela îi dăduse şi lui undă verde să-i facă curte. Cu toate că reuşise să-l ţină la distanţă până acum, ştia că era doar o chestiune de timp până ce avea să se arunce în braţele lui.

„Liv, ce te reţine?” se întrebă ea. „Prea multe lucruri”, îşi răspunse tot ea. Dar focul care ardea în sinea ei şi valul de dorinţă care îi pulsa în vene o îndemna să se arunce cu capul înainte şi să se gândească mai apoi la repercusiuni.

— Te întreb dacă eşti gata să-ţi primeşti cadoul? o întrebă Dylan, aducând-o înapoi cu picioarele pe pământ.

Olivia reuşi să încuviinţeze din cap, încercând să nu-şi trădeze entuziasmul.

— Sigur. Îmi plac la nebunie cadourile.

Dylan îi zâmbi, răsfăţând-o cu gropiţele lui irezistibile. Era atât de natural şi de intens, întotdeauna reuşind să îşi păstreze controlul, să nu dea niciodată pe afară.

Cu toate că ea nu copilărise în aceleaşi condiţii grele ca el, înţelegea prea bine nevoia aceea de a ţine lucrurile sub control. După experienţa ei cu un tată care îşi

abandonase familia mai ceva ca în telenovele şi după ce prima ei dragoste o părăsise la greu, îşi învăţase lecţia. Şi parcă tot nu se învăţase minte, altfel de ce trăise cu impresia că tatăl avea să vină la ziua ei? Când nici măcar nu o sunase să o anunţe că nu putea să ajungă, ci îi trimisese vorbă prin Alex, fratele ei vitreg. Simţi un nod în gât. Olivia cea dură şi încrezătoare în forţele proprii pe care o vedeau cei din jur era cât se poate de diferită de fetiţa cea sensibilă şi rănită care trăia în inima ei.

Căută în sufletul ei, şi Olivia cea de la suprafaţă ieşi din nou la înaintare.

— Deci? Ce cadou ai pentru mine, durule?

Dylan o luă de mână şi o trase de lângă bar, fără alte detalii, iar Olivia se grăbi să ţină pasul cu el, pe tocuri.

Sora ei, Avery, îi privi cu gura căscată. Olivia se făcu roşie la faţă când îşi dădu seama că întreaga ei familie îl văzu pe Dylan trăgând-o după el prin salonul pe care îl închiriaseră pentru seara aceea, până pe coridorul întunecat.

Brusc, Dylan se opri, se întoarse cu faţa spre ea şi o apucă strâns de talie.

— Dylan, ce crezi că…

Dar nu mai apucă să zică nimic pentru ca el o opri cu un sărut. Un sărut intens, doritor şi atât de incitant. Şi chiar în timp ce creierul ei îi spunea că e o prostie, el îşi lăsă buzele să alunece pe maxilarul ei. Iar când îi simţi pentru prima oară barba aceea aspră, se pierdu cu totul.

O muşcă de ureche, iar Olivia lăsă să îi scape un suspin de plăcere.

— Dylan…

El îşi înfipse mâna în părul ei şi îi dădu capul pe spate, după care îşi lipi din nou buzele de gura ei. Gestul lui o excită, era evident după cât de umedă îşi simţi lenjeria, îi plăcea cadoul acela şi îşi dorea mai mult de la el. O sărută cu limba şi savură din plin aroma aceea de malţ, de la berea pe care o băuse. Dylan nu era genul care să bea whisky rafinat, ci era un bărbat adevărat, cum nu mai întâlnise până atunci. Iar lucrul acela i se păru minunat şi se

lăsă în voia săruturilor lui.

El se întoarse şi o împinse spre perete, lipindu-se de trupul ei. Îi simţi erecţia frecându-se de abdomenul ei şi simţi cum i se înmoaie genunchii la ce avea să urmeze.

Dylan o prinse de bărbie cu o mână şi îşi trecu un deget pe pleoapele ei închise.

— Deschide ochii. Priveşte-mă.

Olivia deschise brusc ochii. De aproape era şi mai chipeş, şi citi atâta dorinţă şi pasiune în privirea lui. Pentru ea.

O privi drept în ochi, fără să-şi ia vreo clipă mâna de pe gâtul ei.

— La mulţi ani, raza mea de soare, îi şopti el, după care se dădu mai aproape şi o sărută din nou.

Apoi îi strecură o cutiuţă în mână, îi strânse degetele în jurul ei şi făcu un pas în spate.

Olivia coborî privirea spre cutiuţă, cu sufletul la gură. Încă îşi simţea trupul trezit la viaţă, iar inima stătea să-i iasă din piept. Dacă nu ar fi fost peretele din spatele ei, s-ar fi prăbuşit la pământ. Dar înainte să apuce să se adune, el îi făcu cu ochiul, după care îi întoarse spatele şi se îndepărtă.

*

Dylan simţi cum se învârtea pământul cu el. Îşi dorea de mult timp să fie cu Olivia, iar petrecerea aceea îi oferi prilejul perfect pentru a-i da de înţeles că lucrurile dintre ei erau pe punctul de a se schimba. Nu avea să-şi mai petreacă timpul tânjind după buzele acelea roşii, lucioase, întrebându-se ce gust aveau. Acum ştia.

Îşi duse mâna la gură, îşi simţi buzele lipicioase de la glossul ei şi zâmbi. Reuşise să o lase fără cuvinte, ceea ce nu era deloc uşor. Şireata aceea sexy ştia clar acum care erau intenţiile lui.

De data asta nu mai avea cum să se folosească de veşnica ei scuză, cu munca.

— Nu e uşor să fii o femeie într-o profesie dominată de bărbaţi. Dacă ar fi să mă combin cu tine, lumea o să zică

că nu pot să-mi port singură de grijă.

Bineînţeles că nu crezuse o iotă. Cu toate că Olivia fusese cândva asistenta lui, deja ajunsese directorul executiv al echipei. Era o femeie dedicată muncii sale, într-o lume dominată de bărbaţi, care fusese nevoită să lucreze de două ori mai mult ca să-şi dovedească meritele prin comparaţie cu predecesorul său. Şi, cu toate acestea, nu se plângea niciodată. Era o femeie isteaţă, inteligentă, deopotrivă apreciată şi respectată de toţi cei care lucrau în industrie. Îşi dovedise deja toate meritele.

Şi, dat fiind felul în care familia sa nu se ferea să combine viaţa profesională cu cea personală… Ei bine, nu credea o iotă din motivaţia ei. Pur şi simplu, îi era frică de ceva. Bine, fie, aveau s-o scoată ei cumva la capăt. Nu era ca şi cum el ar fi fost vreun expert în relaţii. Dar asta nu însemna că nu era dispus să încerce să construiască o relaţie cu ea. Poate că aveau să fie o pereche reuşită, îi unea o pasiune comună pentru fotbal, ceea ce era un lucru rar, o ştia prea bine. Nu puţine fuseseră femeile care încercaseră să-i distragă atenţia de la dragostea lui pentru acest sport.

Şi, pe lângă faptul că avea o minte brici şi că era charismatică, mai avea şi un corp senzaţional. Era o femeie subţirică, dar cu forme şi cu o pereche de sâni pe care ardea de nerăbdare să îi strângă în palme. Abia se stăpânise să nu ducă episodul din coridor mai departe. Voia să o prindă de talie, să se bucure de picioarele acelea care îi înfierbântau fanteziile. Era înnebunit după picioarele unei femei şi nu putea să-şi scoată din minte gândul picioarelor ei lungi înfăşurate în jurul lui, în timp ce o pătrundea.

Acum că îi cunoscuse aroma dulceagă şi mirosul acela atât de feminin, tânjea după mai mult. Voia să o aibă cu totul.

În drum spre ieşire, fratele Oliviei, şeful lui, îi tăie calea.

— Cred că e cazul să stăm de vorbă, zise Ian.

Cu toate că nu avea de ce să-şi motiveze faptele în faţa lui Ian, îi purta respect, aşa că preferă să nu-l ignore.

— Ce s-a întâmplat?

Ian aruncă o privire în jurul său, dar nu era nimeni prin apropiere care să tragă cu urechea.

— Îmi dau seama că nu sunt în măsură să îmi dau cu părerea despre relaţii la locul de muncă.

— Şi? întrebă Dylan.

— V-am văzut pe coridor, zise Ian, mutându-se de pe un picior pe altul, vizibil stânjenit.

Dylan atrăsese prea mult atenţia asupra lor trăgând-o pe Olivia pe coridor de faţă cu toată lumea. Ştia prea bine că Ian era foarte protector faţă de surorile lui şi, dat fiind că Dylan era şi el la fel faţă de propria soră, Callie, nu avea niciun motiv să se enerveze.

Dar asta nici nu însemna că avea să-i dea socoteală.

— Nu-ţi datorez nicio explicaţie.

— Cum să nu? Chiar ai de gând să te joci cu sentimentele surorii mele?

Dylan oftă şi zise:

— Ce te face să spui că mă joc cu sentimentele ei?

Ian încuviinţă, îşi drese glasul şi spuse:

— Sora mea e o dură la exterior, dar în interior... e fragilă, zise el, alegându-şi cuvintele cu grijă.

— Ce vrei să spui cu asta? îl întrebă Dylan, hotărât să nu afle detalii despre Olivia decât din gura ei.

— Nu te juca cu mintea sau cu inima ei.

— Nu am de gând să o fac, răspunse Dylan.

Ian se uită lung la el, cu privirea aceea îngustă, iar Dylan îşi îndreptă spatele şi nu se feri să-l privească drept în ochi.

— Ne-am înţeles? întrebă Ian, în cele din urmă.

— Sigur, răspunse Dylan.

El şi Ian se cunoşteau de mult. Fuseseră colegi la Universitatea din Florida, iar Ian îi oferise un loc de muncă. Se întâlniseră din nou la câţiva ani după absolvire. Cu toate că Dylan îi era dator, asta nu însemna că avea să renunţe la ce-şi dorea. Ian avea să facă bine să accepte situaţia. Nu avea încotro pentru că Dylan era hotărât să nu dea înapoi. Olivia avea să fie a lui.

*

În lunea aceea de după petrecere, Olivia îşi luă o cană de cafea din bucătărie şi se instală în biroul său de la stadion. Îi plăcea la nebunie munca sa. Încă din copilărie îi făcuse mare plăcere să-şi petreacă timpul alături de fraţii ei mai mari, Ian şi Scott, care erau amândoi înnebuniţi după fotbal. Cu toate că Scott ajunsese să fie poliţist, nu rata niciun meci al echipei Thunder, de fiecare dată când jucau acasă. Şi, dat fiind că Paul, fratele tatălui ei, era proprietarul echipei, încă de mică Olivia fusese expusă acestui sport. În repetate rânduri.

Iar după ce unchiul Paul plecase din ţară ca să călătorească prin lume alături de partenerul său, lăsase echipa pe mâinile lui Ian, pe care îl pregătise în tot acest timp să-i ia locul. Olivia absolvise facultatea ştiind prea bine că îşi dorea să lucreze în companie. Începuse în departamentul de PR, după care fusese trimisă în diferite deplasări din care avusese multe de învăţat, până ce, în cele din urmă, anul trecut fusese promovată în calitate de director executiv. Îi plăcea la nebunia ce făcea, îi plăcea să lucreze alături de o parte din membrii familiei sale şi aprecia devotamentul jucătorilor faţă de sport, faţă de echipă şi faţă de munca lor. Întotdeauna venea cu drag la birou şi se considera norocoasă.

Petrecerea de ziua ei nu făcuse altceva decât să îi reamintească faptul că era înconjurată de oameni care o iubeau. Petrecuse toată ziua anterioară despachetând cadouri şi redactând scrisori de mulţumire pentru fiecare cadou în parte. Avery, sora şi colega ei de apartament, se amuzase pe seama ei, dar măcar şterse asta de pe lista de sarcini.

Se instală la birou şi începu să-şi caute ochelarii în geantă. Nu îi purta prea des, dar de dimineaţă se trezise cu o durere de cap şi preferase să nu-şi pună lentilele de contact. Dar îl loc să pună mâna pe tocul de ochelari, dădu peste cadoul lui Dylan.

Îşi trecu degetele pe cutiuţa aceea de catifea. Simţi fluturi în stomac la gândul cadoului care se ascundea în interiorul ei. Nu era genul de cadou pe care să-l fi cumpărat pe fugă, ci unul gândit şi ales special pentru ea. Nu avusese curajul să-l poarte, dar nici nu o lăsase inima să-l lase acasă.

Deschise cutia şi admiră lănţişorul acela, un pandantiv din aur, în formă de soare, cu un diamant strălucitor în centru. Pentru că o numise „raza mea de soare”.

Olivia o luase drept o simplă formă de alint, nici prin cap nu-i trecuse că ar fi putut să fie vorba despre ceva mai mult. Cu toate că, de fiecare dată când îl auzea spunând asta, simţea cum creşte inima în ea. Olivia nu avea nicio problemă să admită că se simţea atrasă de Dylan. Pur şi simplu prefera să se ţină la distanţă de astfel de bărbaţi cu „textele” la ei. La drept vorbind, prefera să se ţină la distanţă de bărbaţi cu totul şi pe bună dreptate, îşi spuse ea. „Mulţumesc pentru asta, tată”, îşi zise ea, frustrată. Frustrată faţă de el şi faţă de ea însăşi, pentru că Olivia învăţase să accepte situaţia, cu bune, cu rele. Chiar dacă ea fusese cea care îi convinsese pe fraţii ei, măcar cu vorba, să îl ierte pe tatăl care îi trădase, dar asta nu însemna că nu avea şi ea propriile temeri şi răni interioare.

Cât despre Dylan, el era o contradicţie. Cu toate că se trăgea dintr-o zonă fără posibilităţi din Miami, reuşise să primească o bursă ca să studieze la Universitatea din Florida. Nu ştia prea multe despre trecutul lui pentru că nu obişnuia să vorbească despre asta. Şi nici nu se aşteptase din partea lui să o facă. La urma urmei, nu erau prieteni, ci colegi de muncă. Chiar dacă el tânjea la ceva mai mult.

El era un bărbat mai dur, lucru evident chiar şi când venea îmbrăcat la costum, jonglând cu programul unei echipe întregi de jucători şi al echipei de conducere. Şi tocmai de aerul acela dur se simţea ea atât de atrasă.

De bărbatul acela care nu se ferise să ia controlul şi să o tragă după el, de faţă cu toată lumea, cel care o sărutase cu atâta pasiune. Tânjea după bărbatul acela care

o numea o rază de soare şi care îi dăduse cadou lănţişorul acela atât de frumos. Un gest care o făcuse să vadă latura lui mai sensibilă, o latură din el care o speria. Pentru că nimic nu o împiedica să se îndrăgostească de un bărbat ca Dylan. Până peste cap. Ceea ce însemna că risca să fie deschisă în faţa lui, vulnerabilă... Cu toate că ştia din experienţă că o astfel de durere nu trecea cu una, cu două. Prefera să iasă cu bărbaţi despre care ştia că nu aveau să-i pice cu tronc.

Puse lănţişorul delicat înapoi în cutiuţa lui şi o închise. O clipă mai târziu, cineva bătu la uşa biroului.

Olivia lăsă cutia pe masă şi zise:

— Intră.

Uşa se deschise, iar Dylan păşi ţanţoş în birou. Vorbind de lup, şi lupul la uşă, îşi zise ea.

Nu aveau nicio şedinţă programată pentru ziua aceea, ceea ce însemna că venise îmbrăcat într-o pereche de pantaloni negri şi o cămaşă albă deschisă la gât, prin care zări ceva din părul de pe piept, care arăta atât de senzual. Avea mânecile suflecate, iar Olivia îşi spuse că până şi antebraţele lui păreau atât de musculoase şi de sexy.

— ’neaţa, raza mea de soare, o întâmpină el, cu un zâmbet cuceritor.

— Bună dimineaţa, răspunse ea, cu un nod în gât.

— Eşti liberă câteva clipe? o întrebă el.

Olivia încuviinţă, aşa că Dylan închise uşa în urma lui.

— Eşti aşa de sexy cu ochelari.

Cu mâinile tremurânde, Olivia îşi dădu ochelarii jos, vizibil tulburată.

— Eşti sexy şi fără ei, zise el, după care se îndreptă spre biroul ei, pe care stătea cadoul de la el.

Nu avea cum să nu observe cutiuţa, îşi dădu imediat seama după rânjetul de pe chipul lui.

Se aşeză pe marginea biroului, cu braţele la piept.

— Ei bine? o întrebă, aruncând o privire spre cutiuţa buclucaşă.

Era mai bine să înfrunte situaţia, îşi spuse ea.

— Mulţumesc, Dylan. Este un cadou foarte frumos.

— Dar văd că nu-l porţi, zise el, întristat, şi în clipa aceea Olivia se simţi îngrozitor ştiind că îi dezamăgise şi că îi rănise sentimentele.

— Tocmai ce mă pregăteam să mi-l pun la gât.

El se uită lung la ea, după care luă cutiuţa de catifea şi scoase lănţişorul.

— Întoarce-te cu spatele, zise el, cu o voce joasă.

Olivia se ridică în picioare şi se întoarse în faţa lui. El făcu un pas spre ea şi deja îi simţi trupul fierbinte.

— Ridică-ţi părul.

Olivia îşi aplecă uşor capul şi îşi ridică părul lung, pentru ca Dylan să îi pună lănţişorul la gât. Dar după ce o făcu, în loc să se îndepărteze, veni şi mai aproape de ea.

Îi simţi răsuflarea în ceafă, iar aerul cald o excită atât de tare că simţi cum i se înmoaie genunchii.

— Ce crezi că…

Dar cuvintele ei se transformară într-un geamăt de plăcere, când îi simţi buzele alunecându-i pe gât. Îi simţi buzele calde, iar el nu se grăbi să se îndepărteze, savurându-i aroma. Simţi cum i se întăresc sfârcurile pe sub bluza de mătase şi se prinse cu mâinile de masă.

— Vrei să ştii de ce am ales cadoul acesta? De ce eşti raza mea de soare? îi şopti el, cu buzele lipite de pielea ei, doar că nu-i dădu ocazia să răspundă, ci continuă: Pentru că, zi de zi când vin la lucru, tu îmi luminezi ziua.

Dumnezeule mare!

— E atât de…

— Siropos, ştiu. Dar adevărat. O apucă apoi de umeri, ca să o ţină în loc, şi îşi trecu vârful limbii peste urechea ei.

Olivia simţi un foc în interiorul ei. Brusc, nu mai simţi nimic altceva decât o dorinţă mistuitoare în sexul ei, lenjeria umezită, sânii doritori, tot trupul ei tânjind după atingerea lui, mai mult decât după aerul pe care îl respira.

Ar fi vrut să se întoarcă cu faţa spre el, să se arunce în braţele lui şi să îl sărute cu pasiune. Să îşi înfăşoare picioarele în jurul lui şi să…

Brusc, cineva bătu la uşă, după care uşa se deschise larg. Riley, cumnata ei, dădu buzna în birou, gata să treacă

la treabă.

— Olivia, voiam să vorbesc cu tine despre... Oh! explică ea şi tresări. Se uită lung la ei, după care un zâmbet larg apăru pe chipul ei. S-ar părea că am întrerupt ceva, zise ea, dar fără să schiţeze niciun gest ca să plece.

Olivia încercă să se îndepărteze de el, iar Dylan o ţinu strânse de braţe.

— Eu şi Dylan tocmai ce... Dylan a venit să stăm de vorbă despre plecarea spre Arizona, pentru Pro Bowl, nu-i aşa? spuse ea, fără să stea pe gânduri, încercând să găsească o scuză legată de muncă care să motiveze prezenţa lui în biroul ei. Cu toate că nimic nu ar fi putut să explice apropierea dintre ei şi buzele lui pe gâtul ei...

Dylan se arătă amuzat.

— Da, s-ar părea că da. Am venit să discutăm despre plecare, zise el, după care făcu un pas în spate, lăsându-şi mâna pe alunece pe spatele ei. Hai să reluăm discuţia la prânz, continuă el.

— La prânz? repetă ea, neştiind ce altceva să spună pentru că trupul ei încă tânjea după el, nefiind în stare să proceseze ce tocmai de întâmplase între ei.

Şi oare la ce s-ar fi ajuns dacă Riley nu ar fi dat buzna peste ei?

Dumnezeule, întreaga situaţie începuse să se complice. La naiba!

— Da, la prânz. O să trec să te iau, spuse el, făcându-i cu ochiul.

Dar ea ignoră gestul lui, prea preocupată de faptul că se grăbise să facă planuri fără să ţină cont de părerea ei.

— Şi nu crezi că ar trebui să mă întrebi şi pe mine înainte? replică ea. De unde ştii că nu am deja alte planuri?

Făcând abstracţie de rânjetul lui Riley, Dylan îi întâlni privirea şi zise:

— De vreo două luni te tot întreb. Acum am decis că e rândul meu să iau iniţiativa. Ne vedem la prânz, spuse el, lăsându-şi mâna să alunece pe braţul ei. Mi-a părut bine să te văd, Riley, zise el, după care se strecură pe uşă.

— Ce se petrece aici? Şi, că tot veni vorba, ce l-a

apucat să te târască după el, la petrecere, până pe coridor, ca un sălbatic?

Riley, soţia fratelui ei Ian, asistenta echipei pe partea de deplasări şi prietena ei cea mai bună, se instală comod în cel mai confortabil fotoliu din birou. Îşi lăsă buclele castanii să-i alunece pe spate şi o privi cu ochi curioşi, aşteptând să afle totul de la ea.

Olivia se aşeză din nou la birou, cu toate simţurile în alertă. Dumnezeule, tremura din toate încheieturile.

— Nu ştiu. Întotdeauna a fost un flirt între noi, dar am crezut că i-am dat clar de înţeles că nu am de gând să amestec afacerile cu… cu nimic altceva.

Nu voia să folosească cuvântul „plăcere”. Ceva îi spunea că hormonii ei deja superstimulaţi nu aveau să reziste.

— Mie nu mi se pare că a învăţat lecţia.

Olivia duse mâna la pandantivul de la gât şi zise:

— Mi l-a dat cadou de ziua mea.

Riley se ridică de la masă şi se dădu mai aproape, să vadă mai bine.

— E superb. E clar că nu are de gând să accepte un refuz din partea ta. Chiar ai de gând să-i rezişti? De ce? E un bărbat extraordinar şi foarte chipeş… Dar să nu-i spui fratelui tău că am zis asta, zise ea, cu zâmbetul pe buze, căci amândouă ştiau prea bine cât de gelos putea să fie Ian.

— Nu pot să-i rezist. Nu vreau să o fac. Dar e atât de intens. Vrea totul sau nimic şi, sinceră să fiu, nu cred că sunt pregătită pentru asta.

— Ai două variante: fie continui să stai seară de seară acasă, în faţa televizorului, fie decizi să ieşi cu un bărbat care e limpede că te venerează. Vai, ce alegere dificilă!

— Da, ce să spun. Cred că ai uitat cât de mult l-ai ţinut pe Ian la distanţă prima oară când a început să-ţi facă curte.

Riley îşi strânse mâinile şi spuse:

— Ian m-a speriat tocmai pentru că e aşa de… dominant. Ştii prea bine toată povestea cu tatăl meu.

Tatăl lui Riley fusese un nenorocit abuziv şi manipulator. Avusese toate motivele să fie atentă la Ian şi la personalitatea lui dominantă. Sigur, Ian n-ar fi fost niciodată în stare să-i facă vreun rău. Dimpotrivă, o venera. Şi, cu toate că reuşise să o cucerească în cele din urmă, la început, aproape că îl pierduse.

— Ştiu, dar…

— Ascultă-mă înainte să iei o decizie, bine? spuse Riley.

Ştiind că prietena ei avea intenţii bune, Olivia o lăsă să vorbească.

— M-am înşelat crezând că relaţia mea cu Ian avea să mă coste demnitatea şi independenţa mea. Dar tu nu ai astfel de probleme.

— Aşa e, doar că ştii foarte bine că am şi eu propriile temeri.

— Da, din cauza tatălui tău şi a celeilalte familii a lui. Ştii prea bine că înţeleg situaţia de ambele părţi, continuă Riley, bună prietenă cu Alex, fratele vitreg al Oliviei. Înţeleg de ce eşti cu băgare de seamă, dar ar trebui să-i dai ocazia lui Dylan să îţi dovedească că e un băiat bun.

Olivia încercă să schiţeze un zâmbet. Era ceva mai mult la mijloc decât povestea cu tatăl ei. Cu toate că el fusese primul bărbat care îi zdruncinase încrederea în bărbaţi şi care continua să o facă. Toată viaţa ei se învârtise în jurul lui Robert Dare, pe care îl crezuse de fiecare dată când îi spusese că era prinţesa lui. Problema era că o spunea doar când se întorcea acasă dintr-una dintre lungile sale călătorii de afaceri, cu braţele încărcate de cadouri, pe când Olivia era prea tânără şi prea naivă ca să-şi dea seama că toate acele cadouri erau menite să-i liniştească lui conştiinţa la gândul că ducea o viaţă dublă, cu o amantă şi alţi copii. Copii cărora le acordase mai mult timp şi energie decât o făcuse vreodată cu Olivia şi cu fraţii ei.

După care urmase marele eşec în dragoste din facultate, ceea ce o făcuse să-şi piardă toată încrederea în bărbaţi.

— Uite ce, sunt sigură că Dylan e un tip extraordinar.

Un bărbat sexy, cu păr negru ca abanosul prin care ardea de nerăbdare să-şi treacă degetele, un bărbat pe care tânjea să-l sărute din nou, îşi zise Olivia.

— Atunci sari pe el cu ochii larg deschişi, zise Riley. Bucură-te de o partidă de sex demenţială. Dacă nu investeşti sentimente, nu are rost să-ţi baţi capul cu relaţii sau decepţii în dragoste. Nu-i aşa? o întrebă Riley, întâlnindu-i privirea.

Olivia schiţă un zâmbet. Poate că se complica de una singură. Doamne fereşte, nu era ca şi cum Dylan o ceruse în căsătorie. Atunci chiar s-ar fi văzut nevoită să sape în cele mai întunecase şi apăsătoare temeri şi suferinţe. Pur şi simplu, o invitase la prânz. Şi probabil că ceva mai mult – genul de lucruri pe care putea să le controleze.

Aşa că încuviinţă, deja pregătită să înfrunte toată povestea asta cu Dylan Rhodes aşa cum trebuia.

Capitolul 2

Olivia îşi petrecu întreaga dimineaţă lucrând, dar pe măsură ce se apropia de ora prânzului, observă că nu-şi putea lua ochii de la ceas. Cu toate că mai devreme nici nu concepuse să iasă cu el, acum abia aştepta să îl revadă şi să continue să exploreze povestea dintre ei.

În ciuda faptului că îl aştepta să apară dintr-o clipă într-alta, motiv pentru care îşi aranjase părul şi machiajul, când îl auzi bătând la uşă, aproape că sări de pe scaun.

„Oare să-mi dau ochelarii jos?” se întrebă ea, după care se grăbi să o facă.

— Intră!

Dar îl loc să-l vadă în pragul uşii pe bărbatul pe care îl aştepta, fratele său fu cel care intră în biroul ei.

— Nu eşti Dylan, zise Olivia, fără să-şi poată masca dezamăgirea.

Fratele ei care, de regulă, nu lăsa să se citească nimic

pe chipul lui, schiţă un surâs şi zise:

— Îmi pare rău să te dezamăgesc.

Olivia nu avea de gând să se lase afectată de comentariul lui.

— Ce te aduce aici? spuse ea, întrebându-se deopotrivă cum avea să scape de el înainte să îi vină întâlnirea.

— Avem o problemă cu Big, răspunse Ian.

Făcea referire la jucătorul lor buclucaş, Marcus Bigsby, poreclit „Big” de fanii săi şi de presă, datorită proporţiilor sale. Impresionante. Era un jucător de doi metri şi peste 100 de kilograme, plin de muşchi şi, cu toate acestea, iute de picior.

Big era un bărbat chipeş, charismatic, iar în cei doi ani de când începuse să joace la Miami, devenise un jucător cu adevărat formidabil. Presa şi fanii erau înnebuniţi după atitudinea lui relaxată, iar fetele dădeau iama pe stadion ca să-l vadă pe jucătorul acela minunat cu plete aurii. Iar în urma renegocierilor pentru noul său contract, echipa ajunsese să arunce cu bani în el.

— Ah. Ce s-a mai întâmplat de data asta?

Ian îşi aranjă cravata şi zise:

— A dat o petrecere aseară, la el acasă. Vecinii au chemat poliţia, iar când au ajuns la faţa locului, i-au găsit pe prietenii vărului său uşurându-se în fântâna vecinilor.

— Oh, zise Olivia, strâmbând dezgustată din nas.

— E numai vina lui Wendell, mormăi Ian.

El era sursa tuturor problemelor dintre echipă şi Big. Big fusese recrutat de cei de la Thunder după ce făcuse o figură frumoasă în facultate, alături de Oklahoma Sooners. Un băiat venit din provincie, Big nu ştia cum să se descurce la oraş sau ce să facă cu banii. În plus de asta, era uşor influenţabil, ceea ce rezulta adesea în decizii neinspirate şi publicitate negativă. De cele mai multe ori, vinovatul fusese chiar vărul său, Wendell, care fusese trimis de familia lor să îl însoţească pe Marcus în „marele oraş”, după cum obişnuiau ai lui să facă referire la Miami.

Big era cel mai mic într-o familie cu şapte fraţi şi

surori, iar Wendell era cu doar câţiva ani mai mare decât el, însă nu împărtăşea nimic din şarmul şi charisma lui Big. Dar fiindcă Wendell fusese jucătorul preferat al familiei până ce cariera lui fusese curmată de o accidentare în liceu, Wendell simţea că Big îi era dator pentru cariera pe care îl ajutase să o construiască. Adevărul era că nu se gândea la binele lui Big. Pur şi simplu, era interesat de banii vărului său şi nu se ferea să se folosească de el. Umblau zvonuri cum să Wendell era implicat în afaceri cu droguri în Miami. Dar în ochii lui Big, vărul lui făcea parte din familie, era cineva căruia îi era dator, cineva în care, în naivitatea lui, îşi pusese toată încrederea. Cu alte cuvinte, la Wendell era problema.

— Care-i planul? îl întrebă Olivia pe fratele ei.

Nu era prima oară când discutaseră cu Big despre asta, ba chiar îl amendaseră în unele situaţii şi încercaseră să vină cu sfaturi. Îl înscriseseră şi la cursul pe care îl organizau cu toţii jucătorii echipei, curs menit să-i înveţe cum să gestioneze banii şi alte abilităţi care urmau să le fie de folos odată ce cariera lor în fotbal avea să se încheie. Alex, fratele ei vitreg, îşi dăduse tot interesul faţă de Big, sperând să îl poată ajuta. Încercase în fel şi chip să îl aducă cu picioarele pe pământ.

Olivia căzu pe gânduri şi începu să bată uşor darabana în birou.

— Atât timp cât Wendell e în peisaj, nu văd cum lucrurile s-ar putea schimba.

— Tocmai ăsta e planul. Antrenorul Carter are de gând să-i dea un ultimatum lui Big. Fie îl trimite imediat pe Wendell acasă, înainte de Pro Bowl, fie n-o să joace tot sezonul următor.

Olivia făcu ochii mari.

— Asta o să-l termine psihic.

— Să sperăm că exact de asta are nevoie ca să ia o decizie, zise Ian, aruncând o privire la ceas. Carter se pregăteşte de plecare în cinci minute, ne vedem cum el în parcare.

— Stai. Poftim?

— Big îl admiră de antrenorul său, dar pe tine te place, în tine are încredere. N-a vrut să-l creadă pe Alex când l-a avertizat că tipa aia cu care l-a combinat Wendell era o prostituată, dar pe tine te-a crezut.

Olivia oftă şi spuse:

— E atât de inocent! Nu a vrut să creadă că fata aia umbla după banii lui. N-am avut încotro, a trebuit să-i explic că Wendell o plătise să fie cu el. Deoarece, ca de obicei, atunci când Big are nevoie de el, Wendell este de negăsit.

Asta după ce Olivia îl găsise în restaurantul de lângă stadion, în aşteptarea unei femei care nu avea de gând să apară la întâlnire pentru că nu fusese plătită. Îi luase ceva timp să pună lucrurile cap la cap, dar după ce stătuse de vorbă cu câţiva dintre coechipierii săi, înţelesese cum era situaţia cu adevărat. Fusese o discuţie dificilă, dar cineva trebuia să o facă, iar coechipierii lui ar fi tăiat în carne vie.

— Bine, vin. Dar de ce trebuie să se întâmple tocmai acum?

— Pentru că aşa vrea Carter. Îmi pare rău, Liv, dar trebuie să plecăm.

Olivia încuviinţă şi zise:

— Dă-mi voie să-mi anulez planurile.

Se uită urât la el, iar după ce fratele ei îi întoarse spatele şi ieşi din birou, îi scoase limba pe la spate. Gestul acela infantil nu o făcu să se simtă mai bine, dar nu era uşor să dai uitării obiceiurile din copilărie.

Nici nu era de mirare că, exact când hotărâse să asculte de sfatul lui Riley şi să exploreze atracţia dintre ea şi Dylan, tocmai atunci trebuia să apară o criză la muncă.

*

Dylan nu fu tocmai încântat când Olivia îl sună să anuleze prânzul, dar îi înţelese motivaţia. Se aştepta şi el la probleme cu Marcus Bigsby în deplasarea de săptămâna viitoare în Arizona, cu ocazia evenimentului Pro Bowl, aşa că, dacă Olivia putea să-l convingă pe puşti să îl trimită acasă pe vărul său, avea să-i facă treaba mult mai uşoară.

Dylan avea doar treizeci de ani, dar când se uita la băiatul acela naiv, nu putea să nu-l ducă gândul la adolescenţa lui. Dylan avusese mai multe de învăţat în adolescenţă decât Marcus în toată viaţa lui.

Frustrat şi fără chef să ia prânzul la bufetul stadionului, hotărî să îi facă o vizită fostei sale. Meg îi lăsase un mesaj că voia să stea de vorbă cu el, şi părea momentul potrivit să treacă pe la ea. Ar fi putut să o sune pur şi simplu, dar auzise tonul tensionat din glasul ei şi ştia prea bine că toate problemele trăgeau la ea. Mai bine spus, toţi „băieţii răi”, cum obişnuia ea să le spună, trăgeau la ea, iar ei erau cei care îi făceau probleme.

De cele mai multe ori se întorcea la el, cu lacrimi în ochi. Iar el, sensibil la femeile măcinate de probleme, începând cu sora lui, de cele mai multe ori, sărea în ajutorul ei.

Păşi în grădiniţa unde preda Meg, ştiind că era ocupată şi că îşi pregătea ora. O găsi strângând cutii de vopsea şi punându-le înapoi în dulapul din fundul clasei. Avea părul prins în coadă şi o auzi fredonând o melodie în timp ce curăţa mesele mici.

Îşi drese glasul, ca să-şi anunţe prezenţa şi zise:

— Bună, Meg.

— Bună! exclamă ea, întorcându-se cu faţa spre el, cu zâmbetul pe buze. Se apropie de el şi îl sărută pe obraz, cu mâinile în aer, ca să nu-l murdărească de vopsea. Stai să mă spăl pe mâini. Ce te aduce pe aici?

— Mi-ai lăsat un mesaj… Cum că vrei să stăm de vorbă?

Meg se uită la el cu părere de rău şi spuse:

— Dar nu era nevoie să vii în persoană.

— Ştiu. Dar am avut puţin timp liber.

După ce se spălă pe mâini în chiuveta aceea mică, se aşeză şi ea la biroul ei, alături de el.

— Vrei să împărţim un sandviş cu ton? îl întrebă ea, scoţând din geantă o pungă legată la gură.

Dylan ridică din umeri şi zise:

— Nu e tocmai prânzul la care mă aşteptam, dar de

ce nu?

Se instalară comod la birou şi rămaseră câteva clipe în tăcere, mâncându-şi fiecare jumătatea de sandviş.

Meg fusese iubita lui în liceu, dar se despărţiseră înainte să plece la facultate. După ce se reîntâlniseră câţiva ani mai târziu, încercaseră să-şi reia povestea, însă fără succes, aşa că stabiliseră de comun acord că scânteia nu mai era acolo. Cu toate acestea, rămăseseră buni prieteni, lucru care nu putea să facă altceva decât să-l bucure.

— Trebuie să vin cu o idee nouă de prânz. M-am săturat de ton, zise Meg, după care îşi strânse folia de aluminiu şi o aruncă la gunoi.

— Bun, acum că am terminat de mâncat, vrei să-mi spui ce s-a întâmplat?

Meg se ridică de la birou şi se duse să ia un teanc de hârtii, după care începu să agaţe pe pereţi desenele elevilor săi, evitând să-i răspundă. Ceea ce era în sine un indiciu important.

— Este vorba despre Mike? întrebă el, făcând referire la prietenul ei, cu care şi locuia. Ce a mai făcut de data asta?

Meg nu se întoarse cu faţa spre el, dar zise, pe un ton deznădăjduit:

— A plecat peste noapte cu băieţii în Las Vegas. Cu bani pe care nu pare să-i aibă niciodată când vine vorba despre noi.

Dylan îl detesta pe leneşul acela care nu făcea altceva decât să se folosească de Meg.

— Am crezut că lucrează în weekend. Nu ziceai că e şef pe un şantier de construcţii? Cum se face că are timp să iasă la petreceri?

— Ah. Ei bine... mi-a spus că preferă să pună osul la treabă, aşa că a hotărât să-şi dea demisia.

— Cu alte cuvinte, a fost retrogradat în funcţie sau l-au dat afară.

— Nu am de unde să ştiu.

— L-ai rugat să nu plece.

Olivia încuviinţă din cap şi adăugă:

— A început să ţipe la mine, să-mi spună că are nevoie de o pauză şi să-l las în pace. Apoi şi-a cerut scuze şi mi-a promis că o să se revanşeze la întoarcere.

Dylan se ridică în picioare şi se apropie de ea.

— De ce te legi la cap cu astfel de indivizi? Nu-ţi dai seama că meriţi ceva mai mult? o întrebă.

Purtase cândva aceea conversaţie cu mama lui... înainte ca aceasta să-şi facă bagajele şi să îl părăsească pentru totdeauna.

Meg se întoarse cu faţa spre el, cu ochii în lacrimi, iar Dylan dădu uitării amintirea aceea.

— Tu eşti ultimul tip cu capul pe umeri cu care am fost. Uneori simt că încerc doar să găsesc un tip la fel ca tine, doar mai bun, zise ea, râzând, după care scoase un şerveţel din birou şi se şterse la ochi. De ce nu au mers lucrurile între noi? întrebă ea.

Lui Dylan îi fugi gândul la o brunetă cu ochi frumoşi, cu un zâmbet cuceritor, iar în clipa aceea îşi dădu seama că nu voia să fie cu nimeni altcineva.

— Pentru că am crescut, Meggie, îi zise el, folosind alintul pe care îl păstra pentru ea.

Nimeni nu-i mai spunea aşa.

— Ştiu. Dacă ar fi să te sărut acum, ar fi ca şi cum l-aş săruta pe fratele meu. Dacă aş avea unul, zise ea, strâmbând din nas.

Şi el simţea la fel.

— Mike profită de pe urma generozităţii tale şi de pe urma banilor tăi, normal.

Individul nu plătea chirie, rareori îi dădea bani pentru mâncare sau pentru orice altceva şi acum că, cel mai probabil, îşi pierduse locul de muncă, plecase la o petrecere în Las Vegas. Ceea ce însemna că lucrurile nu aveau să se schimbe prea curând.

— De îndată ce se întoarce, dă-l afară din casă. Iar data viitoare ai mai multă grijă cum îi alegi, spuse el, pe un ton ferm şi, deopotrivă prietenesc.

Meg încuviinţă, cu toate că Dylan ştia prea bine că nu avea să fie atât de uşor. Dramele păreau să-şi găsească

întotdeauna locul în viaţa lui Meg.

— Mulţumesc că ai venit. Ştii întotdeauna cum să mă împingi în direcţia cea bună, zise ea, strângându-l în braţe, lipindu-şi obrazul de chipul lui.

Meg nu se grăbi să se dezlipească de el, ceea ce îi dădu de înţeles că trecea prin clipe cu adevărat grele.

— Curaj, îi zise el.

— Da. Ne auzim. Mulţumesc din nou că ai venit.

— Sunt obişnuit să fiu sprijinul tău.

— Mai degrabă cavalerul pe cal alb, dar nu-ţi face griji. Am de gând ca, într-o bună zi, să găsesc unul al meu.

Dylan începu să râdă, după care plecă de la grădiniţă şi se întoarse la stadion.

Cu toate că avea mult de lucru, hotărî să treacă pe la biroul Oliviei. Cu toate că anulase prânzul, nu avea de gând să se lase păgubaş. Nici pe departe.

Bătu la uşă, ca să-şi anunţe prezenţa, dar intră înainte ca Olivia să apuce să-l invite înăuntru. De ce să-i dea timp să-şi pregătească strategia de apărare? O găsi la birou, cu ochelarii la ochi, la calculator.

Olivia ridică privirea, iar Dylan avu ocazia să-i citească reacţia iniţială, una de entuziasm, după care se schimbă la faţă şi zise:

— Dylan. Ce te aduce aici?

El hotărî să o ia pas cu pas.

— Cum a fost la întâlnirea cu Big?

Olivia oftă, vizibil preocupată de întreaga situaţie.

— Refuză să înţeleagă că Wendell nu îi vrea binele. E trist. Marcus e genul de jucător care a reuşit să termine facultatea pentru că profesorii au închis un ochi la notele lui, zise ea. Ceea ce înseamnă că, pe lângă faptul că îi lipseşte o educaţie solidă, nu are nici şcoala vieţii. Nu are nicio fărâmă de răutate în el.

— Pentru că Wendell a moştenit-o pe toată, mormăi Dylan.

Olivia încuviinţă, cu o privire tristă.

— Aşa e. Dar eu şi antrenorul Carter am reuşit să-l convingem că trebuie să fie pe picioarele lui şi să se

descotorosească de vărul lui.

— A înţeles ce e în joc?

— Cred că da, zise ea, întinzându-şi braţele pe masă. I-am explicat cât se poate de clar.

— Care vasăzică, n-o să mai apară nicio prostituată pe care să o creadă dragostea vieţii lui şi care să-i fure Rolexul pe care a uitat să-l pună bine?

Olivia schiţă un zâmbet aducându-şi aminte de episodul acela.

— Şi nici n-o să mai ajungă la poliţie după ce Wendell şi amicii lui încing o bătaie în club? continuă el.

Big avea obiceiul să intre în belele cu vărul lui din simplă loialitate.

— Ştii ce? zise Olivia. Acum că Wendell a dispărut din peisaj, cred că Big o să aibă mai mult timp să se concentreze asupra antrenamentelor sale, asupra jocului şi asupra cursurilor organizate de Alex şi Madison despre carieră şi stil de viaţă. Acum are ocazia să înveţe lucruri cu adevărat productive despre cum să strângă bani pentru viitor şi despre cum să-şi trăiască viaţa în timpul şi după cariera în fotbal.

Olivia îşi termină discursul înflăcărat, cu o sclipire în ochi de la intensitatea convingerilor sale. Era îmbujorată şi, bineînţeles, nu se putu abţine să nu-şi treacă vârful limbii peste buzele roşii, atât de sexy.

Dylan o privi, cu zâmbetul pe buze.

— Ce tot rânjeşti acolo? îl întrebă.

— Chiar ţii la Big. Ce drăguţ!

Complimentul lui o făcu să roşească.

— Pur şi simplu vreau să reuşească în viaţă, nu doar în fotbal.

Dylan se aşează pe marginea biroului.

— Pentru tine e mai mult decât un simplu loc de muncă, nu-i aşa?

— Am crescut visând să calc pe urmele lui Ian şi apoi, după ce l-am cunoscut, pe urmele lui Alex. Nu mi-am dorit niciodată să joc fotbal, dar am vrut să fac parte din acest sport. Sincer, copilă fiind, cred că preferam să-mi ocup

timpul învăţând despre acest sport şi stând pe urmele fratelui meu mai mare doar ca să-mi distrag atenţia de la faptul că tata era mereu plecat.

Dylan încuviinţă, dar nu spuse nimic, aşteptând să audă mai multe.

— Apoi… după ce am aflat de cealaltă familie a tatălui meu… Fotbalul era ceva care nu avea nicio legătură cu el, continuă ea, după care se opri brusc, vizibil jenată de mărturisirea aceea.

Dar el aprecie nespus cuvintele ei şi faptul că avusese ocazia să afle mai multe despre ea.

— Dar tu? Ce te-a făcut să intri în lumea sportului? îl întrebă ea, înainte ca el să apuce măcar să formuleze un răspuns la povestea ei.

Dylan simţi un nod în gât. Ar fi trebuit să-şi dea seama că va dori să afle mai multe despre el.

Aşa că îşi drese glasul şi zise:

— Ai putea spune că şi eu m-am folosit de fotbal ca să uit de alte lucruri. M-a ajutat să ies din casă, mi-a dat un ţel în viaţă, o posibilă siguranţă pentru viitor. În clipa de faţă era exact ce căuta. Dacă tot ai anulat prânzul de astăzi, cum ai de gând să te revanşezi faţă de mine?

Olivia schimbă din nas, cu o expresie adorabilă pe chip.

— Ce ai în minte?

Ce avea el în minte şi ce avea să se întâmple în realitate erau două lucruri foarte diferite. Ar fi vrut să se strecoare între coapsele ei catifelate şi să i-o tragă în neştire. Dar asta voia penisul lui, în timp ce creierul său, materia cenuşie, înţelegea mai bine decât atât şi ştia că răbdarea avea să fie prietenul lui cel mai bun.

— Ia cina cu mine în seara asta.

Olivia îşi sprijini bărbia în palme şi îi întâlni privirea.

— Mi se pare că ai devenit foarte poruncitor.

— Şi asta te excită cumva? o întrebă.

Cuvintele lui o lăsară fără suflu. Nici că avea nevoie de vreo altă invitaţie din partea ei. Se strecură în spatele ei şi îi întoarse brusc scaunul, cu faţa spre el, după care se

aplecă uşor peste ea, ţinându-se de braţele scaunului. Ochii aceia albaştri atât de frumoşi se făcură mari.

— Ce vrei de la mine? îl întrebă.

„Totul”, spuse el în sinea lui, dar ei îi răspunse:

— O şansă.

Olivia deschise gura să spună ceva, dar el profită de ocazie şi i-o acoperi cu un sărut. Ea tresări, luată prin surprindere, dar când o muşcă de buza de jos, nu îl opri, ci scoase un geamăt de plăcere. Sunetele ei îi întărâtară şi mai tare penisul deja excitat.

Îşi lăsă limba să alunece pe buzele muşcate, alinăm du-le, după care o sărută cu şi mai multă patimă. Iar ea nu îl opri, ci îşi împleti limba cu a lui. Urmă un sărut pasional, iar el continuă să-i dezmierde gura umedă, savurând suspine de extaz când ea îi întoarse săruturile cu aceeaşi pasiune. Şi, cu toate că nu-şi dorea nimic altceva decât să se ajungă la inevitabila concluzie, îşi spuse că Olivia merita să fie sedusă pe îndelete. Dar Dumnezeule, era incredibil cât de mult putea să-l înnebunească femeia aceea fără să-şi dea măcar seama, fără niciun efort din partea ei.

Îi savură mireasma floralş şi continuă să o sărute, după care, în cele din urmă, se dezlipi de ea şi zise:

— Deci? Vrei să iei cina cu mine?

Olivia îl întâmpină cu o privire pierdută, încercând să se adune. Dădu uşor din cap şi strâmbă din nas, vizibil deranjată.

— Miroşi altfel.

— Poftim? o întrebă el, jignit şi confuz.

O clipă mai târziu, Olivia îl împinse de lângă ea.

— Ce naiba crezi că faci?

*

Olivia trase adânc aer în piept şi îl privi iritată, de-a dreptul furioasă pe ea însăşi pentru că se lăsase distrasă de sărutarea lui care o făcuse să uite de faptul că, de îndată ce Dylan păşise în biroul ei, i se păruse ceva schimbat la el.

— Miroşi a parfumul altei femei. Mi-am dat seama de

îndată ce m-ai sărutat. Doar că m-am pierdut în sărutarea ta şi… Ce naiba crezi că faci, Dylan?

— Nu e ceea ce pare, mormăi el, vizibil supărat, întâlnindu-i privirea. Am fost să mă văd cu o fostă iubită. Suntem prieteni.

„Da, cum să nu”, îşi zise Olivia. Nu era prima oară când auzea asta. Ca, de exemplu, când îl întrebase pe iubitul ei din facultate, Jeff, de ce petrecea atât timp cu asistenta lui. „Suntem doar prieteni”, obişnuia el să-i spună. După care, când îi prinsese împreună, începuse să-i spună că nu era ceea ce pare. Iar când se dusese la el să-l anunţe că era însărcinată, îl găsise tot alături de asistenta lui, călare peste el, dezbrăcată… Era evident că tot cu teme fuseseră ocupaţi. Din experienţa aceea învăţase să pună întrebări mult mai devreme şi să cerceteze mai în detaliu decât ceea ce ar fi preferat să creadă.

Olivia oftă din toată inima. „Ascultă-l înainte să tragi concluzii pripite”, îşi zise, doar că, chiar şi după atâţia ani, nu era deloc uşor.

— Ascultă-mă, am fost împreună în liceu. Acum are ceva probleme cu prietenul ei şi m-a rugat să stăm puţin de vorbă, aşa că, după ce ai anulat prânzul cu mine, am mers la ea. Lucrează la o şcoală, nu departe de aici. Predă la grădiniţă, adăugă el, cu toate că pentru Olivia acest detaliu conta prea puţin.

— Înţeleg, zise ea, muşcându-şi buza de jos.

— Pot să-mi dau seama după tonul tău că nu înţelegi deloc.

Olivia îşi încrucişă braţele la piept, folosindu-se de orice mecanism de apărare ca să-l ţină la distanţă. Pentru că reuşise să ajungă la ea cu sărutul acela. Reuşise să-şi strecoare limba în gura ei, făcând-o să uite de mireasma aceea floralã pe care o simţise de îndată ce se apropiase de ea, asta înainte de a o învălui în sărutarea lui.

— Cât de apropiat eşti de fosta ta? îl întrebă ea. Vreau să spun, în timp ce încerci să-mi faci mie curte şi să mă convingi să-ţi dau o şansă, cât de prieten eşti cu femeia aceasta pe care ai fost să o vezi?

El nu îi evită nici o clipă privirea, ceea ce însemna că fie era un mincinos expert, fie chiar nu avea nimic de ascuns.

Dylan îşi frecă barba.

— După cum ţi-am spus mai devreme, ne ştim din liceu. Am fost împreună în perioada aceea, după care ne-am despărţit când am plecat la facultate, iar după ce ne-am întors înapoi acasă, am încercat să reluăm legătura doar că… nu mai e nimic acolo. Aşa că am rămas prieteni. Iar asta e tot.

— Cum să nu, mormăi ea.

— Ce vrei să spui cu asta?

— Doar că am mai auzit povestea asta cu „suntem doar prieteni”.

— La naiba, Olivia, chiar crezi că aş putea să te sărut aşa şi să-mi doresc să fiu cu altcineva?

Olivia încercă să-şi adune gândurile, să rămână în prezent şi nu în trecut. Se gândi bine la cuvintele lui, după care scoase un oftat.

— Încerc să nu fiu genul de femeie care să tragă concluzii pripite.

Cu toate că viaţa îi dăduse motive bune pentru care să o facă.

— Foarte bine.

Făcu un pas spre ea, mai ezitant decât mai devreme.

Olivia încuviinţă, ştiind prea bine că el avea dreptate. Dar asta nu însemna că era mulţumită de ceea ce tocmai se întâmplase. Sau de sentimentele ei. Nu avea niciun drept să fie geloasă pe Dylan şi pe femeile din viaţa lui, dar adevărul era că simţise gelozie. Iar asta însemna că ceea ce simţea pentru el, sau ceea ce putea să ajungă să simtă pentru el, era ceva mai mult decât o simplă atracţie. Motiv pentru care încercase să ţină piept avansurilor lui. Pentru că exista şansa să se îndrăgostească de el. Iar asta însemna că risca să o facă să sufere.

— Deci… ieşim la cină în seara asta? o întrebă el.

Olivia clătină din cap.

— Sunt ocupată, minţi ea, forţându-se să scoată pe

buze minciuna aceea, aceleaşi buze care ardeau de nerăbdare să îl sărute din nou.

El se uită lung la ea.

— Da, cum să nu. Vin pe la şapte. Aduc eu mâncarea. Pe curând.

Apoi îi întoarse spatele şi se îndreptă spre uşă.

— Dylan!

— Da? răspunse el, întorcându-se spre ea şi sprijinindu-se de pragul uşii, cu un aer atât de sexy şi de atrăgător că îi fu imposibil să îi ţină piept.

Încă îşi simţea pielea din jurul gurii sensibilă de la barba lui aspră. Îşi duse degetele la gură, dar când îşi dădu seama de gestul ei, se grăbi să coboare mâna.

— Doar nu te aştepţi să-mi porunceşti ce să fac şi ca eu să te ascult.

El se uită lung la ea.

— Nu, în mod obişnuit, nu. Doar că şi tu vrei să fii cu mine. Altfel nu m-ai fi sărutat cu atâta pasiune, nu-i aşa?

Olivia dădu să spună ceva, dar se opri.

Dylan dădu uşor din cap, vizibil încântat de tăcerea ei.

— Vezi? Unul dintre noi trebuie să-şi facă curaj şi e clar că n-o să fii tu aceea. Cineva trebuie să insiste. Iar eu sunt acela. Ne vedem diseară.

Acestea fiind spuse, se făcu nevăzut.

Capitolul 3

Olivia plecă într-un suflet de la birou şi când ajunse acasă îşi făcu un duş şi începu să se pregătească pentru sosirea lui Dylan. Îşi prinse părul într-o coadă împletită lejer, lăsându-şi părul să-i alunece pe un umăr, după care se machie discret şi schimbă cinci ţinute diferite.

Nu avusese de gând să depună atâta efort, dar nu putea să-şi dea seama cu ce să se îmbrace. O pereche de blugi aveau să-i dea impresia că nu-i păsa, când adevărul era altul. Acelaşi lucru se putea spune şi despre perechea

ei preferată de pantaloni de trening. Dacă ar fi fost să se îmbrace cu o fustă ar fi arătat ca la birou şi nu se simţea atrăgătoare sau sexy în ea. În cele din urmă optă pentru o rochie de vară, simplă, cu bretele subţiri, care aluneca frumos pe corp, până la genunchi. Simplă, dar drăguţă. La fel ca ea.

Cu câteva minute înainte ca Dylan să ajungă, Olivia intră în bucătărie unde o găsi pe sora ei la chiuvetă, clătind un pahar.

Avery se întoarse spre ea, o studie din cap până în picioare şi spuse, rânjind:

— Arăţi super.

— Mersi. Tu, în schimb, pari foarte confortabilă, îi zise Olivia, făcând referire la pantalonii gri de trening ai surorii sale şi la tricoul albastru. Părul îl avea strâns în coadă.

— Ei bine, aş spune că ai ales bine, spuse Avery, uitându-se aprobator la sora ei.

Lui Avery îi plăcea la nebunie să-şi aleagă cu grijă hainele şi machiajul.

— Am ales ceva la întâmplare.

— Vrei să spui că dacă ar fi acum să mă uit în dulapul tău, n-o să găsesc un teanc de haine aruncate pe jos? o întrebă sora ei, atotştiutoare.

Olivia făcu abstracţie de comentariul ei, deschise frigiderul şi, după ce verifică ce fel de vin alb aveau la rece, scoase o sticlă de Chardonnay.

Dar când se întoarse, o găsi pe sora ei tot acolo, cu rânjetul pe buze.

— Hai, spune-mi odată. Ce e cu rânjetul ăla?

Avery începu să râdă.

— Mă gândeam doar la întreaga scenă când Dylan a insistat să vină la cină după care te-a ignorat când i-ai spus să nu vină. Mai că-mi vine să-l felicit că nu a plecat urechea la prostiile tale.

— Cum adică prostii? întrebă Olivia. Serios. Spune-mi tu o femeie căreia să i se pară normal ca bărbatul ei să miroasă a altă femeie.

— Aha! Care vasăzică, e bărbatul tău.

Olivia îşi dădu ochii peste cap.

— Vorba vine. Şi să ştii că nu mi-ai răspuns la întrebare.

De data aceasta Avery îi vorbi pe un ton serios, fără să mai zâmbească:

— E clar că nicio femeie întreagă la minte nu ar fi de acord cu aşa ceva.

Amândouă ştiau prea bine că experienţa mamei lor le umbrea judecata.

— Şi ce mâncare crezi că o să aducă la cină? o întrebă Avery.

— Ce-ţi pasă ţie? N-o să fii acasă, ai uitat?

De îndată ce ajunsese acasă, Olivia îi povestise lui Avery despre planurile din seara aceea şi o rugase să se facă nevăzută o bucată de timp. Iar Avery, ca o soră bună, acceptase.

— Ştiu. Vreau doar să fiu acasă când ajunge. Ştii tu, să îi strâng mâna, să mă uit urât la el, să îl avertizez să te aducă devreme acasă. Mă rog, în cazul de faţă, să-i spun să plece la o oră decentă, zise ea, amuzată de propria ei glumă.

— Ai luat-o razna.

Avery fusese dintotdeauna sora mai relaxată, mai jovială. Chiar şi după ce fusese nevoită să îi doneze măduvă surorii vitrege despre a cărei existenţă aflaseră de curând, Avery nu-şi pierduse nici măcar o clipă simţul umorului. Olivia o aprecia nespus pe sora ei pentru această calitate. Spre deosebire de Olivia, Avery nu era genul care să se lase copleşită de lucrurile negative. Nu, de fapt, nu despre asta era vorba. Pur şi simplu Avery, spre deosebire de Olivia, nu lăsa să se vadă. Cu toate că amândouă aveau motive ca să se protejeze, Avery nu era chiar atât de ruptă de lume.

— Îţi doresc tot binele din lume şi adevărul e că Dylan mi-e simpatic, zise Avery, după care o studie pe Olivia din cap până-n picioare. Pot să-ţi dau un sfat, ca de la soră la soră?

— În materie de relaţii? Dar eşti mai mică decât mine.

Avery dădu ochii peste cap.

— Dar să ştii că sunt mai înţeleaptă. Sfatul meu e să te bucuri de moment, măcar o dată în viaţă.

Oare Avery stătuse de vorbă cu Riley despre ea? Ambele păreau să fie de aceeaşi părere. Cu toate că, ultima oară când Olivia alesese să uite de toate şi să se bucure de viaţă, ultima oară când nu se oprise să analizeze situaţia, plătise cu vârf şi îndesat.

— Nu, nu te gândi la asta, îi spuse Avery, luând-o de mână şi forţând-o să nu înceapă să depene amintiri. Bucură-te de seara asta. Bucură-te de Dylan. Eu o să rămân peste noapte la Ian şi la Riley. O să stau cu cea mică şi o să-i las pe bieţii părinţi obosiţi să-şi petreacă seara în doi. Cu alte cuvinte, nu mă aştepta trează. De fapt, nu mă aştepta deloc. De vedem mâine, după birou.

Ca la comandă, se auzi un ciocănit la uşă.

— La fix! exclamă Avery, după care se îndreptă spre uşă, cu geanta în mână. Vrei să faci o intrare grandioasă?

Olivia scrâşni din dinţi.

— Pleacă, surioară.

Cu rânjetul pe buze, Avery merse să deschidă uşa.

— Dylan! Ce surpriză! Stai să te ajut.

Dar înainte că Avery să apuce să-şi lase geanta jos, Olivia veni în întâmpinarea lor.

— Mă descurc, zise ea, luând câteva pungi din braţele lui Dylan, lăsând-o pe sora ei să iasă pe uşă.

În cele din urmă, rămase singură alături de Dylan, care îşi schimbase hainele de birou – pantaloni călcaţi şi cămaşă albă – cu o pereche de blugi uzaţi şi un tricou albastru. În timp ce acesta intră în bucătărie, cu braţele pline de pungi, Olivia aruncă un ochi spre fundul lui bombat.

După ce lăsă toate produsele pe masă, Dylan se întoarse spre ea.

— Ce mai faci, rază de soare?

Instinctiv, Olivia duse mâna la pandantiv, iar Dylan zâmbi.

— Nimic deosebit.

— Arăţi minunat.

Olivia se făcu roşie în obraji.

— Mulţumesc. Şi tu arăţi bine.

Avea braţele musculoase, după cât timp petrecea în sala de forţă, iar pielea lui bronzată era strălucitoare. Prin anchiorul tricoului zări câteva fire sexy de păr şi aceeaşi piele arămie. Olivia înghiţi în sec, întrebându-se cum ar fi fost să-şi plimbe uşor limba de la capătul acelui V de la tricou, spre gâtul lui puternic.

Gândul acela o făcu să se cutremure.

— Eşti bine? o întrebă el, cu zâmbetul pe buze, prinzând-o în flagrant.

Dumnezeule, îşi spuse ea, după care încuviinţă din cap şi îl întrebă:

— Ce avem la cină?

— Cina de la Arturo’s. Cel mai bun restaurant italienesc din zonă.

Începu apoi să scoată din pungi o mulţime de cutii din care venea un miros divin şi apoi să mute mâncarea în farfuriile pe care i le oferi ea.

După ce îşi terminară rapid treaba în bucătărie, se instalară la masă. Mâncară din plin şi băură o bună parte din vinul pe care îl servi Olivia. Discutară despre birou şi despre schimbările care apăruseră după ce Riley, asistenta lui Dylan, trecuse la un program cu jumătate de normă după naşterea fiicei sale. Stătură de vorbă despre fotbal şi despre frustrările întregii echipe şi ale conducerii după ce pierduseră finala care i-ar fi condus spre Super Bowl.

— Sunt plină, zise ea, oprindu-se din mâncat, aruncând o privire spre masă, spre resturile de mâncare.

Dylan venise cu o mulţime de opţiuni. Pui cu parmezan, mai multe feluri de paste, unele pe care le recunoscu, altele fiind specialitatea bucătarului. Le-ar fi fost imposibil să mănânce tot, aşa că Olivia hotărâse să guste câte puţin din toate.

— Dylan, a fost delicios. Mulţumesc.

— Plăcerea a fost de partea mea, răspunse el, zâmbindu-i, iar zâmbetul acela o unse pe suflet.

Simţi fluturi în stomac, ca o adolescentă la prima iubire. În acelaşi timp, simţi un foc în adâncul ei, unul care îi aminti că era o femeie adevărată, faţă în faţă cu un bărbat incredibil de atrăgător, care tânjea după ea şi care era gata să facă orice ca să o impresioneze. Se simţea atrasă de el din atâtea puncte de vedere.

Era un bărbat inteligent. Îşi făcea treaba bine. Era înnebunit după fotbal. Şi voia să fie cu ea. Se simţea atât de atrasă de el, iar masa aceea extravagantă nu făcuse altceva decât să-i arate o nouă latură a personalităţii lui determinate. Spre surprinderea ei, constată că nu o deranja câtuşi de puţin să primească toată atenţia aceea din partea lui. Dar ideea unei posibile relaţii încă o speria. De fapt, ce o speria mai tare era ideea unei relaţii care avea să se încheie, mai devreme sau mai târziu.

Olivia luă o farfurie plină cu mâncare şi zise, ridicându-se de pe scaun

— O să-ţi pun mâncarea asta într-o pungă, ca să o iei casă şi să o bagi la congelator.

Poate că nu avea cum să fugă de dorinţa ei faţă de Dylan, dar putea foarte bine să se ţină ocupată şi să încerce să se detaşeze de situaţie.

— Păstrează tu mâncarea rămasă. Poţi să o decongelezi după o zi lungă, zise el, după care îi făcu cu ochiul şi se ridică de la masă ca să o ajute să strângă şi să pună mâncarea la congelator.

Era imposibil să nu se bucure şi să nu aprecieze amabilitatea lui.

— Mulţumesc pentru ajutor. Nu era nevoie să o faci.

— Dar am vrut să o fac, răspunse el, sprijinindu-se de maşina de spălat vase, deja umplută.

— Ei bine, s-ar părea că mama ta te-a crescut frumos.

— Nu m-a crescut deloc, zise el pe un ton dur, care o luă pe nepregătite, dat fiind că toată seara fusese atât de relaxat.

Cu un nod în gât, Olivia spuse:

— Îmi pare rău, nu am vrut să te supăr.

Dylan dădu uşor din cap şi mormăi:

— Nu aveai de unde să ştii. Ne-a părăsit imediat după ce Callie, sora mea, a terminat liceul. Eu mai aveam vreo doi ani de şcoală. Dar nici până atunci nu fusese implicată în vieţile noastre. Eu şi sora mea ne-am descurcat pe cont propriu.

Uau! Nu se aşteptase să audă asta de la el. Atât de diferit de felul în care fusese ea însăşi crescută, într-o casă mare, bogată, cu tot ce şi-ar fi putut dori. Alături de un tată în fruntea unui imperiu hotelier, care călătorea adesea – cu munca, crezuse ea. Cu toate acestea, îi avusese alături pe mama şi pe fraţii ei. Olivia era atât de apropiată de mama ei că nici măcar nu reuşea să-şi imagineze cum ar fi fost să treacă prin perioadele grele din viaţă fără sfaturile şi înţelepciunea mamei sale.

Olivia se uită lung la el şi citi expresia tensionată de pe chipul lui, maxilarul încordat. O durea inima pentru acel biet băiat care fusese nevoit să se descurce pe cont propriu.

— Şi tatăl tău? îl întrebă ea, ezitantă.

— Nu l-am cunoscut niciodată. Mama obişnuia să ne spună că nu era sigură că eu şi Callie aveam acelaşi tată şi, după cum felul în care arătăm, tind să cred că are dreptate.

— Nu e sigură? întrebă Olivia, vizibil şocată şi revoltată.

— Bărbaţii vin şi pleacă, răspunse Dylan, pe un ton dezgustat.

— Atunci, cum se face de ai ajuns… unde ai ajuns? Cu o bursă şi un loc de muncă aşa bun. Fără niciun adult în casă care să-ţi ofere sprijin şi dragoste?

Dylan ridică din umeri, vizibil jenat.

— Callie s-a ocupat de casă, iar eu m-am angajat de îndată ce am împlinit vârsta. Livram mâncare şi nu mă plăteau prea bine, dar tot era ceva. Callie se ţinea de capul meu să-mi fac temele, iar eu mi-am propus să reuşesc în viaţă şi să fac bani, ca să pot să am grijă de ea.

— Oh, Dylan! Ce noroc că v-aţi avut unul pe celălalt.

— Aşa este, după care scutură uşor din cap, parcă încercând să scape de amintirile şi de starea aceea. Vrei

desert?

Olivia acceptă bucuroasă să schimbe subiectul.

— Ce ai adus?

— Cannoli, îi răspunse, după care se duse la frigider şi scoase cutia cu prăjituri.

— E desertul meu preferat! Nu am încotro, trebuie să fac loc pentru el. Şi să merg la sală mâine.

— Ce coincidenţă, e şi desertul meu preferat.

— Vrei o cafea? îl întrebă ea, făcând semn spre espressor.

— Nu, mulţumesc.

Olivia deschise dulapul să scoată două farfurii.

— Nu-i nevoie. Cannoli e mai bun din cutie.

— Dacă zici tu.

Se întoarseră la masă şi puseră cutia de prăjituri în mijloc. Dylan rămase în continuare tăcut, probabil cu gândul la discuţia de mai devreme, despre copilăria lui, îşi spuse Olivia. Aşa că se hotărî să schimbe subiectul.

— Miercuri pleci în Arizona, nu-i aşa? îl întrebă.

Evenimentul Pro Bowl era de duminică într-o săptămână.

— Da, răspunse el, luminându-se la faţă.

Echipa Thunder avea patru jucători votaţi anul acela, inclusiv Marcus Bigsby. Jucătorii ajungeau, de regulă, cu o săptămână mai devreme, ca să se bucure de timpul petrecut în staţiune. Cei cu familii profitau de ocazie ca să-şi facă vacanţa. Dylan avea de gând să plece miercuri ca să aibă timp să se obişnuiască cu schimbarea de fus orar înainte de activităţile plănuite pentru vineri seara. Şi ca să aibă timp să monitorizeze interviurile jucătorilor.

— Da, ca să am timp să mă bucur puţin de călătorie înainte să se declanşeze nebunia.

— Care începe cu un zbor de cinci ore. Până în Arizona, norocosule.

— Ai fost vreodată? o întrebă.

Olivia dădu din cap că nu.

— Poate o să ajung într-o bună zi. Am auzit că centrele de relaxare din Phoenix şi din Scottsdale sunt

extraordinare.

— Mie, unul, mi-ar plăcea la nebunie să te văd în costum de baie, zise el, cu toată sinceritatea, stârnindu-i din nou dorinţa.

Cu toată discuţia aceea serioasă despre trecutul său, Olivia uitase complet că Dylan venise hotărât să o farmece şi să o seducă. Dar când citi căldura şi dorinţa din privirea lui, simţi cum se aprinde şi ea.

— Dylan…

— Vino aici, îi zise, făcându-i semn cu degetul să se apropie.

Olivia îl privi încruntată, dar se ridică şi se apropie. El se întoarse cu scaunul cu faţa spre ea, iar de îndată ce se apropie de el, o trase în poala lui.

Olivia se foi, jenată, dar înlemni când îi simţi erecţia presându-i coapsa.

— Bună idee, zise el, cu o voce guturală.

Îi dădu părul după ureche, plimbându-şi degetele pe obrazul ei, mângâindu-i bărbia, gâtul. Olivia nu se simţise niciodată mai excitată.

— Nu te mai împotrivi şi hai să stăm de vorbă, îi spuse el, din nou preluând controlul.

Chiar vorbea serios? Cum se aştepta să se poată concentra simţindu-i erecţia frecându-se de ea, făcând-o să pulseze de dorinţă?

Înghiţi în sec. Avea două variante. Fie să-l roage să plece, fie să îl lase să preia iniţiativa.

Decizia era deja luată.

— Bine, fie. Despre ce vrei să vorbim?

Dylan continuă să o mângâie pe obraz.

— Sunt sigur că ai mai avut şi alte relaţii.

— Bineînţeles!

Tonul ei indignat îl făcu să râdă, iar Olivia se făcu roşie la faţă. Îmbujorată, îl întrebă:

— Ce vrei să spui cu asta?

— Aşa de rece eşti cu toţi bărbaţii care îşi doresc să fie cu tine?

Olivia oftă, înţelegând acum ce anume voia el să

spună.

— Nu.

— Şi, atunci, de ce te porţi aşa cu mine? o întrebă, ştiind deja răspunsul.

Dar îşi dorea pur şi simplu să audă din gura ei ce gânduri îi treceau prin minte ca să le discute şi să treacă mai departe, o dată pentru totdeauna. Odată ce urma să înceteze să se mai lupte cu ea însăşi, ar fi putut să exploreze atât de multe lucruri împreună.

Petrecuse prea mult timp imaginându-şi formele trupului ei, sexul ei umed îmbrăţişându-i penisul, gustul ei dulce. De câte ori nu se masturbase cu gândul la ea! Simţea o nevoie disperată să se bucure de ea în realitate, iar singura cale era să îi liniştească temerile, oricare ar fi fost acestea. Acela fusese planul lui pentru seara aceea, căci nu venise cu gândul să depene amintiri din trecut. Să împărtăşească adevărul cu ea fusese dureros, dar dacă asta era calea prin care să îi liniştească temerile, să o ajute să o cunoască mai bine, merita să o facă.

Era dispus să sufere de dragul ei. Şi spera că şi ea avea să fie dispusă să sape la fel de adânc ca el.

— Ei bine? o întrebă, mângâindu-i obrazul, bucurându-se de pielea ei delicată.

— E ceva la tine care mă sperie, şopti ea.

Cu toate acestea, îşi întoarse uşor obrazul în palma lui, căutându-i atingerea. Dylan era sigur că nici măcar nu era conştientă de gesturile ei, dar acel mic gest, încrederea pe care o arăta faţă de el îl excită atât de tare.

Ultimul lucru pe care şi l-ar fi dorit vreodată era să ştie că Oliviei îi era teamă de el.

— De ce? o întrebă.

Îşi luă mâna de pe obrazul ei, îi apucă coada groasă şi începu să îi gâdile umărul cu vârfurile părului.

— E complicat. Deja ne cunoaştem. E clar că e o conexiune între noi. Una intensă.

— Aşa e, zise el, zâmbind.

— Unul din noi s-ar putea să iasă rănit din povestea asta, îi spuse ea, uitându-se la el cu ochi mari.

Iar teama ei era că ea avea să fie cea rănită. Interesant.

— Viaţa e un risc, îi şopti.

— În ultima vreme eu mi-am trăit viaţa fără să-mi asum prea multe riscuri.

Dylan rămase câteva clipe pe gânduri.

— Lasă-mă pe mine să te prind dacă o fi să cazi, bine?

Cu un nod în gât, Olivia răspunse:

— Dar lucrăm împreună. O să iasă urât dacă lucrurile nu merg bine între noi.

Avea dreptate. Dar nu avea de gând să lase aspectul acesta să-l împiedice.

— Raza mea de soare, tu eşti cea în control. Dacă nu o să meargă bine relaţia dintre noi, pe mine o să mă dea afară în şuturi fratele tău. Iar eu sunt dispus să-mi asum acest risc.

— Nu mă cunoşti, îi spuse ea.

— Dar vreau să te cunosc, răspunse el, simţind că deja nu mai avea răbdare. Chiar tu ai spus-o, e ceva între noi. Eşti o femeie puternică într-o lume dominată de bărbaţi şi, cu toate acestea, eşti dispusă să renunţi la luptă fără ca măcar să ne dai o şansă? Înseamnă că nu eşti Olivia pe care am ajuns eu să o cunosc. Ea nu ar da niciodată bir cu fugiţii la primul obstacol.

— Ai dreptate, spuse ea, uitându-se lung la el, dar Dylan îşi dădu repede seama că nu îi venea uşor să spună asta.

— Recunoşti că ai minţit când mi-ai spus că nu vrei să fii cu mine de teamă că lumea o să creadă că eşti slabă?

— Da, răspunse ea, cu jumătate de gură.

Dylan izbucni în râs când văzu expresia chinuită de pe chipul ei. Nu-i plăcea să fie şicanată, îşi zise, şi o admira pentru asta.

— Foarte bine. Acum că am lămurit acest aspect, mai e altceva ce vrei să-mi spui? Ceva ce nu ştiu?

Olivia se uită lung la el şi încercă să se ridice din poala lui. Încercă să fugă din nou de el, dar el o prinse de braţe şi o ţinu în loc.

— Înţeleg că da, că sunt şi alte lucruri de care nu ştiu.

— Dar…

Dylan îşi duse degetul la buzele ei, iar Olivia tăcu.

— Dar n-am de gând să te întreb acum despre asta. Trebuie să-mi câştig dreptul de a face asta, nu-i aşa?

Olivia încuviinţă şi simţi cum începe să se relaxeze sub atingerea lui.

— Şi acum ce facem? îl întrebă.

Cu zâmbetul pe buze, Dylan îi duse prăjitura la gură.

*

Bărbatul acela era periculos, îşi spuse Olivia. Fie că era vorba de felul în care o ţinea în poală, fie de desertul acela delicios pe care i-l oferea, fie de tentaţia pe care el însuşi o reprezenta, Olivia îşi dădu seama că nu mai era cale de întoarcere. Şi? Se săturase să pună la îndoială ceva ce îi aducea atâta satisfacţie. El nu părea să-şi facă griji în privinţa relaţiei lor, ea de ce să o facă?

Aşa că se uită lung la el, deschise gura şi îl lăsă să-i strecoare prăjitura printre buze. Muşcă din cannoli, iar umplutura cremoasă de ricotta îi alunecă în gură.

— Mmm, gemu ea, simţind dulceaţa explodându-i pe limbă, în timp ce crema îi ajunse şi pe obraji. Vai de mine, zise ea, ruşinată, aruncând o privire în jur, sperând să găsească un şerveţel.

Dar nici vorbă, făcuseră curăţenie pe îndelete.

— Lasă-mă pe mine să te ajut, spuse el, cu o voce groasă.

Începu să-i lingă buzele şi, cu vârful limbii, supse crema în gură.

Continuă să o sărute, să o savureze, să o muşte de buza de jos. Olivia simţi fiori de excitare şi îşi strânse coapsele când sărutul deveni pătimaş, cu limba.

El o prinse de ceafă şi o ţinu strâns lângă el, dezmierdând-o cu săruturile acelea seducătoare şi primejdioase. Îşi plimbă limba prin gura ei până o făcu să se piardă în braţele lui, simţindu-şi sexul umed şi doritor. Voia

să îi simtă erecţia presând pe zonele ei sensibile, dar cu picioarele strânse nu putea să facă altceva decât să geamă de plăcere şi de dorinţă.

El îşi înfipse mâna în părul ei şi îi dădu capul pe spate, plimbându-şi buzele talentate pe gâtul ei, până la claviculă, unde se opri să o sărute, cu dinţii, cu limba. Olivia era sigură că avea să-i lase semn, mai ales când o muşcă atât de tare încât simţi o durere ascuţită, una care se transformă într-o plăcere imensă. În clipa aceea îşi simţi sexul şi mai umed.

— Dumnezeule, şopti ea, după care îl împinse uşor, îl apucă de umeri şi îşi desfăcu picioarele, după care se aşeză din nou în poala lui, apucându-l de după gât.

Se uită fix în ochii lui doritori şi se mişcă uşor deasupra lui până ce îi simţi erecţia presând pe sexul ei.

— Bucură-te de tot ce vrei, rază de soare, îi şopti el, după care o sărută din nou, iar Olivia simţi un val de plăcere, o senzaţie incredibilă.

Îşi trecu degetele prin părul lui şi îl sărută cu patimă, savurându-i aroma şi faptul că părea atât de fericit doar să o sărute, fără să grăbească actul final. Nu era nici egoist şi, pe măsură ce începu să se frece de el, îi simţi trupul stârnit de dorinţă.

— Ridică-te.

Olivia făcu întocmai, iar el îi ridică rochia şi îşi strecură mâinile pe sub material, după care îi prinse sânii în palme. Îi simţi atât de tari şi înfierbântaţi, o senzaţie atât de plăcută. Ea îşi arcui spatele, presându-şi sfârcurile tari de palma lui, în tot acest timp continuând să-şi unduiască şoldurile în poala lui.

— Trebuie să scap de tot materialul ăsta.

Apoi, fără niciun fel de avertisment, îi trase rochia peste cap, iar Olivia îşi ridică braţele, ca să-l ajute. Îi aruncă rochia pe jos, iar Olivia rămase doar într-un sutien cu push-up, dat fiind că fetele nu erau prea generoase de la natură, şi într-o pereche abia existentă de chiloţi tanga.

Dylan o apucă uşor de talie şi o lăsă pe spate, ca să o admire. Olivia se făcu rumenă în obraji. Nu fusese niciodată

tocmai încântată de silueta ei subţire, dar după expresia de pe chipul lui, el părea să fie de altă părere.

— Iubito, ce sâni frumoşi.

Olivia făcu ochii mari.

— E un sutien bun, spuse ea, vrând să se asigure că nu avea să fie prea dezamăgit mai târziu.

Dylan ridică din sprâncene.

— Chiar aşa? Mie tot îmi plac.

Apoi îşi coborî capul şi îi sărută ambii sâni, care stăteau să iasă din cupe.

Olivia se cutremură de plăcere când îi simţi răsuflarea caldă pe piele.

Apoi îşi strecură mâinile pe la spatele ei şi, cu mai multă dexteritate decât şi-ar fi dorit Olivia să dea dovadă, reuşi să-i desfacă sutienul şi îl aruncă, pe jos, lângă rochie.

Aproape dezbrăcată, în timp ce el era încă îmbrăcat, Olivia se simţi ca o depravată, extrem de ruşinată.

— Nu te mai gândi la nimic, lasă-te purtată de val, îi şopti el, ciupind-o de sfârc, iar Olivia începu să geamă de plăcere.

Apoi o prinse cu mâinile lui mari de şolduri şi o încurajă să continue să se mişte, ca înainte. Iar de îndată ce Olivia începu din nou să simtă valurile acelea de plăcere, dădu uitării toată jena. Odată ce îşi recăpătă ritmul, Dylan o lăsă să îl călărească şi îşi îndreptă din nou atenţia spre sfârcurile ei. Îi cuprinse ambii sâni, începu să-i strângă, să-i frământe şi să se joace cu sfârcurile. Combinaţia aceea de durere înţepătoare şi mângâieri duioase aprinse focul pasiunii în ea.

Îl prinse de după gât şi continuă să-şi unduiască şoldurile, uluită de intensitatea acelor senzaţii. O parte din ea înţelese că motivul pentru care reuşi să se elibereze era tocmai bărbatul acela, atingerile lui, interesul şi fascinaţia cu care îi admira trupul. O parte din ea foarte îndepărtată aproape că ar fi lăsat teama emoţională să o pătrundă din nou dacă nu ar fi ajuns deja atât de departe.

Doar că nu se mai putea opri acum din drum, nu când climaxul era atât de aproape. Scoase sunete de extaz pe

care nu le mai auzise niciodată din gura ei şi continuă să se frece de penisul lui. Brusc, îi simţi mâna caldă coborând spre ea, şi Dylan îşi strecură degetele pe sub lenjeria ei, ca să îi mângâie clitorisul.

Un val de senzaţii o mistui, şi în clipa aceea strigă:

— Dylan, te rog.

— Poţi să ai tot ce vrei tu, rază de soare, îi şopti el, plimbându-şi degetele peste sexul ei, lăsându-se ghidat de gemetele ei, pentru că, în cele din urmă ajunsese exact unde îşi dorea ea. Îţi place? o întrebă, strângându-i clitorisul între degete, după care îi dădu drumul, stabilind un ritm rapid şi hotărât care o purtă pe culmile orgasmului.

— Ah, Dylan. O să termin! suspină ea, după care îşi strânse coapsele în jurul lui simţind o explozie în interior, care o purtă pe cele mai înalte culmi.

Se prăbuşi în braţele lui, mânată de valurile de după, şi îşi odihni capul pe umărul lui, în timp ce el o strânse în braţe.

Abia reuşi să-şi tragă sufletul şi îl simţi mişcându-se sub ea.

— Sus, îi spuse el, ridicând-o pe braţe. Unde e dormitorul tău? o întrebă.

Olivia îşi înălţă capul şi îi făcu semn spre partea din dreapta a apartamentului.

— Prima uşă pe coridor.

O clipă mai târziu, o întinse pe pat şi începu să se dezbrace, în grabă. Olivia reuşi să-şi vină în simţiri cât să-şi dea seama că avusese orgasm, da, dar că în continuare era doritoare şi nesatisfăcută. Voia să îl simtă în ea şi, dacă ea tânjea atâta după el, nici nu putea să-şi imagineze cât de frustrant trebuia să fie pentru el.

Abia apucă să arunce o privire peste trupul lui gol, bronzat, musculos, frumos, căci el se şi întinse peste ea, rezemându-se cu braţele în jurul ei.

— Habar n-ai cât de mult mi-a plăcut să te privesc în timp ce ai orgasm.

— Chiar aşa? şopti ea.

— Da, zise el, după care îşi arcui şoldurile, frecându-şi

penisul gros de părţile ei sensibile.

Olivia se îndoia că urma să aibă din nou orgasm, dar voia să îl simtă în ea, să citească, la rândul ei, plăcere pe chipul lui.

— La naiba, mormăi el.

— Ce e?

— Nu am vrut să fiu încrezut. Nu am adus prezervative. M-am gândit că dacă mă prinzi cu aşa ceva, mă dai afară în şuturi.

Îşi coborî privirea, vizibil frustrat. Şi atât de drăgălaş.

— Am eu câteva în noptieră. Nu e vorba că aş avea nevoie de ele sau că le-aş folosi, dar mi-am spus că este mai bine că fii pregătit decât să nu... Vorbeşte gura fără mine.

Dylan deja simţea că îl dureau testiculele, dar tot reuşi să schiţeze un zâmbet.

— Nu am de gând să mă plâng dacă ai tu cum să rezolvi problema.

Cu toate acestea, fu bucuros să afle că Olivia nu îşi făcuse un obicei din a avea nevoie de prezervative. Cu toate că era liberă să facă ce voia cu viaţa ei, răsuflă uşurat să afle că nu era cazul. Nici el nu era din cale afară de activ din punct de vedere sexual, dar fusese cu destule femei la viaţa lui. Însă cu niciuna de când pusese ochii pe Olivia şi de când hotărâse să îi dea timp să se obişnuiască cu ideea. Şi totuşi, era un ticălos pentru că nu voia să se gândească la ea împreună cu alţi ţipi? Probabil că da. Dar nu dădea doi bani pe asta.

— Unde le-ai pus? o întrebă.

— În sertar, răspunse ea, arătând spre noptieră. Dar pot să le iau eu, zise ea, încercând să se strecoare de sub el, doar că lui Dylan îi făcea prea mare plăcere să îi simtă trupul subţire şi cald sub greutatea lui.

— Nu te mişca.

Dylan întinse mâna spre sertar, îl deschise şi apucă primul lucru care îi veni la mână. Nu un prezervativ, ci un vibrator roz.

— Uite de-aia voiam să le iau eu. Caută mai în spate,

mormăi ea.

O văzu îmbujorându-se, pe lângă roşeaţa pe care i-o cauzase deja barba lui. Îi făcea plăcere că îşi lăsase urma pe ea, îşi spuse el. Şi nu avea de gând să se oprească.

Ridică vibratorul şi îi spuse, rânjind:

— O să ne folosim de el mai târziu.

Apoi îl lăsă deoparte şi întinse mâna după prezervative, deschise unul şi îşi îmbrăcă penisul doritor.

— Eşti gata pentru mine? o întrebă el, după care îşi strecură degetele în sexul ei umed. Aproape că explodă de plăcere când o simţi strângându-se în jurul degetelor sale. Hm. Da.

Coborî privirea şi îi întâlni privirea rugătoare, plin de dorinţă şi o simţi cum îşi arcuieşte spatele, încercând să îi ţină degetele în ea.

— Nici să nu te gândeşti, rază de soare, îi spuse, amuzat de nerăbdarea ei. Data viitoare când o să termini, o să fie în jurul penisului meu, nu a degetelor mele.

Olivia se îmbujoră.

Ghidându-se după comentariul cu prezervativele şi despre cât de strânsă o simţi, îşi ţinu în frâu dorinţa de a o pătrunde cu patos.

— De când n-ai mai fost cu cineva? o întrebă.

Olivia îşi muşcă buza de jos şi dădu din cap.

— De ceva timp.

Răspunsul îl bucură teribil.

— Să o luăm uşurel, îi spuse el, pătrunzând-o cu vârful penisului.

La naiba, era atât de strâmtă. Deja îl dureau testiculele, simţea nevoia să se elibereze.

Olivia scoase un geamăt de plăcere, iar Dylan numără până la cinci în minte, după care, încă precaut, ieşi din ea şi o pătrunse din nou, ceva mai adânc.

— Eşti bine?

— Ah, da, şopti ea, arcuindu-şi spatele, primindu-l în ea. Dylan, nu sunt fragilă. Nu o să mă rupi.

Doar că nu voia să-i facă niciun rău, să o facă să regrete în vreun fel alegerea ei. Aşa că se strecură din nou

din ea, iar când o simţi îndoindu-şi genunchii, o pătrunse cu totul.

Olivia îşi ridică picioarele şi le înfăşură în jurul lui. Iar în clipa aceea nu mai există cale de întoarcere pentru el. O pătrunse cu mişcări înceţi, dar hotărâte, la care ea răspunse cu gemete de plăcere, ceea ce îi dădu de înţeles că îi plăcea. Cât despre el, era pe culmile extazului.

— Raza mea de soare, te simt atât de umedă şi fierbinte în jurul meu, îi şopti, pătrunzând-o adânc.

— Mai tare, îi ceru ea, înfigându-şi degetele în umerii lui. Îţi jur că n-o să mă răneşti.

Când îi simţi unghiile în carne, când auzi dorinţa din glasul ei, o penetră adânc, tot mai repede. În clipa aceea pierdu noţiunea timpului, mai auzi doar patul lovindu-se de perete şi scârţâind sub greutatea lor, alături de suspinele ei de extaz şi de propriile sale gemete de plăcere.

O sărută grăbit pentru că simţea nevoia să tragă aer în piept, iar orgasmul era tot mai aproape.

— Nu termin fără tine, îi şopti el, după care se împinse în braţe şi se aplecă peste ea cât să o atingă fix în locul acela care o făcea să ţipe de plăcere.

— Oh, Dylan, Dumnezeule. Da, sunt atât de aproape.

Gemând, o pătrunse din nou, încercând să ajungă în acelaşi punct, unduindu-şi pelvisul de sexul ei. O simţi cum se strânge în jurul lui, după care îşi înfipse unghiile în pielea lui şi îi strigă numele în timpul climaxului. O clipă mai târziu îşi simţi testiculele tari, iar orgasmul urmă fără nicio avertizare. Simţi un val de plăcere cum nu mai simţise niciodată şi continuă să-şi mişte şoldurile, penetrând-o până ce se prăbuşi peste ea.

Se întrebă cum de se făcea că încă mai avea aer. Pentru că plăcerea pe care o simţise în interiorul ei aproape că îl făcu să-şi piardă cunoştinţa. Reuşi cumva să se dea la o parte înainte să o rănească, dar rămase şocat când o auzi suspinând de îndată ce se strecură din trupul ei.

— Dumnezeule, cred că am leşinat, îi şopti ea. A fost atât de bine.

Cuvintele ei îl făcură să izbucnească în râs.

— Trebuie să recunosc că a fost incredibil.

„Mai mult decât incredibil”, îşi spuse el, dându-şi jos prezervativul, după care îl înfăşură într-un şerveţel de pe noptieră şi îl lăsă pe jos, ca să-l arunce mai târziu.

O trase în braţele lui şi aşteptă să-şi recapete răsuflarea.

— Nu te-a durut, nu-i aşa?

— Nici vorbă, şopti ea.

— Bine.

— Bine.

Olivia se întoarse pe spate, iar el se rezemă în cot, ca să o privească în ochi.

— Pleci? îl întrebă.

„Nici vorbă”, îşi spuse el.

— Ai de gând să mă dai afară?

Ea strânse din buze, parcă chiar gândindu-se să o facă, iar în clipa aceea Dylan simţi cum i se opreşte inima în loc.

— Doar nu te-am lăsat să te apropii de mine ca să vii să mănânci, să dormi şi să pleci.

În clipa aceea citi din nou teama în ochii ei, dar nu îşi dădu seama dacă era mai degrabă teamă că avea să plece… sau teamă că dorea să rămână.

— Nu am de gând să plec nicăieri.

— Foarte bine, zise ea, muşcându-şi buza de jos. Vrei să faci duş?

— Mă întrebi dacă vreau să ne spălăm ca să transpirăm din nou mai târziu? Cu siguranţă, răspunse el.

După care, fără să-i dea ocazia să se răzgândească, se ridică în picioare şi o trase din pat, lăsând-o să-l conducă spre baie.

Rămase cu privirea aţintită spre spatele ei subţire şi spre fundul acela perfect, parcă nevenindu-i să creadă că făcuse atâtea progrese. Ar fi trebuit să insiste mai devreme. Pentru că nu fusese vorba doar despre o partidă de sex extraordinară. Simţea că femeia aceea fusese făcută pentru el. Fusese mai bine decât şi-ar fi putut imagina vreodată şi se masturbase adesea cu gândul la ea. Dar că

acum nu era vorba despre asta. Nu era vorba doar despre sex. Era ceva incredibil şi îşi dădu seama că meritase tot efortul pe care îl investise în ea.

Capitolul 4

Olivia auzi alarma, ca în fiecare dimineaţă. Reuşi după câteva încercări să o oprească, după care se întinse pe spate şi atinse cu mâna un obiect solid. Într-o clipită îşi aduse aminte de noaptea trecută cu lux de amănunte, iar trupul ei se înfioră cu gândul la toate imaginile erotice care îi veniră în minte.

Dintr-odată era fierbinte şi aprinsă, îşi simţi trupul doritor şi arzător. Sex, şi mai mult sex, un duş fierbinte în care se clăbuciseră şi clătiseră unul pe celălalt, după care savuraseră şi mai mult sex sub apa care se prelingea pe trupurile lor. Bineînţeles că asta însemna că lăsaseră în urma lor o potecă umedă spre dormitor, până la prezervative, dar meritase pe deplin.

După ce se clătiseră din nou sub apa rece, se prăbuşiseră în pat, unde se părea că adormiseră într-o clipită. Pentru că deja se făcuse dimineaţă.

Nici măcar nu-şi amintea ultima oară când se trezise lângă un bărbat în patul ei. În acelaşi timp, nici nu-şi mai amintea când fusese ultima oară când un bărbat îi făcuse curte cu atâta determinare.

Nu se simţea ca şi cum i s-ar fi oferit fără luptă. Era mai degrabă ca şi cum ar fi început ceva în care ar fi putut să-şi pună încrederea. Brusc, un braţ mare de bărbat o apucă de după talie. Dylan o trase sub el şi îşi dădu seama că deja era excitat. S-ar părea că zvonurile erau adevărate şi că bărbaţii chiar se trezeau aşa. Începu să chicotească, neputând să se abţină.

— Ce e aşa amuzant? o întrebă el, ridicându-se uşor ca să nu o strivească.

— Nimic. Mi-a venit în minte ceva amuzant.

Îşi plimbă degetele pe sprâncenele ei, iar Olivia oftă sub atingerea lui. Îşi dăduse deja seama că Dylan era genul căruia îi plăcea să mângâie o femeie. Cât despre ea însăşi, îşi dădu seama că îi făcea plăcere să simtă mângâierile lui.

— Şi nu vrei să-mi spui şi mie? o întrebă el.

— Nu, spuse ea, rânjind.

Unele lucruri nu erau menite să fie împărtăşite, îşi zise ea.

Nu se mai simţise de mult atât de liniştită. Fusese o adevărată corvoadă să ţină piept atracţiei dintre ei, să-i ţină piept chiar lui. Îşi îndreptă privirea spre el. În lumina dimineţii îi admiră chipul neras şi privirea seducătoare, iar în clipa aceea simţi cum i se umezesc coapsele dezgolite. Lăsându-se mânată de instincte, îşi lăsă mâna să alunece spre erecţia lui, plimbându-şi degetele pe întreaga lungime.

El scoase un geamăt de plăcere şi îşi arcui şoldurile sub atingerea ei.

— Nu mă tachina, o avertiză el.

— Nu încerc să o fac, îi promise ea, după care îl dezveli şi începu să coboare pe trupul lui până ce ajunse la penisul lui enorm care părea deja pregătit pentru ea. Trebuie să mergem la muncă, aşa că nu e cazul să pierdem timpul, zise ea, plimbându-şi limba pe vârful erecţiei lui.

— Dumnezeule, gemu el, excitat. Nu e nevoie să…

— Vreau, i-o tăie ea, după care îşi punctă intenţiile, cuprinzându-l în gură.

Avea un gust puternic, de bărbat, uşor sărat, iar Olivia scoase un geamăt de plăcere. Drept răspuns, Dylan îşi ridică şoldurile spre ea, împingându-se în gura ei.

Cu lacrimi în ochi, Olivia era hotărâtă să continue, dorindu-şi doar că îl facă şi pe el să se simtă la fel de bine pe cât se simţise ea seara trecută.

— Îmi pare rău, iubito, îi zise el, strecurându-şi degetele prin părul ei, trăgând-o uşor de pletele lungi, în timp ce ea continuă să îl lingă uşor, cu hotărâre.

Îşi lăsă buzele să alunece pe erecţia lui, atingându-i uşor zona sensibilă de sub vârf, după care îl cuprinse din nou cu gura.

Uşor, uşor, Dylan începu să-şi unduiască şoldurile în sus şi în jos, pe ritmul ei. Olivia îşi duse mâinile la baza penisului său, strângându-i carnea umedă, adăugând şi mai multe presiune alături de gura ei.

Dylan gemul de plăcere şi îşi înfipse degete în părul ei. Întreaga experienţă i se păru atât de excitantă, îşi simţi sexul atât de fierbinte şi umed, că abia se abţinu să nu se ridice şi să îl călărească spre extaz. Doar că voia mai mult decât orice să îl facă să termine în gura ei.

Gândul acela o făcu să suspine de extaz, iar vibraţiile îl făcură să se elibereze. Îşi vărsă esenţa în gura ei, iar ea se grăbi să înghită tot, savurând fiecare picătură. Olivia îi dădu uşor drumul şi îşi odihni capul pe pieptul lui, încercând să-şi tragă răsuflarea.

— Îmi place să mă trezesc alături de tine.

Cuvintele lui o făcură să se topească pe dinăuntru. „Şi mie”, îşi spuse ea, nu tocmai pregătită să îşi împărtăşească sentimentele aşa uşor ca el.

— Vino aici, raza mea de soare, îi şopti el, după care o trase spre el şi îşi lipi buzele de gura ei, fără să-i pese unde fuseseră până atunci, sărutând-o cu patimă.

Iar Olivia îşi dădu din nou seama cât de bine putea să sărute bărbatul acela. Suspină de plăcere şi începu să-şi frece şoldurile de el, făcându-l să izbucnească în râs.

— Stai liniştită. O să mă ocup imediat şi de tine.

— Mă bucur să aud asta, zise ea, ştiind prea bine că noaptea trecută se dovedise a fi un amant generos, aşa că nu avea nici cea mai mică îndoială că urma să îi satisfacă dorinţa aceea mistuitoare.

O împinse pe spate şi începu să coboare uşor, admirând-o cu privirea aceea lacomă, ştergându-i toate nesiguranţele pe care le avusese vreodată legate de trupul ei.

O prinse cu ambele mâini de coapse şi îi spuse:

— Desfă picioarele.

Cu sufletul la gură, Olivia făcu întocmai, lăsându-se expusă şi goală în faţa lui.

— Cine are nevoie de mic dejun când ai aşa ceva în

pat? şopti el, după care îşi strecură un deget pe sexul ei, despărţindu-i buzele, după care îşi plecă privirea şi o linse uşor. O singură atingere fu urmată de un geamăt de plăcere.

Olivia se cutremură, întregul său trup savurând mângâierea aceea atât de intimă.

— Dumnezeule, Dylan.

El o ignoră şi începu să-i sugă clitorisul, iar Olivia simţi cum începe să urce pe culmile plăcerii. Se desfătă din ea ca un flămând, iar Olivia savură pe deplin toate senzaţiile acelea minunate care o invadară în timp ce el continuă să se joace cu trupul ei.

Se cutremură sub atingerea lui, atât de aproape, atât de repede încât începu să pornească pe culmile climaxului pe neaşteptate. Iar în clipa aceea el se opri, iar sentimentul acela incredibil se risipi.

— Nu!

— Ba da, zise el, râzând, plimbându-şi vârful limbii pe clitorisul ei. O să fie şi mai plăcut dacă mai aştepţi puţin.

Îi fu imposibil să răspundă, mai ales când el continuă să îi mângâie locul acela sensibil într-o manieră care îi luă minţile. Doar puţin mai multă presiune i-ar fi adus plăcerea, dar el părea hotărât să nu o satisfacă.

În schimb, îşi strecură un deget în interiorul ei, în acelaşi timp continuând mângâierile ispititoare.

Olivia începu să gâfâie, să îşi arcuiască şoldurile, îşi înfipse degetele în aşternuturi şi îl imploră:

— Dylan, te rog!

— Ce mă rogi? Vreau să te aud.

Pe lângă faptul că îi plăcea să o atingă, voia să o şi audă vorbind. Avea lacrimi în ochi la intensitatea dorinţei care aproape că pusese stăpânire asupra ei, dar care refuza să o satisfacă.

— Fă-mă să termin, te rog. Te rog!

Aşa că o mai pătrunse cu un deget, făcând-o să-şi desfacă picioarele şi mai larg, strecurându-şi degetele în ea, refuzând în continuare să o satisfacă.

— Mă omori, gemu ea, chinuită.

— Vreau să-ţi dau cel mai mare orgasm pe care l-ai avut vreodată, îi promise el şi, judecând după presiunea care se adunase în ea, îi dădu dreptate.

Doar că nu ştia cât avea să mai poată să reziste.

— Eşti gata? o întrebă el, simţindu-i răsuflarea fierbinte peste sexul ei doritor.

Olivia răspunse cu înflăcărare. Bărbatul acela reuşise să o reducă la un ghem de emoţii şi dorinţe. Brusc, îşi curbă degetele în interiorul ei, presând un loc anume şi apoi un altul, atingând exact locul potrivit, după care Olivia începu să geamă de plăcere şi să se cutremure, îşi lipi apoi buzele de clitorisul ei, continuând să o pătrundă cu degetele, iar în clipa aceea Olivia scoase un ţipăt de extaz. Ceva explodă în ea, o căldură arzătoare, un val fierbinte care o purtă pe culmile unui orgasm intens, care părea să nu se mai sfârşească niciodată, absolut perfect.

Şi când începu să-şi revină, îl văzu luând un prezervativ şi îl simţi pătrunzând în ea. Cu putere. Adânc. Continuă să o pătrundă hotărât, reuşind cumva să găsească din nou locul acela deja sensibil şi să o facă din nou să termine.

În cele din urmă, se întoarse la viaţă. Oare cât timp petrecuseră zăcând acolo, încercând să-şi tragă sufletul? Îşi dădu capul pe spate şi ridică privirea spre el. Dylan o întâmpină cu un surâs fericit, la fel ca el ei.

„Bineînţeles. A fost incredibil”, îşi spuse ea.

— Nu te mişca. Mă întorc imediat.

Se ridică din pat şi ieşi încă dezbrăcat din cameră. Olivia nu reuşi să-şi ia ochii de la trupul lui puternic, de la linia spatelui său şi de la cele două gropiţe de deasupra fundului. Speră din tot sufletul ca sora ei să nu aleagă tocmai momentul acela ca să se întoarcă acasă.

Gândul o făcu să râdă. Avery o sfătuise să nu rateze ocazia. Să se distreze. Iar Olivia făcuse întocmai. Se distrase de minute, după o lungă perioadă petrecută pe uscat. Dar până şi ea îşi dădea seama că era ceva mai mult la mijloc. Ea şi Dylan se înţelegeau atât de bine, îşi zise ea, cu un nod în gât.

Şi, după cum obişnuia să facă de fiecare dată când se lăsa mânată de sentimente, de fiecare dată când era fericită, în mod inevitabil, începu să facă comparaţii în mintea ei. Oare şi mama ei simţise aceleaşi lucruri când îl cunoscuse pe tatăl ei? Oare cât timp trecuse înainte să-şi dea seama că lucrurile nu erau deloc ceea ce păreau a fi? Alex nu era cu mult mai tânăr decât Ina, ceea ce însemna că tatăl ei îi fusese infidel mamei sale aproape de la bun început. Sau poate că mama ei nu avusese nici cea mai mică idee. La urma urmei, nici ea nu-şi dăduse seama că Jeff era combinat cu asistenta lui, chiar sub nasul ei. Încercă să alunge gândurile acelea ridicole, cu toate că nu era deloc uşor să nu facă comparaţii. Trebuia să facă cumva să lase trecutul în urmă dacă voia să se bucure de viaţă.

Iar Dylan părea să îi dea numai motive de bucurie.

*

Dylan rămase la micul dejun alături de Olivia şi de Avery, care îşi anunţă sosirea începând să ţipe la ei pentru că-şi lăsaseră hainele aruncate pe masa de la bucătărie. Dylan începu să râdă, în timp ce Olivia se făcu roşie la faţă. Dar Avery adusese brioşe, Olivia pregăti cafea şi mâncară pe fugă. Dylan o trase apoi pe Olivia la uşa de la intrare, sărutând-o lung şi pătimaş, ca să îi demonstreze cât de bine se simţise alături de ea seara trecută.

La insistenţele Oliviei, ajunseră separat la muncă. Lui Dylan nu-i păsa dacă lumea avea să afle că sunt împreună. Nici nu apucă să se aşeze la birou, că fu chemat într-o şedinţă urgentă.

Cu doar o săptămână rămasă până la Pro Bowl, Ian convocă o şedinţă. Dat fiind că ultima escapadă a lui Big fusese, bineînţeles, descoperită de cei de la TMZ, era evident că Ian voia să fie la curent cu tot ce se petrecea. Cu toate că Pro Bowl-ul era mai degrabă un eveniment individual, era o ocazie pentru jucători de a-şi reprezenta echipele. Ceea ce însemna că întreaga deplasare reprezenta o mare responsabilitate pentru Dylan. Şi că nu

avea timp de lucruri care să-i distragă atenţia.

Dar de îndată ce luă loc la masa de conferinţe, se întrebă dacă chiar îi va sta mintea la imaginea echipei, la jucători sau la program. Nu, bineînţeles că nu. Pentru că nu şi-o putea scoate din cap pe femeia aceea care îşi deschisese trupul în faţa lui seara trecută. Îi răsună în minte ecoul râsului ei, la o glumă spusă de Riley, iar sunetul acela îi aprinse toate simţurile, ceea ce îl făcu să strângă pixul în mână.

Se uită lung la ea şi îi întâlni direct privirea. Ridică uşor din sprâncene, iar ea îi zâmbi cu buzele acelea cărnoase care se strânseseră în jurul penisului lui în dimineaţa aceea. O clipă mai târziu, Olivia îşi reîndreptă atenţia spre hârtiile din faţa ei. Dylan băgă mâna sub masă şi încercă să îşi tempereze erecţia, blestemând efectul pe care reuşea femeia aceea să-l aibă asupra lui, fără niciun control din partea sa.

— Bun, să trecem la treabă, le spuse Ian, din capul mesei, semn că şedinţa era pe punctul de a începe.

Riley stătea la dreapta lui, urmată de Olivia. La stânga lui se aflau antrenorul Carter şi oamenii de la PR care stăteau cu grijă la tot pasul.

— Dylan, vrei să începi tu? zise Ian, după care luă loc la masă.

Dylan încuviinţă.

— Hotelul e pregătit, am făcut rezervări la Montelucia Resort and Spa în Scottsdale.

— Da, totul este confirmat, adăugă Riley, asistenta lui.

— În după-amiaza asta am o întâlnire cu jucătorii şi cu echipa de PR, spuse Dylan, făcând semn spre aceştia. O să le explicăm regulile generale, lista de interviuri deja stabilite şi varianta că s-ar putea să apară şi interviuri neplanificate. Nu prevăd nicio problemă.

— Aşa sper şi eu, zise Ian. Liv, vreau să mergi şi tu cu ei.

— Poftim? întrebă Olivia, luată pe nepregătite.

— Antrenorul Carter mi-a spus că nu ar fi reuşit să se

înţeleagă cu Big fără ajutorul tău, aşa că vreau să fii aproape, în caz de orice.

Olivia dădu să spună ceva, dar se opri, iar Dylan abia se abţinu să nu rânjească. Se părea că norocul îi surâdea, pentru că el şi Liv erau pe punctul de a pleca într-o oază din deşert pentru o săptămână de lucru. Dar şi de plăcere. Chiar dacă Ian nu avea nici cea mai mică idee de favoarea pe care i-o făcea.

— E vreo problemă? o întrebă Ian pe sora lui.

Brusc, Olivia îi zâmbi.

— Dacă e vreo problemă să merg în Scottsdale, Arizona, pentru o săptămână? Nu, nicio problemă.

Ian făcu abstracţie de entuziasmul ei şi continuă discuţia:

— Carter, vreau să fii şi tu acolo, pentru întăriri.

Celălalt bărbat, el însuşi un fost câştigător al premiului pentru cel mai valoros jucător, un antrenor de renume, ajuns de la patruzeci şi cinci de ani, pe care cei de la Thunder erau norocişi să-l aibă în echipa lor, pur şi simplu încuviinţă.

— Oricum aveam de gând să merg.

Olivia bătu uşor cu pixul în masă.

— Dylan, la ce oră e şedinţa? îl întrebă ea, întâlnindu-i privirea, cu ochii aceia specifici familiei Dare, cu o nuanţă de indigo, încadraţi de gene negre şi groase.

Aceeaşi ochi care îl priviseră uluiţi noaptea trecută, cu doar câteva secunde înainte să fie cuprinsă de unul dintre nenumăratele orgasme explozive. Cu un nod în gât, Dylan se foi în scaun, vizibil agitat.

— La trei, la vestiare, răspunse el.

— O să vin şi eu. E important ca Big să ştie că vorbim serios.

În următoarele treizeci de minute, echipa de PR îşi prezentă planurile pentru următoarea săptămână şi scenariile propuse pentru a remedia problemele cauzate de Big. În cele din urmă, lunga şedinţă ajunse la final.

— A înţeles toată lumea ce are de făcut? îi întrebă Ian, aruncând o privire în jurul mesei.

Toată lumea încuviinţă, după care îşi strânseră dosarele şi toate celelalte lucruri şi plecară cu toţii în birourile lor, înapoi la treabă.

Dylan rămase pe loc, ştiind că Olivia avea să treacă pe lângă el spre ieşire. Când se apropie de el, simţi un iz de parfum, o mireasmă care rămăsese pentru totdeauna întipărită în mintea lui.

— Liv…

— Da, Dylan? Se îndreptă spre el cu dosarul la piept, acoperindu-şi sânii aceia minunaţi pe care îi simţise pe pieptul lui gol. Cu ce pot să te ajut? îl întrebă ea.

— Ah, ce întrebare cu subînţeles, domnişoară Dare.

Olivia se îmbujoră, dar îi răspunse cu un surâs poznaş, pentru că împărţeau un secret. Un nivel de intimitate de care nimeni altcineva nu ştia. Până şi Dylan se văzu nevoit să recunoască faptul că era un sentiment captivant. Îşi băgă mâinile în buzunar, ca să se abţină să nu pună mâna pe ea.

— Presupun că o să-ţi petreci sfârşitul de săptămână făcând bagaje?

Olivia încuviinţă.

— Noroc că locuim în Florida. Am deja genul de haine de care voi avea nevoie.

Dylan se dădu mai aproape.

— Sperам să fie şi ocazii în care să nu ai nevoie de haine.

Cu sufletul la gură, Olivia zise:

— Domnule Rhodes, eşti tare obraznic.

— Abia aştept să-ţi arăt cât de obraznic pot să fiu.

*

La opt dimineaţa în ziua plecării spre Arizona, Olivia îşi trase bagajul după ea prin terminalul aeroportului din Miami, Venise îmbrăcată într-un costum albastru-deschis, ştiind că, de îndată ce urmau să ajungă la hotelul din Phoenix, avea să se schimbe în ceva mai lejer. Totuşi, pentru moment, venise să reprezinte întreaga echipă.

Trecu pe la check-in şi pe la securitate, după care se opri să-şi ia o sticlă de apă şi se îndreptă spre poartă. Era, de felul ei, o persoană punctuală, mai ales când zbura, aşa că îşi dădu seama că ajunsese prima din echipă la poartă. Aşa că se instală cu iPad-ul şi cu căştile ei.

După un timp, cineva o bătu pe umăr, iar când ridică privirea, dădu peste Marcus Bigsby. Dacă ar fi fost afară, cu siguranţă i-ar fi blocat soarele, atât de masiv era băiatul acela.

Îşi dădu jos căştile din urechi şi ridică privirea spre el.

— Bună, Marcus. Mă bucur să te văd.

— Bună dimineaţa, domnişoară Olivia.

Olivia zâmbi, amuzată de aerul lui formal. Uneori putea să fie atât de politicos, alteori atât de problematic.

— Ai dreptate, e o dimineaţă bună şi însorită. Eşti pregătit pentru Phoenix?

Tânărul se aşeză pe scaunul gol din faţa ei.

— Da, presupun că da.

— E al treilea eveniment Pro Bowl la care iei parte, îi spuse ea, încruntată. Nu eşti entuziasmat?

— Ba da. Dar mama e supărată pe mine pentru că l-am trimis pe Wendell înapoi acasă. Zice că am nevoie de familie alături.

— Nu ai nevoie de o dădacă. Pur şi simplu, trebuie să ai mai multă încredere în tine.

„Şi mai puţină încredere în Wendell”, îşi spuse ea.

— Chiar crezi?

— Da, răspunse ea.

Pe cât era de încrezător în propriile sale forţe pe terenul de fotbal, din păcate, în alte aspecte ale vieţii sale, ducea lipsă cu desăvârşire. Dar era apreciat de coechipierii săi, care îl luaseră sub aripa lor protectoare, aşa că avea toate şansele ca lucrurile să meargă în favoarea lui de acum înainte.

— Big, amice! exclamă Glenn Sander, fundaşul Thunder, făcându-şi intrarea. La cei 1,78 m ai săi, destul de scund după standardele din fotbal, jucătorul cu păr blond se îndreptă voios spre colegul său, iar cei doi îşi strânseră

bucuroşi mâna. E o zi superbă pentru zbor! spuse Glenn, cu zâmbetul pe buze, după care îşi îndreptă atenţia spre Olivia: Salutare, domnişoară Dare.

— Se pare că nu ţi-e deloc greu să te trezeşti dimineaţa devreme, îi zise Olivia zâmbind.

Glenn începu să râdă şi se aşeză pe scaunul de lângă Marcus. Recunoscătoare la gândul că Big avea un motiv ca să nu se mai gândească la vărul său, Olivia îşi îndreptă din nou atenţia spre lectura sa. Cu toate acestea, doar câteva clipe mai târziu, simţi o mireasmă familiară care reuşi să-i distragă atenţia.

— Ţi-a fost dor de mine? o întrebă Dylan, strecurându-se pe scaunul gol de lângă ea.

Ea clătină din cap.

— Am fost prea ocupată să-mi aleg hainele şi să-mi fac bagajele, minţi ea, prefăcându-se ocupată să citească o revistă pe tabletă.

Dar adevărul era că nu se putea concentra la nimic altceva decât la bărbatul de lângă ea şi la faptul că simpla lui prezenţă reuşea să-i bucure ziua.

— Văd că ştii exact cum să frângi inima unui bărbat, zise el, după care veni mai aproape de ea şi îşi lipi vârful nasului de gâtul ei, savurându-i parfumul. Miroşi minunat.

Şi el mirosea la fel de bine. Olivia închise ochii şi îi inhală mireasma puternică, după care se retrase pe marginea scaunului.

— Nu vreau să ne vadă jucătorii, zise ea, întâlnindu-i privirea amuzată.

— Nu cred că le pasă de noi.

Şi Olivia se îndoia de asta, dar prefera să păstreze un aer de profesionalism.

— Trebuie să le dăm un bun exemplu.

Dylan se uită lung la ea preţ de câteva clipe, după care îşi îndreptă atenţia spre ceilalţi bărbaţi.

— Vrea cineva o cafea? îi întrebă el.

Marcus, Glenn şi Sawyer, care abia sosise, dădură din cap că nu şi spuseră la unison:

— Nu, mulţumim.

— Ei bine, mie mi-ar prinde bine una, zise Dylan, ridicându-se în picioare. Vino cu mine, îi spuse el, după care o luă de mână şi o ridică pe sus.

— Chiar nu e cazul să faci pe şeful cu mine, mormăi ea. Stai puţin, zise ea, desprinzându-se din strânsoarea lui. Îşi băgă iPad-ul în geanta de voiaj şi îşi scoase poşeta. Băieţi, sunteţi buni să aruncaţi un ochi la lucrurile mele?

Băieţii încuviinţară din cap.

Dylan îi făcu semn să o ia înaintea lui. Olivia nu se putu abţine să nu admire ţinuta lui, pantalonii negri şi cămaşa crem, care îi dădeau un aer atât de sexy şi de sofisticat. Era atât de fascinată de el, încât îşi dădu seama că avea să-i fie din ce în ce mai greu să păstreze relaţia lor în secret.

Nici nu apucă bine să o ia pe coridor, că el o şi cuprinse de după talie şi o trase spre o poartă pustie şi nu se opri până nu ajunseră într-un colţ, departe de ochii lumii.

— Ce crezi că faci? îl întrebă ea, cu răsuflarea tăiată.

— Vreau să fim doar noi doi, ca să-mi dai sărutul de bună dimineaţa, zise el, după care o prinse de cap şi se dădu mai aproape de ea, lipindu-şi buzele de gura ei.

— Mmm, gemu ea, fără să se jeneze să recunoască faptul că şi ea îşi dorea acelaşi lucru.

Îşi strecură limba în gura ei, şi Olivia simţi cum întregul trup i se trezeşte la viaţă, savurând aroma lui mentolată. Îl întâmpină cu limba, iar sentimentele doritoare pe care le suprimase tot weekendul o treziră la viaţă. Cu o mână Dylan o apucă de după talie, iar cu cealaltă o trase uşor de coada lungă, trimiţându-i senzaţii intense până în sex, în timp ce gura lui continuă să o devoreze pe a ei.

— Aşa ar trebui să înceapă o dimineaţă bună, îi spuse el, întrerupând sărutul.

— Aşa e, şopti ea, trecându-şi limba pe buze, în timp ce el îi urmări mişcările cu ochi arzători.

— Ce-ţi mai place să mă provoci.

Olivia îi zâmbi periculos.

— Înainte să fiu tentat să încep ceva ce nu am cum să duc la bun sfârşit acum şi aici, ce ai zice de o ceaşcă de

cafea? o întrebă.

— Sună bine, răspunse ea.

Avea nevoie de o doză de cofeină, căci o aştepta un zbor lung.

Dylan merse pe lângă ea, fără să-şi ia mâna de pe spatele ei, un gest posesiv despre care Olivia îşi dădu seama că îi făcea plăcere. Mare plăcere. Se aşezară la coada scurtă de la Starbucks, iar când le veni rândul să comande, Dylan ceru o cafea neagră, mare pentru el, după care se întoarse spre ea şi o întrebă:

— O cafea cu lapte de soia?

Olivia îl privi surprinsă.

— Lucrăm de mult timp împreună, îi reaminti el. Iar când vine vorba de tine, ţin minte.

Acel comentariu simplu o flată atât de tare. Bărbatul acela ştia exact ce să facă şi ce să spună. Dar oare chiar era chiar atât de sincer? Spre deosebire de ceilalţi bărbaţi?

Îşi luară cafelele şi se îndreptară înapoi spre poartă, spre scaunele lor. Un angajat de la compania aeriană îi anunţă că urmau să fie gata de îmbarcare de îndată ce aveau să cureţe avionul după zborul anterior.

Olivia era nerăbdătoare să urce la bord. Îşi scoase telefonul şi îi trimise un mesaj surorii sale, spunându-i că avea să o anunţe de îndată ce ajungea în Arizona, după care îi mai dădu un mesaj lui Ian, ca să nu-şi facă griji şi un altul mamei sale.

— Le dai de veste tuturor? o întrebă Dylan, cu un zâmbet amuzat pe chipul lui frumos.

— Nu chiar tuturor.

El se dădu mai aproape de ea.

— Cum e să creşti cu o familie aşa mare?

Olivia căzu câteva clipe pe gânduri, după care răspunse:

— Ei bine, partea bună e că nu eşti niciodată singur. Iar partea proastă? Că nu eşti niciodată singur, zise ea, râzând.

— Şi totuşi, sunt sigur că e fain.

— Sunt momente şi momente.

— Şi te-ai înţeles foarte bine cu mama ta, nu-i aşa?

Olivia dădu din cap că da şi zise:

— E o femeie puternică.

— Eşti o norocoasă, zise el, schimbându-se la faţă.

Era evident că se gândea la propria mamă şi la neajunsurile ei.

Ce putea să-i spună unui om care nu avusese niciodată cu adevărat, nici mamă, nici tată? Olivia şi fraţii ei o avuseseră măcar pe Emma, mama lor.

— Dar ai avut-o pe sora ta, îi zise ea, încercând să spună ceva încurajator.

— Da, sora mea e extraordinară. Dar de sărbători am fost întotdeauna doar noi doi. Şi e greu când nu prea ai bani să cumperi cadouri.

Olivia oftă. Nimic nu era perfect. Nimeni nu avea tot ce-şi putea dori de la viaţă, îşi spuse ea.

— Pe de altă parte, noi am avut toţi banii din lume. Şi tocmai asta a fost problema – faptul că tata încerca să ne cumpere iubirea. Cred că şi-a spus că, atât timp cât nu ducem lipsă de bunuri materiale, nu o să ne pese atât de tare că el nu era niciodată acasă.

— Şi a funcţionat?

— Deloc, şopti ea, cu o voce îndurerată. Habar n-ai de câte ori nu am desfăcut cadourile de Crăciun doar cu mama pentru că trăiam cu impresia că tata era la muncă. Doar ca să aflăm peste ani că, de fapt, era alături de amanta lui şi de cealaltă familie a lui, zise ea, încercând să-şi ţină în frâu lacrimile, ca de fiecare dată. Acceptase situaţia cu mult timp în urmă. Nu ai observat că nici măcar nu a venit la ziua mea?

— Ţi-a spus de ce nu a venit? o întrebă Dylan, încruntat.

— Mi-a trimis vorbă prin Alex. Şi m-a şi sunat după aceea. Ca de obicei, vechea poveste.

— Şi, cu toate acestea, nu le porţi pică lui Alex şi celorlalţi fraţi vitregi?

— E greu să explic de ce nu le port pică, zise Olivia, cu un nod în gât. O lungă perioadă de timp Ian a refuzat să

vorbească cu tatăl nostru. Probabil că nici până acum nu i-a trecut supărarea. Dar eu şi Avery… Noi am aflat adevărul pe când sora noastră vitregă, Sienna, era foarte bolnavă. Ar fi murit fără un transplant de măduvă. Mi-a fost milă de toţi acei copii. Iar odată ce Avery a aflat că poate să-i fie donator, am refuzat să o las singură în spital. Aşa că am ajuns să-i cunosc mai bine. Şi n-am mai avut timp să le port pică pentru că a intervenit realitatea unor fraţi noi şi a unei fete foarte bolnave, zise ea, încercând să explice în cei mai simpli termeni trecutul ei tumultuos.

Reuşise povestea aceea să o sperie? Cu siguranţă, dar preferă să nu îi spună cât de mult îi răpise tatăl ei din capacitatea de a avea încredere în bărbaţi. Iar aventura lui Jeff reuşise să cimenteze şi mai mult teama aceea.

Olivia îşi coborî privirea, tresărind când îşi dădu seama că Dylan începuse să-i mângâie mâna cu degetele lui aspre, încercând să-i ofere linişte şi înţelegere.

Îşi drese apoi glasul şi îi zise:

— Părinţii îţi pot face mult rău, făcând referire la propriii părinţi. Mă duc să arunc paharul de cafea. Pot să-l iau şi pe al tău?

— Mulţumesc, spuse ea, întinzându-i paharul gol, recunoscătoare că hotărâse să schimbe subiectul.

Fusese o conversaţie neaşteptat de încărcată, menită să dezvăluie părţi ale psihicului ei care încă încercau să se vindece. Chiar dacă el nu o ştia, îşi zise ea, regreta profund că sentimentele acelea vechi erau pe punctul de a-i strica distracţia alături de Dylan.

Aşa că se ridică de pe scaun, gata să-şi întindă picioarele, să lase trecutul în urmă şi să se bucure de o săptămână de soare, distracţie, muncă şi, da, de bărbatul acela incredibil de sexy care părea hotărât să îi ofere toată atenţia. Nu avea să rateze ocazia.

— Zborul 882 de la Miami spre Phoenix este gata de îmbarcare. Vom începe îmbarcarea cu pasagerii de la clasa întâi, se auzi o voce în difuzoare, chiar când Dylan se apropie de ea.

— Eşti gata?

— Abia aştept, spuse ea, vizibil nerăbdătoare.

Dylan se aplecă şi îşi luă bagajul de pe jos, şi în clipa aceea îi sună telefonul.

— O să răspund în drum spre poartă.

Olivia ridică din umeri şi porni în urma lui, iar Dylan îşi dusese telefonul la ureche.

— Bună, Meg. Tocmai mă pregătesc să urc în avion. S-a întâmplat ceva?

Adică fosta lui iubită îl suna chiar când era pe punctul de a pleca din oraş? Serios? Într-o clipită, buna ei dispoziţie se risipi. Nu era vorba că nu credea în prietenia dintre un bărbat şi o femeie… Sau poate că, de fapt, chiar nu credea în aşa ceva. Mai ales între un bărbat şi o femeie care împărtăşiseră o relaţie atât de intimă. Dar această Meg chiar nu avea nicio prietenă căreia să-i povestească despre problemele ei?

— Uite ce, fie te apuci tu să-i strângi catrafusele, fie aştepţi până ce se întoarce neisprăvitul ăla din Las Vegas şi îl pui pe el să-şi facă bagajele. În orice caz, a venit momentul să pui punct întregii poveşti.

Super, care vasăzică, o mai şi încuraja să se despartă de prietenul ei. Olivia ar fi dat orice să nu-şi facă astfel de scenarii, dar nu se putea abţine.

Odată ce ajunseră la poarta de îmbarcare, Dylan spuse:

— Te sun când ajung în Phoenix. Iar după câteva clipe de pauză, adăugă: Da, bine. Ai grijă de tine. Pa.

Olivia strânse din dinţi şi îi întinse femeii biletul pentru a fi scanat şi, după ce îl primi înapoi, porni grăbită înainte.

— Liv, aşteaptă-mă! strigă Dylan în urma ei.

Aşa că încetini, iar el o prinse din urmă.

— Scuze, Meg are ceva probleme cu iubitul ei.

— Şi apelează la tine ca să i le rezolvi? îl întrebă ea, ridicând din sprâncene. Ce drăguţ!

Apoi urcă în avion rănită şi furioasă, fără niciun motiv anume. Sau cu un motiv anume. Încă dezbătea problema.

Se aşeză la locul ei, simţind privirea preocupată a lui Dylan îndreptată spre ea, după care se aşeză şi el pe

scaunul alăturat. Dar Olivia nu îi oferi nimic, niciun răspuns. În schimb, îi ceru stewardesei o pernă şi o pătură, după care se înveli şi se culcă.

Capitolul 5

Dylan îşi dădu seama că făcuse o gafă de îndată ce rostise numele lui Meg cu voce tare. Cu toate că ştia prea bine că sentimentele sale faţă de Meg erau doar platonice, începu să se întrebe dacă Olivia chiar îl crezuse.

Nu-i plăcea să se gândească la varianta că Olivia nu ar avea încredere în cuvântul lui, îşi spuse el, încruntat. Cu toate acestea, dacă şi pe ea ar fi sunat-o fostul iubit chiar înainte de a se urca în avion, la scurt timp după ce mirosise parfumul acestuia pe hainele ei, probabil că nici el nu ar fi stat tocmai liniştit.

— La naiba!

Era deja în aer, şi Olivia adormise chiar înainte ca avionul să decoleze. Ceva îi spunea că încerca înadins să îl evite pe el şi orice discuţie legată de Meg.

Îşi trecu mâna prin păr şi aruncă o privire spre frumoasa adormită. Olivia avea un profil atât de delicat. Coada lungă şi împletită îi căzuse uşor pe umăr şi, din când în când, scotea câteva sunete firave, care îl făceau să zâmbească.

Nu avea nicio urmă de îndoială că sentimentele lui pentru ea erau diferite de orice mai simţise până atunci. Din prima clipă în care făcuseră cunoştinţă, de prima oară de când îi strânsese mâna, femeie aceea îl lovise din plin. Iar după ce aflase că era genul de femeie cu care putea chiar să vorbească despre fotbal, căzuse şi mai tare sub vraja ei. Doar că, pe vremea aceea, ea era cu cineva. Dar tot ar fi trebuit să facă o încercare.

Iar de data asta nu avea de gând să mai stea la distanţă de ea.

*

Olivia se trezi cu gâtul înţepenit, cu capul într-o parte şi cu o pernă tare sub cap. Deschise uşor ochii, iar când văzu spatele scaunelor din faţa ei, îşi dădu seama că era în avion şi că adormise cu capul pe umărul lui Dylan.

Ar fi vrut să sară în sus, dar durerea de gât o împiedică să facă vreo mişcare bruscă.

— Au, mormăi ea, încercând să-şi îndrepte capul.

— Hei, îi spuse Dylan. Eşti bine?

— Mă doare gâtul. Am dormit aiurea, răspunse ea, forţându-se să se întoarcă spre el. Îmi pare rău că am ajuns să dorm pe tine.

— Mie nu-mi pare rău.

— Dylan… zise Olivia, oftând.

— Liwy, o să-ţi spun ceva şi vreau să mă asculţi cu atenţie.

Ah, îşi spuse ea, îndoindu-şi piciorul sub ea.

— E vorba despre Meg.

Cu un nod în gât şi cu gura uscată, Olivia zise:

— Nu-mi eşti dator cu nicio explicaţie.

În timp ce se prefăcuse că doarme, înainte să adoarmă cu adevărat, stătuse să analizeze bine situaţia. Da, poate că era geloasă pe fosta lui iubită – ar fi fost o minciună să spună că nu era – dar ea şi Dylan nu făcuseră altceva decât să petreacă o noapte împreună. Nu-şi datorau nimic unul celuilalt. Era o simplă aventură, o distracţie, şi trebuia tratată ca atare.

— E în regulă. E vina mea, scuze, spuse ea, sperând din tot sufletul să nu urmeze o lungă descriere a relaţiei pe care Dylan o avea cu femeia aceea. Nu am niciun motiv să te iau la întrebări în legătură cu prieteniile tale.

— Chiar aşa?

— Da, răspunse ea. La urma urmei, între noi e o simplă aventură. Sex, distracţie şi, mai nou, o escapadă la soare. Asta e tot.

— Chiar aşa? repetă el, uitându-se lung la ea.

— Da. Va trebui să am grijă şi să ţin sub control

tendinţa asta a mea de a uita unde mi-e locul.

— Locul tău, repetă el, de parcă ar fi fost convins că Olivia începuse să-şi piardă minţile, aşa că ea simţi nevoia să se explice:

— Nu suntem într-o relaţie, aşa că n-o să se mai repete, spuse ea, ridicând o mână, pe un ton solemn. Promit.

Dylan făcu ochii mari.

— Te-ai lovit cumva la cap în somn? E umărul meu chiar atât de tare?

— Ce tot spui acolo?

— Tind că cred că ţi-ai pierdut memoria. Pentru că eu ţin clar minte că ţi-am spus că vreau să văd cum vor decurge lucrurile între noi. Iar pentru mine, asta înseamnă mai mult decât o aventură.

În clipa aceea, Olivia fu cuprinsă de panică. Într-un timp atât de scurt, reuşise să se îndrăgostească de bărbatul acela. Şi nu era prima oară când i se întâmpla. Îşi aminti vremea când era tânără, aiurită şi, peste noapte, însărcinată, în timp ce iubitul ei avea o aventură pe la spatele ei, în timp ce ea ignorase toate semnalele.

Şi asta doar pentru că îşi dorise cu disperare să însemne ceva pentru cineva. Pentru că îşi dorise ca bărbatul din viaţa ei să o iubească şi să îi ofere siguranţa care îi fusese răpită din clipa în care aflase despre cealaltă familie a tatălui său. Brusc, ea şi Avery nu mai erau prinţesele lui, fiind nevoite să împartă rolul acela cu Sienna, cealaltă fiică a lui. Cu ceilalţi copii ai lui care nu primeau cadouri oferite din vinovăţie, şi asta pentru că ei se bucurau de prezenţa lui la serbări şcolare, în vacanţe, pentru că ei nu primeau scuze legate de muncă.

Aşa că îşi pusese toate speranţele în prima ei relaţie serioasă, cu un bărbat care nu doar că o înşelase, dar care, de îndată ce îi spusese că era însărcinată, reacţionase de parcă nu ar fi avut nicio legătură cu asta. O concepţie imaculată. Brusc, nu mai dorise să aibă nimic de-a face cu ea şi cu copilul ei.

— Olivia, eşti bine? o întrebă Dylan, fluturându-şi

mâna în faţa ei. Eşti palidă şi nu mai spui nimic.

Olivia clipi de câteva ori, încercând să se întoarcă în prezent.

— Sunt bine. Îmi pare rău. Pur şi simplu… încercă să vină cu o explicaţie plauzibilă pentru golul ei mental şi decise să-i spună adevărul: Dylan, trecutul meu e dureros. Nu e evident cu ochiul liber şi puţină lume ştie despre asta, dar cred că ideea de a şti că eşti în contact cu fosta ta mi-a adus aminte de perioada aceea din viaţa mea.

Dylan încuviinţă uşor din cap, cu ochii mari, înţelegători.

— Am stabilit deja că sunt lucruri pe care nu le ştiu. Şi nu am de gând să te forţez să vorbeşti cu mine. O să-mi povesteşti tot când o să te simţi pregătită să o faci.

Olivia îşi trecu limba peste buzele uscate.

— Eşti un bărbat atât de înţelegător.

Dylan o apucă de coadă şi o trase uşor spre el.

— Da, din unele puncte de vedere. O trase şi mai aproape de el, la doar câţiva milimetri de gura lui. Şi din alte puncte de vedere, când vine vorba despre alte lucruri, nu chiar.

Îşi trecu limba pe buzele ei, iar Olivia se topi în atingerea lui.

— Aşa, lasă-te purtată de sentimente. Şi restul o să vină de la sine, bine?

— Încerc, îi făgădui ea atât lui, cât şi ei înseşi.

Îşi desfăcu buzele ca să o sărute, un sărut atât de minunat care o făcu să uite de toate incertitudinile şi de toate problemele care îi trecuseră până atunci prin minte. Asta până ce fură întrerupţi de fluierături.

Dylan întoarse capul şi ridicară amândoi privirea spre Marcus, care se uita la ei cu un rânjet pe buze, felicitându-i din priviri.

— V-am prins, se amuză jucătorul, rânjind.

Olivia se făcu roşie la faţă ştiind că secretul ei ieşise la iveală. Nu o deranja să afle lumea, dar voia să se asigure că reputaţia ei profesională nu urma să aibă de suferit. Doar că, acum că aflase Big, în cel mai scurt timp urma să

se împrăştie vorba şi către restul echipei. Iar ceva îi spunea că Dylan nu avea să se dea în lături de la o complimenta în public. Şi în clipa aceea îşi dădu seama că nici măcar gândul acela nu o deranja pe cât de mult s-ar fi aşteptat să o facă.

*

Olivia aştepta la rând să se cazeze la Montelucia Resort and Spa. Aeroportul fusese plin ochi de turişti nerăbdători să ia parte la meci, iar hotelul era la fel de ticsit, ceea ce însemna că abia reuşi să se cazeze.

Dylan rămăsese alături de şofer ca să se asigure că toate bagajele sunt etichetate corespunzător. Răsuflă uşurată să nu-l aibă alături, că se poate simţi o clipă în largul ei. Căldura din deşert nu se compara cu căldura pe care reuşise Dylan să o stârnească pe scaunul de lângă ea.

Fusese un zbor lung, de patru ore şi jumătate, timp în care piciorul lui se tot frecase de al ei. Îi plăcea în mod deosebit să se joace cu părul ei şi petrecuse mult timp trecându-şi degetele prin coada ei, mângâindu-şi obrajii cu vârfurile părului ei, ducându-şi coada lungă la nas, ca să-i adulmece aroma.

Olivia îşi făcu Uşor vânt cu mâna. Îşi spuse că zăpuşeala din hol era cea care o mistuia, dar adevărul era altul. Era doar cu gândul la Dylan. În fel de fel de fantezii. Devenise un obicei prost. Doar că niciun alt bărbat nu mai fusese vreodată atât de interesat de ea. Bărbatul acela făcuse din ea nucleul atenţiei lui şi, o parte din ea încă tânjea după afecţiune din partea lui. Şi tocmai aceea era partea în care nu avea încredere, pentru că o împingea să facă lucruri stupide şi să facă abstracţie de toate semnalele importante.

— M-am ocupat de bagaje, îi spuse Dylan, şi de îndată ce apăru în dreptul ei, Olivia simţi că îi fuge pământul de sub picioare.

Bărbatul acela emana atâta sexualitate, de la părul lui brunet, la barba pe care ajunsese să o adore, şi la trupul

tonifiat întreţinut la sala de sport de la stadion.

În plus de asta, era inteligent, priceput la munca sa şi ştia cum să pună problema cu jucătorii şi cu conducerea, reuşind să obţină tot ce-şi dorea, fără să facă cereri exagerate, fără să intimideze pe nimeni. Fusese dintotdeauna sensibilă la tipii deştepţi şi chipeşi, iar Dylan era întruchiparea perfectă.

— Foarte bine. Mulţumesc că te-ai ocupat de bagaje.

— A mai înaintat coada? o întrebă.

— Puţin, răspunse ea, pentru că mai erau câţiva oameni în faţa lor. Unde sunt jucătorii? întrebă, aruncând o privire în jur şi nevăzând nici urmă de ei.

— Dau autografe. Unul dintre beneficiile faptului că evenimentul Pro Bowl obişnuia să se organizeze în Hawaii era că aveam parte de mai multă intimitate. Doar că anul acesta s-a schimbat situaţia. Totuşi, s-ar părea că le place atenţia. Însă Maddox şi soţia lui îşi vor dori mai multe intimitate pentru bebeluşul lor, zise el, făcând referire la jucătorul lor însurat, care ajunsese mai devreme alături de familia lui.

Olivia încuviinţă.

— De regulă călătoreşte alături de garda lui de corp când pleacă cu copiii în deplasare. O să fie bine.

Îi sună telefonul şi se grăbi să răspundă:

— Alo?

— Liwy! Cum e în Arizona? o întrebă Avery, sora ei mai mică.

— Minunat. Foarte cald. Şi mult prea aglomerat, mormăi ea.

Din fericire, coada din rândul ei se împărţise deja în două.

— Cum a fost zborul? Ai cedat farmecelor lui Dylan şi v-aţi tras-o în avion? o întrebă sora ei.

Olivia aruncă o privire spre bărbatul în discuţie şi făcu un pas în spate, discret. Spera din tot sufletul că nu auzise cuvintele scăpate din gura spurcată a surorii sale şi că nici nu citise expresia de dorinţă de pe chipul ei, la gândul sugestiei lui Avery.

— Nu ai nimic mai bun de făcut decât să mă enervezi? zise ea, neputând să se abţină să nu izbucnească în râs.

Drept răspuns, sora ei oftă dramatic în receptor.

— Fii serioasă. Oricum v-aţi tras-o deja. Şi acum că aţi ajuns într-un hotel de lux, cu jacuzzi, piscine şi Dumnezeu mai ştie ce, e... destinul. Soarta. Poţi măcar să recunoşti că e...

— Legat de afaceri, zise Olivia, căci acesta era şi adevărul.

— Voiam să spun, romantic.

Bine, şi asta. Doar că nu avea de gând să-i dea surorii sale satisfacţie.

— Următorul! strigă recepţionerul, făcându-i semn Oliviei să se apropie.

— Trebuie să mă duc să mă cazez, îi spuse Olivia surorii sale, răsuflând uşurată că discuţia ajunsese la sfârşit.

— Bine, dar să nu uiţi ce ţi-a spus psihologul. Nu lăsa trecutul să-ţi definească viitorul.

Avery făcea referire la psihologul la care Olivia fusese de câteva ori, răpusă de durere şi de disperare, dar la care nu se mai întorsese după ce îşi dăduse seama că nu voia să mai discute despre copilul pe care îl pierduse tocmai când îşi dăduse seama că şi-l dorea. Îi era îngrozitor de greu să retrăiască experienţele trăite în biroul acela atât de rece. Realitatea fusese îndeajuns de dureroasă şi încă mai trăia cu ea.

— Încetează, Avery, zise ea, făcând un pas spre recepţie.

— Relaxează-te! Distrează-te! Sau fă măcar mai mult sex! se grăbi sora ei să-i spună înainte ca Olivia să îi închidă telefonul în nas.

— S-a întâmplat ceva important? o întrebă Dylan zâmbind.

— Nu. Pur şi simplu nu pot să scap de Avery.

Apoi se îndreptară împreună spre recepţie.

— Cu ce vă pot ajuta? îi întrebă recepţionerul brunet.

Olivia se lipi de tejghea şi îi zâmbi politicos.

— Numele meu este Olivia Dare.

— Iar eu sunt Dylan Rhodes, zise el, din spatele ei, apropiindu-se uşor de ea.

În clipa aceea, Olivia simţi un curent electric între ei.

— Aţi venit în vacanţă? îi întrebă recepţionerul. În luna de miere?

Pe sub tejghea, Dylan o luă de mână, hotărât să nu-i mai dea drumul. O cuprinse un val de căldură şi, cu toate că încercă, nu reuşi să se elibereze din strânsoarea lui.

— Din păcate, încă nu am reuşit să o conving să se mărite cu mine, dar nu am de gând să renunţ, răspunse el, cu rânjetul pe buze.

Şi în clipa aceea, fel de fel de fantezii îi trecură Oliviei prin minte.

Olivia inspiră adânc, se uită urât la el, după care trase mai tare şi se eliberă din strânsoarea lui.

— Glumeşte. Suntem aici din interes profesional.

Recepţionerul se uită confuz de la unul la altul.

— Cum aţi spus că vă cheamă? îi întrebă el.

— Dare şi Rhodes, zise Dylan. Suntem de la echipa Miami Thunder. Avem o rezervare VIP, adăugă el, pe un ton serios. Vrem să facem cazarea pentru toţi jucătorii noşti. Întreaga rezervare este pe numele organizaţiei Miami Thunder.

Celălalt bărbat îşi îndreptă privirea spre monitor şi începu să bată la tastatură.

— Ah, da. Avem rezervate cinci camere, toate pe acelaşi etaj.

— Vrei să spui şase, zise Olivia.

— Bigsby, Sanders, Flynn, Maddox şi Rhodes, răspunse recepţionerul, citind numele de pe ecran.

— Dar Maddox a ajuns deja, nu-i aşa?

Bărbatul tastă din nou după care încuviinţă.

— Aşa este. S-a cazat mai devreme.

— Iar Flynn o să ajungă mai târziu, zise Dylan. Dar lipseşte rezervare pe numele Dare. Olivia Dare. Eu însumi am confirmat toate rezervările.

Recepţionerul verifică din nou, după care zise:

— Îmi pare rău, dar am doar cinci camere rezervate. Şi suntem la capacitate maximă, spuse el, vizibil îngrijorat.

— Dar echipa mea se află în hotelul acesta. Trebuie să rămân şi eu aici.

— Liv, o să-ţi dau ţie camera mea, zise Dylan, punându-i mâna pe umăr.

Când îi simţi atingerea pe piele, ceva se trezi în interiorul ei, iar neliniştea la ideea de a se separa de echipa ei crescu şi mai tare.

— Poţi să-mi găseşti o cameră într-un alt hotel? întrebă Dylan.

Doar că Olivia se împotrivi. El era directorul de deplasări al echipei. Era esenţial să fie acolo, să se ocupe de orar şi de alte aspecte importante.

— Nu poţi să te duci la un alt hotel, spuse ea, apreciind însă sugestia lui.

— Îmi pare rău că nu vă pot ajuta, dar toate hotelurile sunt pline din cauza evenimentului Pro Bowl. Nu o să fie uşor să vă găsim o altă locaţie, spuse recepţionerul, cu părere de rău. Nu-mi dau seama cum de s-a ajuns în situaţia asta.

Se întoarse la calculator şi încercă să găsească ceva ce Olivia ştia deja că avea să fie de-a dreptul imposibil. O cameră liberă.

— Tot ce pot să vă spun e că domnul Rhodes are rezervat un apartament, cu un pat matrimonial, dar şi cu un mic living, cu o canapea. Dar am putea să instalăm acolo un pat pliant, sugeră tânărul recepţioner, vizibil agitat.

„Şi eu sunt la fel de agitată, prietene”, îşi spuse Olivia, ciupindu-se între sprâncene, simţind o durere de cap. Era una să aibă o aventură cu bărbatul acela. Dar era alta să nu aibă un loc al ei, un spaţiu unde să evadeze. Cum ar fi putut să stea în permanenţă alături de el? Fără oprire? Ceva îi spunea că nu putea să facă faţă. În acelaşi timp, ştia prea bine că nu avea încotro.

— O să dorm eu pe patul pliant, mormăi ea. Asta dacă nu te deranjează să împărţim camera.

Dylan făcu ochii mari şi zise:

— Stabilim noi mai târziu care cum doarme.

Apoi îi întinse recepţionerului cardul de credit.

Olivia oftă şi încuviinţă cu o mişcare scurtă din cap.

Ştiau amândoi prea bine că, odată ce urmau să se vadă singuri în camera aceea, niciunul dintre ei nu avea să se mai ridice din pat.

*

Unul dintre angajaţii hotelului îi conduse până la apartamentul Full Camelback Mountain View. Livingul spaţios dădea într-un dormitor minunat, iar terasa avea privelişte spre munţii impresionanţi, beneficiind astfel de o privelişte minunată.

— Cel mai bine ar fi să ne împărţim sertarele. Alege tu prima cât mă duc eu să-mi aranjez lucrurile în baie.

— Mulţumesc, răspunse Olivia.

Apoi se grăbi să-şi despacheteze hainele, asigurându-se că îi lasă şi lui suficient spaţiu, chiar dacă asta însemnă că fu nevoită să-şi îngrămădească lucrurile atât în sertare, cât şi în dulap. La el dură mult mai puţin. În timp ce el îşi atârnă în dulap ultima pereche de pantaloni şi câteva cămăşi, lângă rochia ei de plajă şi ţinuta de seară, Olivia simţi un gol în capul pieptului. Un sentiment pe care nu reuşi să-l identifice şi pe care nici nu-şi dori să îl examineze îndeaproape.

Aşa că hotărî să-şi găsească refugiul în baie. Dylan alesese partea din stânga a chiuvetei, cu mai puţin spaţiu de depozitare, lăsându-i ei mai mult loc. Era un adevărat cavaler, şi era evident că sora lui îl învăţase ce însemna să locuiască alături de o femeie în casă, îşi spuse ea, mulţumită. Pe măsură ce începu să-şi scoată produsele de toaletă, îşi dăduse seama că situaţia avea un aer cunoscut.

Şi era şi un adevăr acolo pe care evitase să-l înfrunte. După ce îi pierduse pe Jeff şi pe copilul lor, se convinsese că avea să-i fie mai uşor să fie singură. Cu toate că Jeff fusese iubitul ei în facultate, se întâmplase adesea să rămână peste noapte unul acasă la celălalt şi să îşi lase lucrurile

prin toate părţile. După despărţirea de Jeff, nu mai lăsase pe nimeni să se apropie de ea. Avusese aventuri cu bărbaţi pe care îi simpatizase, dar nu relaţii. Deja ajunsese să ţină la Dylan mai mult decât la oricare alt bărbat din viaţa ei şi iată că deja ajunseseră să împartă un spaţiu. Se cutremură şi încercă să-şi alunge gândurile acela din minte.

Ieşi din baie şi îl văzu pe Dylan pe marginea patului, sorbind-o din priviri. Se schimbase într-o pereche de bermude, cu pieptul frumos şi cu muşchii la vedere.

— Patul este cât se poate de confortabil, spuse el, bătând uşor salteaua. Spune-mi sincer că preferi patul pliant.

Nu fu sugestia lui cea care o luă prin surprindere, ci urma de incertitudine din privirea lui. Pentru prima oară îşi dădu seama că nu era doar vorba despre ea. De data asta el era cel care spera să nu fie respins.

Aşa că se apropie de el şi se întinse pe pat.

— Nici vorbă. O să dorm cu tine.

Într-o clipită, se trezi pe spate, cu Dylan deasupra ei. Mirosea atât de bine. Iar aerul lui puternic şi gândul că doar hainele de pe ei stăteau în calea sexului o făcură să uite de toate problemele.

— Mă bucur că m-ai ales pe mine în favoarea unei saltele amărâte, zise el.

Apoi o sărută scurt, după care se dădu de pe ea şi se ridică în picioare.

Ce-i mai plăcea să o tachineze, îşi spuse ea.

— Ce faci?

— Am venit devreme şi avem două zile să ne acomodăm, aşa că aş vrea să mă duc la piscină. Vrei să vii?

Olivia încuviinţă. Se ridică de pe pat şi se duse la fereastră, după care aruncă o privire spre piscină şi spre numeroasele şezlonguri.

Se întoarse spre el şi fu surprinsă când întâlni pieptul gol al lui Dylan. Nu uitase nici măcar pentru o clipă că avea un trup superb, dar acum că îl văzu din nou în faţa ochilor, abia se abţinu să nu-l arunce pe pat şi să se lase dominată de corpul lui puternic şi impunător.

— S-a întâmplat ceva? o întrebă el, rânjind.

— Nu, nimic. Trebuie doar să-mi iau pe mine un costum de baie.

Brusc, ştiu exact ce avea de făcut ca să se răzbune pe el pentru că îi trezise simţurile, doar ca să o lase în pace. Începu să cotrobăie prin sertar după un costum de baie şi o rochie de plajă.

Avea mai multe variante din care să-şi aleagă. Ştiind că urma să fie la piscină alături de jucători şi de familiile acestora, îşi luase la ea mai multe costume mai adecvate. Dar avea şi un costum de baie sexy, în care ştia că arăta foarte bine.

— Grăbeşte-te, Liv. Soarele nu aşteaptă după nimeni. Şi nici băuturile reci.

Olivia se opri cu mâna pe costumul de baie aproape inexistent, după care, cu rânjetul pe buze, îl scoase din sertar şi se îndreptă spre baie. Când trecu pe lângă Dylan, simţi aroma îmbătătoare a parfumului său. Era atât de excitant. Dar nu era nici o problemă. Cât de curând avea să se răzbune pe el.

*

Aerul era presărat cu arome tropicale, iar soarele strălucea pe plajele cu nisip alb, presărate cu palmieri, în drumul lor spre piscina Kasbah. Chiar dacă Dylan ar fi preferat de o mie de ori să se ducă cu Olivia în Oasis, care era piscina dedicată exclusiv adulţilor, voia să se asigure că totul era în regulă cu Nick Maddox şi cu familia acestuia. Chiar dacă avea şi el timp de relaxare, asta nu însemna că nu era la datorie. Ceva îi spunea că Liv dăduse uitării aspectul acesta mai devreme, când se ridicase de pe pat, de lângă ea.

Nu îi fusese deloc uşor să o lase sigură în patul acela, dar dacă ar fi fost să se lase mânat de dorinţa de a o dezbrăca, era sigur că niciunul dintre ei nu ar mai fi pus piciorul afară din cameră. Bineînţeles că ea hotărâse să se răzbune pe el, ieşind din baie îmbrăcată în costumul acela

de baie minuscul. Costum de baie era mult spus. Mai degrabă, câteva aţe care ţineau în loc câteva triunghiuri mici care abia dacă îi acopereau sânii superbi, fundul sexy şi sexul acela pe care abia aştepta să-l devoreze din nou.

Îşi puse uşor mâna pe spatele ei, lăsându-şi degetele să alunece pe rochia de dantelă cu care se acoperise ca să meargă la piscină. Păcat că deja ştia ce se ascundea sub dantela aceea.

Ştia prea bine şi că nu-şi făcea nicio favoare în clipa aceea gândindu-se la Olivia. „E o piscină de familie*”, îşi reaminti el, doar că asta nu ajută cu nimic să-i calmeze erecţia.

— Uite-i acolo pe o parte dintre băieţi, zise Olivia, arătând cu degetul spre bar, acolo unde Big atrăsese toate privirile asupra lui.

— Hei! Echipă! Veniţi aici!

Big le făcu semn să se apropie de bar, unde îl găsiră, după cum era de aşteptat, savurând o mărgăritică dintr-un pahar care, după standarde normale, părea uriaş. Dar dat fiind că Big era un tip atât de impunător, în mâinile lui mari paharul acela arăta minuscul.

Dylan îi aruncă Oliviei o privire îngrijorată.

— Nu-ţi face griji. Nu are cum să se îmbete cu astfel de băuturi fără alcool. Vrea doar să se dea în spectacol. Fără să-l aibă pe vărul său aici care să-l împingă de la spate, nu e genul care să se îmbete şi să piardă controlul. El însuşi mi-a mărturisit asta, zise Olivia.

Dylan aproape că răsuflă uşurat, asta înainte ca Olivia să adauge, mormăind:

— Cel puţin aşa sper.

Flynn şi Big deja erau însoţiţi de câteva femei frumoase, iar Dylan preferă doar să le facă cu mâna şi să se îndepărteze.

— Vrei să stăm sub umbrele? o întrebă el.

— Sigur, răspunse Olivia, aşa că se îndreptară spre două şezlonguri neocupate. Îmi place la nebunie felul în care au fost gândite clădirile şi întreaga zonă să arate ca un centru de relaxare în stil spaniol, ţie nu? Iar piscina are

luminiţe în interior. Îţi dai seama ce frumos trebuie să arate noaptea?

Entuziasmul ei era de-a dreptul contagios, iar Dylan simţi nevoia să o ia de mână.

Olivia ridică privirea şi îi zâmbi, iar el simţi un val de căldură. Într-adevăr, era ceva special la ea sau, cel puţin, la ce simţea faţă de ea.

Un băiat de la piscină veni să îi ajute să acopere scaunele cu prosoape şi să aranjeze umbrela pentru confortul Oliviei, după care le oferi ceva de băut. Dylan se întinse pe şezlong şi îşi îndreptă privirea spre Olivia, care rămase în picioare şi începu să se dezbrace, până ce rămase în costumul minuscul de baie, dezvăluindu-i trupul ei sexy.

Dylan o privi cu jind, dar reuşi cumva să se controleze, chiar şi după ce Olivia începu să se ungă cu cremă de protecţie, masându-şi crema în piele cu degetele delicate. Nu aruncă nici măcar o privire spre el, prefăcându-se că nu ştie că este urmărită, dar Dylan îşi simţi erecţia în pantaloni şi ceva îi spunea că Olivia ştia prea bine ce efect avea asupra lui.

Oftă, îşi îndesă căştile în urechi şi dădu drumul la muzică pe telefon. Rockul acela puternic fu singurul care reuşi să-i distragă atenţia.

În timp, se adunară şi alţi oameni la piscină şi, la scurt timp, ajunse şi Nick, alături de familia sa. Aceştia se opriră în dreptul şezlongului lui Dylan, care îşi scoase imediat căştile din urechi.

— Bună, Nick. Mă bucur că ai reuşit să ajungi.

— Şi mie. Bună ziua, domnişoară Dare, îi spuse el Oliviei.

— Te rog să-mi spui Olivia. Ea este soţia ta? întrebă Liz, ridicându-se de pe scaun, acoperindu-şi discret trupul dezgolit.

Dylan abia se abţinu să nu rânjească, căci asta era dovada că venise intenţionat atât de sumar îmbrăcată, doar ca să-l pedepsească pe el. În sinea ei, era o fată timidă şi era evident că, atunci când era înconjurată de alţi oameni,

mai ales de membrii echipei, nu voia să rămână aproape dezbrăcată în faţa lor.

— Maria, ţi-o prezint pe Olivia Dare, directorul nostru executiv, şi pe Dylan Rhodes, expertul nostru în deplasări. El e cel care are grijă să fim întotdeauna cazaţi în locuri minunate ca acest hotel, îi spuse Nick amuzat soţiei sale, care ţinea în braţe un copil bine acoperit.

— Îmi pare bine de cunoştinţă, Maria. Şi vă rog să-mi spuneţi Olivia.

— Bună, Olivia. Bună, Dylan, zise Maria, o femeie atrăgătoare, cu păr brunet, prins într-o coadă la spate. Sper să apucăm să stăm de vorbă ceva mai târziu, dar acum aş vrea să-l duc pe cel mic într-o căsuţă, ca să nu stea în soare.

— Desigur, răspunse Olivia. Avem timp să stăm de vorbă mai târziu.

— Hai, iubito, zise Nick.

Puse uşor mâna pe spatele soţiei lui şi o conduse spre capătul piscinei, spre căsuţele foarte scumpe. Nick merita tot sprijinul din partea echipei, fiind un tip atât charismatic, cât şi valoros.

— Vrei să mergem să înotăm? o întrebă Dylan, odată ce Nick şi familia lui se îndepărtară.

Olivia oftă.

— Sună minunat. E teribil de cald.

Dylan se ridică de pe şezlong şi îi întinse o mână, ajutând-o să se ridice.

Olivia îi aruncă o privire recunoscătoare şi îl luă de mână. O ajută să se ridice, neputând să-şi ia o clipă ochii de la trupul ei sexy. Iar după felul în care se uita şi ea la pieptul lui, îşi dăduse seama că erau pe aceeaşi lungime de undă. Dylan făcu un pas în spate, încercând să se ascundă. Era teribil de excitat şi era esenţial să ajungă cât mai curând în apă înainte să-şi dea seama cineva ce voia să-i facă Oliviei. Nu-i păsa cine avea să-i vadă.

Merseră până la marginea piscinei şi coborâră treptele care duceau în apă. Cu mâna pe bara de metal, Olivia intră în apa caldă. La a doua treaptă se aruncă în

apă, alunecând uşor, răcorindu-şi trupul, cu părul plutind pe apă.

El o prinse imediat din urmă şi o apucă de după talie, lipind-o cu spatele de perete.

— Dylan! exclamă ea, luată prin surprindere, dar nu se arătă deranjată de gestul lui.

Ştiind prea bine cât de importante erau aparenţele pentru ea, şi el însuşi preocupat de bunul-simţ, dat fiind că era, teoretic, la muncă, aruncă o privire în jur. Îşi dădu repede seama că oamenii din jur erau fie întinşi la soare, fie ocupaţi cu o carte în mână, să stea la poveşti sau să se stropească prin piscină, ca să le pese de el şi de Olivia.

Ea îi întâlni privirea şi, timidă, îl prinse de după gât. Două dintre lucrurile care îi plăceau cel mai tare la ea erau reacţiile ei oneste şi autenticitatea. Nu era deloc îndrăzneaţă sau sigură în interacţiunea cu el, lucru pe care ajunsese să-l respecte. Trebuia să fie atent la incertitudinile ei, la ocazionalele nesiguranţe, dar spera ca, în timp, să-şi piardă inhibiţiile.

— Îmi place să te am în braţe, îi zise, trăgând-o spre el, iar ea îşi înfăşură picioarele în jurul lui, sub apă.

— Şi mie, recunoscu ea.

Îi sărută buzele umede.

— Hai să luăm diseară cina aici. Au un restaurant şi poţi să închiriezi cabanele private, ca să te servească acolo.

— Serios? întrebă ea, miratã. Sună minunat!

— Doar noi doi, adăugă el.

Olivia îi răspunse cu un zâmbet larg.

Dintr-odată, un val de apă îi lovi pe amândoi, udându-i de tot.

— Kyle Andrew Lerner! se auzi furioasă o femeie. Ţi-am mai spus să nu stropeşti oamenii! Cere-ţi scuze şi ieşi din piscină. Eşti pedepsit!

Dylan aruncă o privire spre mama lui, care era şi ea destul de tânără. Stătea pe treptele de la piscină, cu un bebeluş în braţe şi îi făcu semn celuilalt băieţel spre şezlongul gol de lângă ea, unde se aştepta să ia loc fiul ei.

Dylan îşi îndreptă apoi privirea spre băiat, care avea

în jur de opt ani şi îl văzu cu ochii mari şi căprui în lacrimi, cu buza de jos tremurându-i.

— Scuze, zise el, după care le întoarse spatele şi porni spre mama sa.

— E o mamă bună, şopti Dylan.

Mamei lui nu i-ar fi păsat dacă ar fi stropit sau nu alţi oameni. Nu s-ar fi obosit vreodată să-l disciplineze. Poate doar dacă ar fi însemnat că acţiunile lui ar fi împiedicat-o să facă ceva ce-şi dorea. Şi, mai mult decât orice, nu l-ar fi dus niciodată la piscină, darămite în vacanţă.

Trase adânc aer în piept şi îşi reîndreptă atenţia spre Olivia. Aceasta nu-şi luă o clipă ochii de la băieţel, care tocmai se chinuia să iasă din piscină.

— Îmi pare rău pentru el, zise Dylan. Îmi închipui că nu e deloc plăcut să ţipe mama ta la tine de faţă cu nişte străini. Şi să te mai şi oblige să-ţi ceri scuze. Cu toate că a procedat corect.

— Da, aşa ea, răspunse Olivia, cu un nod în gât.

Apoi se dezlipi de el şi se îndreptă spre treptele cele mai aproape de locurile lor.

— Liz, aşteaptă! exclamă Dylan.

Porni pe urmele ei, şi după ce ieşi din piscină, Olivia se grăbi să-şi ia prosopul de pe şezlong şi să se înfăşoare în el, ca într-o armură protectoare.

— Olivia, ce s-a întâmplat? o întrebă el.

Ea se feri să răspundă, cu ochii în lacrimi. Dylan îşi dădu seama că nu era cazul să insiste. Nu acum. Era clar că episodul acela o marcase profund, dintr-un motiv sau altul. Reacţia lui era mânată de amintirile din copilăria sa. Oare şi în cazul ei fusese la fel? Sau era vorba despre cu totul altceva?

Până atunci o lăsase să îl ţină la distanţă, să îi spună că avea probleme, dar dacă aveau de gând să construiască o relaţie, ceva adevărat, Dylan ştia că avea nevoie de răspunsuri. Iar Olivia trebuia să decidă dacă merită sau nu să-şi asume riscul.

Capitolul 6

După ce îşi petrecură după-amiaza la piscină, ea şi Dylan urcară în cameră. Olivia hotărî să se întindă puţin şi să tragă un pui de somn în timp ce el decise să facă un duş rapid, după care merse să exploreze puţin complexul şi să rezolve câteva detalii pentru săptămâna aceea.

După ce Dylan ieşi din cameră, Olivia deschise ochii. Nu reuşise să doarmă, dar nici nu avea dispoziţia necesară să stea de vorbă cu Dylan sau să-i observe privirile iscoditoare. Avusese o reacţie ciudată la băieţelul de la piscină şi acum se simţea de-a dreptul ridicol. Mai ales când se părea că avea astfel de reacţii doar în preajma lui Dylan. Se părea că prezenţa lui îi trezea sentimente puternice şi o făcea să se gândească la răni din trecut.

Rămase cu privirea aţintită în tavan, retrăind incidentul în minte. Felul în care băieţelul îi stropise cu apă o dusese cu gândul la fraţii ei care nu stătuseră niciodată cuminţi în vacanţele petrecute alături de mama lor. Şi, oricum, erau atât de mulţi că şi să fi vrut, sărmana femeie nu ar fi avut cum să-i potolească de una singură. Rareori îi însoţise şi tatăl lor în vacanţe. De fapt, nici nu reuşi să-şi amintească o vacanţă cu familia în care să fi venit şi el. Cu toate acestea, mama lor găsise întotdeauna un sprijin în Ian.

Ian, în calitate de frate mai mare şi cel mai responsabil dintre toţi, jucase dintotdeauna rolul bărbatului casei. De la o vârstă prea fragedă. Un alt lucru pentru care îl învinovăţea pe tatăl său. Dar datorită mamei ei, care îi iubea şi care încercase mereu să le ofere o copilărie cât mai normală şi, mulţumită lui Ian, care fusese o adevărată figură paternă, nu crescuseră ca nişte nebuni, îşi spuse ea, zâmbind.

Dar se schimbă imediat la faţă când îşi aminti de momentul din piscină, când o văzuse pe tânăra mamă cu un copil mic în braţe. În clipa aceea, Olivia rămase cu gândul la ea însăşi şi la bebeluşul ei. La cel pe care îl

pierduse.

Se ridică din pat, îşi luă o rochie de plajă, un sutien şi o pereche de chiloţi şi merse la duş. Cu toate că venise cu cele trebuincioase de acasă, îi plăcea mirosul proaspăt al şamponului şi al balsamului de păr cu care o răsfăţa hotelul de lux. Se săpuni cu gelul de duş şi se spălă de crema de plajă.

Ar fi dat orice să se gândească la Dylan, la erecţia lui frecându-se de sexul ei, în piscină. În schimb, nu putea să nu se gândească la toate felurile în care încercase să îl ţină la distanţă. Dylan ar fi vrut să ştie ce o deranjase de plecase astfel din piscină şi ceva îi spunea că venise timpul să îi mărturisească adevărul. Nu mai putea să îi dea doar frânturi de poveste şi să îl roage să aştepte. Totodată, nu ştia dacă avea cu adevărat curajul să sape în perioada aceea a vieţii sale.

După ce se rase pe picioare şi după ce îşi spălă părul cu şampon şi balsam, se clăti şi ieşi din duş. Data viitoare când avea să apară ceva între ei, data viitoare când avea să găsească un moment propice, era hotărâtă să nu mai fugă. Era hotărâtă să vorbească cu el. Nu avea nicio urmă de îndoială că Dylan urma să o asculte şi să fie înţelegător. Nu de asta se temea.

Teama ei era că, odată ce îi mărturisea toată durerea aceea, nimic nu avea să se schimbe în interiorul ei. Şi că tot avea să-i fie teamă să treacă mai departe. Cu Dylan sau de una singură.

*

Dylan se întoarse târziu în camera de hotel. Nu îl întrebă pe unde umblase, respectându-i dreptul la intimitate. La urma urmei, dacă nu ar fi fost obligaţi să împartă camera, nu ar fi avut de unde să ştie ce făcuse până atunci, până nu avea să-i povestească el la cină. Stătuse pe terasă, cu o carte, bucurându-se de priveliştea frumoasă.

După ce el se întoarse, îşi scoase nişte haine din

dulap şi se pregăti pentru cină, în timp ce ea îşi retuşă machiajul.

Câteva minute mai târziu, Dylan ieşi îmbrăcat din dressing. Arăta foarte chipeş, îmbrăcat într-o pereche de pantaloni lejeri şi un tricou albastru-deschis.

— Eşti gata pentru cină?

Olivia se îndreptă spre el şi îl luă în braţe, hotărâtă să nu-l mai ţină la distanţă.

— Da.

El îşi plecă privirea şi o sărută.

— Mă bucur. Pentru că o să-ţi placă la nebunie ce am pregătit pentru tine.

— Abia aştept.

Dylan o luă de mână şi ieşiră împreună din cameră. De data asta o duse spre piscina Oasis, zona dedicată exclusiv adulţilor. Soarele începuse deja să apună, scăldând muntele cu o strălucire aurie, pe cerul întunecat.

Se apropiară de zona piscinei, acolo unde fuseseră instalate mai multe corturi albe, cu perdele delicate, care probabil că aveau să le confere şi mai multă intimitate, odată cu lăsarea întunericului. La gândul că urma să rămână singură cu Dylan în spatele acelor pereţi de pânză, simţi fiori de nerăbdare.

Dylan o conduse spre un cort din colţul îndepărtat. Nu părea să fie nimeni în cortul vecin.

— Am ajuns, zise el, dând perdeaua la o parte.

Olivia intră în încăperea slab luminată. Zări o canapea lungă, în faţa unei măsuţe joase, ticsită cu platouri cu tapas şi apetitive.

Olivia păşi în lumea lor privată şi oftă când văzu decorul atât de intim şi deosebit.

— Dylan, este minunat!

— Meriţi tot ce e mai bun, răspunse el.

Spre surprinderea ei, desfăcu panglica care ţinea perdeaua în loc, iar acesta alunecă la pământ, acoperind intrarea.

— Vreau să ne bucurăm de intimitate absolută. I-am rugat să nu fim deranjaţi.

Erau singuri în lumea lor.

— Ia un loc, spuse el, făcându-i semn spre canapea.

Olivia se aşeză, cu picioarele ghemuite sub ea.

El luă loc lângă ea, atingându-i picioarele.

— Ţi-e foame? o întrebă.

Olivia avea un nod în stomac, o combinaţie de agitaţie şi dorinţă, dar în clipa aceea îşi dădu seama că nu mâncase de seară, aşa că reuşi să încuviinţeze din cap.

— Foarte bine, pentru că eu sunt lihnit, zise el, pe un ton care îi dădu de înţeles că nu se referea doar la mâncare.

Îşi lăsă degetele să alunece pe spatele ei, iar Olivia se înfioră, simţind cum i se întăresc sfârcurile pe sub materialul subţire al rochiei.

— Noaptea asta e doar despre tine, îi spuse el. Despre noi. Aş vrea să ne cunoaştem cu adevărat. Poţi să mă întrebi orice şi am să-ţi răspund. Iar eu aş vrea să fac acelaşi lucru. Bine?

Olivia se cutremură, doar că, de data asta, nu avea nimic de-a face cu dorinţa sexuală. Seara aceea era ceva special. Ceva deosebit. Era evident că Dylan investise mult timp şi energie ca să pregătească totul pentru ea. Pentru ei. Nu voia să le strice seara vorbind despre trecut. Cu toate acestea, voia să afle mai multe despre el, iar el, la rândul lui, merita să descopere mai multe despre ea. Aşa că, dacă avea să-i pună vreo întrebare care să ducă discuţia spre copil, era gata să-i spună tot. Dacă nu, prefera să aştepte pentru că nimic nu avea să le strice cheful mai mult decât subiectul acela. Şi, în ciuda faptului că scopul era să se cunoască mai bine, scena fusese pregătită pentru seducţie. Şi voia să se bucure şi de asta.

Dylan rămase în tăcere, aşteptând răspunsul ei.

— Bine, şopti ea.

Cu zâmbetul pe buze, Dylan zise:

— Atunci, să începem. Îţi plac cartofii dulci? o întrebă el, luând-o pe nepregătite.

După rânjetul de pe chipul lui, îşi dădu seama că se citise pe faţa ei.

Întrebarea lui avu efectul scontat. Olivia se relaxă şi începu să râdă.

— Da, la nebunie.

Aşa că Dylan luă un cartof portocaliu şi îl duse la buzele ei.

— Gura mare.

Olivia se dădu mai aproape şi deschise buzele. Apoi Dylan îi strecură cartoful în gură, iar ea îi prinse intenţionat degetul între buze, uitându-se lung la el. Dylan inspiră scurt. Olivia începu să sugă uşor din degetul acela sărat, apoi îi dădu drumul şi începu să mestece mâncarea delicioasă, închizând ochii şi gemând uşor, încântată de savoarea cartofului dulce.

— Ai grijă ce zgomote scoţi dacă nu vrei să mă stârneşti, mormăi el.

— Scuze, zise ea, rânjind.

— Nu te cred. Spune-mi… care e culoarea ta preferată? o întrebă, luând-o din nou prin surprindere.

Oare când avea de gând să ajungă la întrebările mai dificile, mai personale?

— Turcoaz.

— Ar fi trebuit să ştiu că nu avea să fie albastru, pur şi simplu.

— Care e culoarea ta preferată? îl întrebă ea, luând o bucată de lipie pe care o afundă în humus.

— Albastru-închis.

Olivia îi zâmbi şi îi întinse bucata de pâine. Politicos, Dylan nu îi atinse degetele cu buzele, dar Olivia se înfierbântă doar la gândul că ar fi putut să o facă.

— E rândul tău să te gândeşti la o întrebare, spuse el, după ce termină de mestecat.

— Care e sărbătoarea ta preferată şi de ce? întrebă ea.

— 4 Iulie. Pentru că îmi plac la nebunie artificiile.

O alegere generică, îşi spuse Olivia, întristată, una care nu era asociată cu o sărbătoare în familiei.

Luă o gură din lipia cu pui şi se ruşină teribil când simţi cum îi curge sosul pe faţă. Dar înainte să apuce să ia

un şerveţel, el o şterse cu degetul şi se linse, fără să-şi ia o clipă ochii de la ea.

— Care e sărbătoarea ta preferată? o întrebă el, fără să stea pe gânduri.

„O întrebare uşoară”, îşi spuse Olivia.

— Ziua Recunoştinţei pentru că, chiar şi dacă tata nu era acasă, mama avea întotdeauna grijă să ne bucurăm de tradiţionala masă în familie, răspunse ea, cu toată sinceritatea.

Ceva se schimbă în privirea lui, iar în clipa aceea Olivia îşi dădu seama că avusese dreptate. El nu avusese parte de sărbători în familie de care să-şi aducă aminte cu drag.

Continuară apoi să mănânce şi să îşi pună întrebări despre cărţi, melodii şi filme. Amândoi erau fani ai filmelor de acţiune, iar Dylan răsuflă uşurat să audă că nu-i plăceau comediile romantice siropoase. Până terminară de mâncat, mai bine zis, până ce terminară să-şi dea unul altuia să mănânce, ajunseră să afle destule lucruri unul despre celălalt, iar Olivia îşi dădu seama că aveau multe lucruri în comun. Singurul compromis pe care îl făcură fu la capitolul sport, în afara sezonului de fotbal, dat fiind că ea nu era fan al jocului de baschet, dar Dylan era.

— Sunt plină, zise ea.

— Mai am o întrebare.

— Îmi plac câinii, nu pisicile, dar nu am voie cu animale de companie în blocul meu, spuse ea, dându-şi seama că era singurul subiect pe care nu-l acoperiseră.

— Ai fost vreodată îndrăgostită? o întrebă el, cu o expresie imposibil de citit pe chip.

Olivia făcu ochii mari.

— Ăsta a fost planul tău? Să îmi pui întrebări uşoare, să mă faci să mă simt în largul meu pentru ca apoi să mă loveşti din plin.

— Şi eu trebuie să răspund la aceeaşi întrebare, îi aminti el.

Olivia oftă.

— Aşa am crezut. Dar apoi mi-am dat seama de ce fel

de om era cu adevărat şi că nu era posibil să fiu îndrăgostită de cineva care a fost capabil să… să mă înşele, zise ea, pierzându-şi curajul în ultima clipă şi preferând să spună adevărul doar pe jumătate.

Dylan o privi o privi încruntat.

— Vrei să spui că prietenul tău te-a înşelat?

— Nu aş recunoaşte aşa ceva dacă nu ar fi adevărat, zise ea, ferindu-şi privirea, ruşinată.

— Nu e vina ta. A fost o prostie din partea lui.

— Mulţumesc, spuse ea, întâlnindu-i privirea. Eu am o altă întrebare pentru tine.

— Te ascult, zise el, strângând din dinţi.

Olivia rânji, amuzată să vadă că nici el nu se simţea tocmai în largul său.

— De ce te-ai despărţit de Meg? îl întrebă, şi nu doar pentru că voia să ştie, ci pentru că avea nevoie să ştie.

— Şah mat, mormăi el, clătinând din cap.

— Nu ştiu să joc şah.

— Dar m-ai prins la înghesuială.

Olivia zâmbi, mulţumită de ea însăşi.

— Ei bine?

— Când a venit momentul să plec la facultate, m-am întrebat dacă merita să-mi asum riscul de a ne de despărţi şi de a o pierde, doar ca să pot să mă văd cu alte femei, spuse el, după care căzu câteva clipe pe gânduri. Şi am decis… Am decis să-mi asum acest risc. Ceea ce m-a făcut să-mi dau seama că nu o iubeam cu adevărat. Pur şi simplu, ajunseserăm să fim obişnuiţi unul cu celălalt.

Olivia răsuflă uşurată.

— Mi se pare mie sau răspunsul meu te-a făcut să zâmbeşti? o întrebă el.

— Am vrut să ştiu pentru că te-am tot auzit vorbind despre ea. Şi am vrut să ştiu ce simţi în realitate pentru ea.

— Putem să încheiem discuţia despre foşti?

— Sper că da.

— Foarte bine. Pentru că aş prefera să ne concentrăm asupra sentimentelor mele pentru tine, zise el, după care veni mai aproape şi o împinse cu spatele în perne, după

care îşi lipi trupul de ea. Simţi? întrebă el, făcând referire la erecţia sa.

Olivia dădu să răspundă. În schimb, scoase un geamăt de plăcere. Era ameţitor să ştie că el se străduise să pregătească o seară deosebită pentru amândoi, dar şi că ea avea capacitatea de a-l stârni şi de a-l face să o dorească la fel de mult decât îl dorea ea pe el.

— Îmi place să te aud gemând, îi şopti el, sărutându-i urechea.

Olivia se cutremură şi îşi lipi trupul de el, mânată de dorinţă.

— Ştii că suntem singuri, nu-i aşa? Nu o să ne deranjeze nimeni.

Cuvintele lui erau atât de îmbătătoare.

În timp ce vorbea, îi trase breteaua de la rochie şi începu să-i sărute pielea catifelată. Continuă apoi să o dezbrace şi îi trase şi cealaltă bretea, până ce rochia îi căzu în talie.

— Ridică-te.

Olivia făcu întocmai, iar el nu se grăbi să îi lase materialul să alunece la picioarele ei, pe jos. Se ridică apoi şi o privi cu pasiune, iar Olivia simţi fluturi în stomac.

— Ştii ce am de gând să-ţi fac?

— Sper să facem dragoste.

El o privi cu o privire întunecată.

— Da, şopti el. Dar mai întâi vreau să te devorez, spuse el, după care se rezemă cu genunchiul de marginea canapelei şi o prinse de şolduri.

— Dar tu eşti încă îmbrăcat, zise ea, strecurându-şi mâinile pe sub tricou.

Îi simţi abdomenul tare şi cald şi îşi înfipse unghiile în pielea lui, în sfârcuri.

El se cutremură, gemând.

— Vreau să te simt pe pielea mea, îi şopti ea.

El se grăbi să-şi tragă tricoul peste cap, după care o sărută pătimaş. Dar nu se opri aici. Coborî asupra ei, lipindu-şi trupul de al ei. Părul de pe pieptul lui, trupul lui fierbinte, săruturile acelea sălbatice, toate o făcură să se

simtă cum nu se mai simţise niciodată până atunci.

Dacă nu avea să se mai simtă niciodată aşa?

*

Dorinţa lui disperată se confrunta cu nevoia de a încetini, de a o răsfăţa, de a merge în ritmul ei. De a o face să înţeleagă cât de specială era pentru el. Dar când o simţi trecându-şi unghiile peste pieptul lui, penisul său, deja erect, o dori şi mai mult. Îşi frecă erecţia de pelvisul ei, iar ea gemu de plăcere, zgomotos. Prea zgomotos, cu toate că avusese grijă să nu aibă vecini.

Bine că venise pregătit. Băgă mâna în buzunar şi scoase o eşarfă de mătase.

— Pentru ce e asta? întrebă ea, făcând ochii mari, vizibil curioasă.

La naiba!

— Cu toate că nu m-ar deranja deloc să fiu obraznic şi să te leg, vreau doar să mă asigur că n-o să vină cei de la pază dacă te aud gemând zgomotos.

— Oh, şopti ea. Serios?

— Sau crezi că poţi să rămâi tăcută? o întrebă el, frecându-şi vârful penisului direct de clitorisul ei.

Olivia dădu ochii pe spate, gemând de plăcere.

— Aşa mă gândeam şi eu. Şi, cu toate că îmi place la nebunie să te aud ţipând, aş prefera să rămână între noi. Eşti de acord?

Olivia încuviinţă, cu ochii mari, având încredere în el.

— Am să te leg data viitoare, îi promise el.

— Cred că mi-ar plăcea.

El îi făcu cu ochiul, după care îi strecură eşarfa printre buze.

— Acum poţi să gemi şi n-o să se audă atât de tare. Dacă devine inconfortabil, poţi să mă baţi pe umăr, bine?

Olivia încuviinţă.

— Ridică-ţi capul.

Ea făcu întocmai, iar Dylan făcu un nod la spate, cu grijă să nu o strângă prea tare. O sărută uşor, după care

trecu din nou la treabă, înainte ca Olivia să aibă timp să se sperie la gândul că e legată la gură. Îi desfăcu sutienul cu dantelă, îi lăsă bretelele să alunece peste braţe şi apoi peste rochie. Nu îi dădu jos chiloţeii abia existenţi. Nu încă.

Îşi coborî apoi privirea şi o văzu pregătită în faţa lui, cu braţele pe lângă corp, cu picioarele uşor depărtate, ca o invitaţie. Chiloţii erau umezi de dorinţă. Iar sânii ei mici, dar sexy, erau în stare de alertă, cu sfârcurile îndreptate spre el, cerşindu-i atenţia, iar el se conformă fericit.

Era superbă. Îşi lăsă capul în jos şi îşi trecu limba peste sfârcul ei, hotărât să o tachineze, să îi testeze răspunsurile. Ea îşi arcui spatele, ceea ce îi dădu se înţeles că voia şi mai mult. Rânjind, Dylan, îi sărută sânul, după care îşi lăsă limba să alunece pe celălalt sfârc, oferindu-i şi acestuia aceeaşi atenţie.

O auzi gemând, lipindu-şi trupul de el. El continuă să îi sărute pielea fină, inhalându-i parfumul delicat şi, cu toate că nu şi-ar fi imaginat că ar fi putut să fie şi mai excitat, îşi simţi penisul întărindu-se. Continuă să îi sărute sfârcurile, savurând suspinele ei de plăcere.

Ridică apoi capul şi îi întâlni privirea, citind dorinţa din ochii ei. Îşi trecu vârful limbii peste sfârcul ei. Olivia îşi dădu ochii peste cap, suspinând.

— Vrei mai mult, raza mea de soare?

Ea încuviinţă, iar el o muşcă uşor de sfârc. În clipa aceea, şoldurile ei tresăriră, frecându-şi sexul de erecţia lui.

— Îmi place că eşti atât de sensibilă.

Continuă să se joace cu buzele, cu limba, cu dinţii, alternând cu săruturi delicate şi muşcături intense, care îi lăsară sfârcurile tari ca piatra. Continuă să o dezmierde, iar ea răspunse doritoare, suspinând de dorinţă, unduindu-şi şoldurile sub greutatea lui.

Îşi trecu apoi mâna pe picioarele ei, trăgându-i lenjeria. Îşi înfipse mâinile în coapsele ei şi îi desfăcu picioarele, după care se coborî asupra ei, gata să înceapă adevăratul său festin din noaptea aceea.

Nu-şi aducea amintea ultima oară când îi făcuse atâta plăcere să îi facă sex oral unei femei. Ultima oară când

reacţiile lor însemnaseră atât de mult pentru el. Îi făcea plăcere să ofere plăcere. Nu era un prost. Dar de data asta era ceva diferit. Mirosul ei, coapsele ei albe, sexul ei rozaliu care îl aştepta. Savură pe deplin imaginea aceea înainte să-şi lase limba să alunece.

— Mmmm, şopti ea, arcuindu-şi spatele, iar el îşi frecă nasul de ea, după care o sărută din nou cu limba.

Îşi trecu vârful limbii peste labiile ei, o muşcă uşor, iar ea răspunse strângându-l între coapsele ei.

Îşi strecură apoi un deget în ea şi o simţi cum se strânse în jurul lui. Gemură amândoi de plăcere. O mai pătrunse cu un deget, după care ridică privirea şi o întrebă:

— Eşti bine, iubito?

Olivia dădu din cap că da, cu ochii mari, cutremurându-şi trupul fierbinte.

Da, exact asta voia să simtă. Era complet la mila lui.

— Crezi că mai poţi? o întrebă el.

Pentru că voia să o umple şi să o facă să termine aşa, mai întâi de toate, înainte să o pătrundă cu erecţia lui, înainte că o penetreze ca un nebun. Nu avea cum să se sfârşească altfel. Aşa că, mai întâi de toate, voia să o facă să se simtă bine.

Olivia încuviinţă, aşa că îşi mai strecură un deget. Suspinele ei erau atât de excitate, că începu să o pătrundă, în acelaşi timp plimbându-şi limba pe clitorisul ei sensibil. Nu se opri o clipă, până o auzi strigând cât putu ea de tare prin eşarfa aceea care îi înăbuşi suspinele. Îşi trecu apoi limba pe sexul ei, încleştându-şi degetele în interiorul ei. În clipa aceea îi simţi trupul încordându-se preţ de o clipă, după care explodă într-un orgasm, frecându-şi sexul de limba şi de gura lui, în timp ce trupul ei se strânse în jurul degetelor.

Dylan ridică privirea şi o văzu îmbujorată, cu ochii închişi, cu o expresie intensă şi încântată pe chipul ei frumos. Îşi încetini mişcările, pe măsură ce şi ea încercă să-şi recapete răsuflarea, după care îşi odihni capul pe coapsa ei.

Îi sărută apoi trupul fierbinte, după care se ridică uşor.

Olivia încă stătea cu ochii închişi.

Îi ridică uşor capul şi îi desfăcu nodul, scoţându-i eşarfa din gură.

— Eşti bine? întrebă el.

— A fost minunat, şopti ea, cu un zâmbet satisfăcut pe chip, un zâmbet pentru care doar el era responsabil. Eşti talentat, zise ea, ameţită.

— Ce pot să spun? răspunse el, rânjind. Tu eşti cea care m-a inspirat să dau tot ce e mai bun din mine.

Ea îl privi zâmbitoare.

— Dylan?

— Da?

— Încă mă simt goală, şopti ea, întâlnindu-i privirea.

Slavă Domnului, pentru că penisul lui era pe cale de a exploda.

— Eşti gata?

Drept răspuns, Olivia îşi arcui şoldurile.

Prea bine. Se grăbi să se desfacă la pantaloni şi să se dezbrace de boxeri. Dar nu înainte să scoată un prezervativ din buzunar şi să îl lase pe canapea.

— Zici că eşti de la Cercetaşi, ai venit pregătit pentru orice.

Dylan începu să râdă.

— Ei bine, nici nu cercetaş nu ar trebui să facă ce am eu de gând să-ţi fac.

Olivia dădu ochii peste cap, amuzată.

— Vino, zise ea, chemându-l în braţele ei.

O cunoştea prea bine pe Olivia, ştia cât de pregătită era să-şi apere trupul şi inima. Prima lor partidă de amor, în apartamentul ei, venise după o lungă perioadă de aşteptare, motiv pentru care fusese atât de explozivă. Făcea paşi mici spre el, iar orice referire la trecutul ei, o făcea să o ia la fugă. Dar acum părea gata să facă o încercare, iar Dylan înţelese prea bine ce însemna gestul acela.

O luă de mâini şi îi ridică braţele deasupra capului.

— Mă bucur că eşti aici, şopti el, sărutându-i vârful nasului. Cu mine. Aşa.

Olivia oftă.

— Nu pot să-ţi rezist când eşti aşa de dulce.

— Eu nu pot să-ţi rezist deloc, spuse el, după care o sărută pătimaş.

Apoi îi dădu drumul şi luă prezervativul.

— Lasă-mă pe mine, îi ceru ea.

El făcu ochii mari şi îi întinse prezervativul. Ea deschise pachetul uşor, cu mâinile tremurânde. Fără prea multă pricepere, îi luă erecţia dureroasă şi o îmbrăcă în prezervativ. Zăbovi cam mult la bază, atingându-i testiculele cu mâna.

— Ajunge, o opri el. Dacă mă mai atingi o dată, o să mă fac de râs, adăugă el, simţind nevoie să se explice.

— Îmi place să ştiu că pot să te excit la fel de mult pe cât mă exciţi tu pe mine, spuse ea, luându-i din nou penisul în mână.

Dylan gemu şi preluă controlul, punându-şi braţele de-o parte şi de alta, gata să o pătrundă, în timp ce ea îşi încleştă şi mai mult mâna în jurul lui.

Dylan îşi frecă uşor vârful erecţiei de clitorisul ei, ceea ce o făcu se geamă zgomotos. De data asta nu o mai opri.

— Nu pot să mai aştept, zise el, scrâşnind din dinţi.

— Atunci nu mai aştepta.

În clipa aceea, o pătrunse hotărât, găsind-o fierbinte şi umedă, gata pentru el. De îndată ce se asigură că era pregătită, se aventură până la capăt şi înlemni.

— Eşti minunată.

Ieşi apoi uşor din ea, sexul ei doritor strângându-se în jurul lui.

— Îndoaie-ţi genunchii.

Olivia făcu întocmai, ceea ce îi dădu lui mai multă libertate de mişcare, şi începu să o penetreze cu mişcări rapide, intense.

— Dumnezeule, gemu ea, unduindu-şi şoldurile în ritmul lui. Mai tare. Mai repede.

Îi plăcea la nebunie când se lăsa dezbrăcată de inhibiţii şi de temeri, ca acum. Iar el nu avea nicio problemă să îi ofere exact ceea ce-şi dorea.

Porniră amândoi în căutarea orgasmului. Fiecare mişcare intensă era însoţită de suspinele ei înăbuşite. Dylan pierdu noţiunea timpului, concentrat doar asupra femeii lipite de trupul lui. Ea îl primi în trupul ei fierbinte, până îşi simţi orgasmul din ce în ce mai aproape. Spatele i se încordă, îşi simţi testiculele strângându-se aproape dureros în timp ce continuă să o pătrundă sălbatic, până ce, în cele din urmă, ea se cutremură.

— Dylan! strigă ea, arcuindu-şi spatele, iar el reuşit să-şi amâne propriul orgasm până ce ea îl savură pe al ei. Apoi sexul ei se strânse în jurul lui, iar Olivia îl împinse şi pe el pe culmile plăcerii.

Capitolul 7

Olivia se trezi în patul cel mare din apartamentul pe care îl împărţea cu Dylan. Gândul îi fugi la noaptea trecută, la felul în care Dylan o purtase în braţe înapoi în camera lor, ignorând fluierăturile oamenilor din zonă. Sincer, fusese atât de obosită, că nici măcar nu-i păsase.

Se întinse pe spate şi îl găsi pe Dylan privind-o.

— Eşti bine? o întrebă.

Nu o miră întrebarea lui. Ştia prea bine că avea tendinţa de a se închide în sine, dar în dimineaţa aceea nu avea de gând să o facă.

— Da, răspunse ea, venind mai aproape de el. Sunt foarte, foarte bine.

O durea tot corpul, dar era o durere incredibilă. Bărbatul acela superb făcuse tot posibilul să-i ofere o noapte specială şi să o satisfacă în repetate rânduri… Da, era foarte, foarte bine!

El zâmbi, uşurat.

— Ce planuri avem pe ziua de azi? îl întrebă ea.

— Avem ziua liberă. Ţi-e foame?

Olivia încuviinţă. Întârziară la micul dejun pentru că hotărâră să facă un duş împreună, iar Dylan avea numai idei murdare când venea vorba de curăţenie. Înconjuraţi de aburii fierbinţi, Olivia se sprijini cu braţele de perete, iar Dylan tot reuşi să-şi pună prezervativul şi să i-o tragă pe la spate, oferindu-i o nouă experienţă pe care nu avea să o uite niciodată.

Abia la zece şi jumătate coborâră la recepţie, spre sala de micul dejun. În drum spre restaurant, îi zări cu coada ochiului pe Big, care gonea spre ieşire.

— Marcus! strigă Dylan.

Big se opri, iar când întoarse privirea spre Dylan şi spre Olivia, se schimbă la faţă.

Cei doi se îndreptară spre el.

— Unde te grăbeşti aşa? îl întrebă Dylan.

— Poftim?

Olivia îşi muşcă buza.

— Ce s-a întâmplat? adăuga ea. Pari grăbit.

Big aruncă neliniştit o privire în jurul lui.

— M-am gândit să ies la plimbare.

Dylan se uită lung la el.

— Marcus, ştii prea bine că nu ştii să minţi. Ce s-a întâmplat?

— O să vă supăraţi pe mine şi o să dau de necaz.

În ciuda staturii sale impunătoare, Marcus era încă un copil, probabil mai puţin matur decât alţi tineri de douăzeci şi patru de ani. Desigur, alţi tineri de vârsta lui nu deveneau milionari imediat după facultate.

Olivia îi aruncă lui Dylan o privire îngrijorată.

— E cumva vărul tău aici? întrebă ea.

— Nu! se grăbi Big să spună, ferindu-şi privirea.

— Ei bine, atunci du-te, zise Dylan. Fii cu băgare de seamă.

Marcus se aventură pe uşă, afară din hotel, iar Olivia se întoarse spre Dylan.

— Ce crezi că faci? De ce l-ai lăsat să plece?

— Pentru că un adult care are dreptul să încerce să-şi rezolve singur problemele. Nu putem să stăm toată ziua cu

ochii pe el. Trebuie să avem încredere în el.

— Teoretic, sunt de acord cu tine. În realitate, Ian m-a trimis să am grijă de el.

Dylan o luă de mână.

— Una e să ai grijă de el, alta e să-l dădăceşti. Doar n-o să stai toată ziua pe urmele lui.

Olivia oftă.

— Nu-mi place deloc când ai dreptate.

— Şi nu ţi-ai dat seama până acum că eu am întotdeauna dreptate?

Olivia îl împunse cu cotul.

— Iar eu sunt întotdeauna lihnită. Hai să mergem la masă.

Porniră spre restaurant, cu toate că Olivia nu reuşi nicio clipă să-şi ia gândul de la Marcus. Ceva îi spunea că băiatul dăduse de belele. Spera doar ca, orice ar fi fost la mijloc, să nu aibă repercusiuni asupra ei şi a lui Marcus.

Spre surprinderea ei, totul păru să fie în regulă cu Marcus atunci şi în ziua următoare. Participară împreună la petrecerile şi evenimentele premergătoare galei Pro Bowl. Şi, când nu erau prea ocupaţi să discute despre afaceri, ea şi Dylan obişnuiau să-şi petreacă timpul împreună, construindu-şi relaţia. Era o experienţă complet nouă pentru ea, una de care se bucură fără să-şi facă griji. Datorită lui. Şi, fără intervenţia celor din jur, reuşi chiar să se relaxeze în preajma lui.

În dimineaţa evenimentului Pro Bowl, jucătorii aveau deja mai multe interviuri programate la petrecerea din cortul VIP. Soarele strălucea, era o zi caldă, perfectă pentru petrecerea organizată afară. Dylan şi Olivia ajunseră devreme şi se îngrijiră ca jucătorii să aibă toate cele trebuincioase şi să se simtă în largul lor. Olivia se distra de minune. Atmosfera relaxată îi permise să vină îmbrăcată într-o rochie simplă, fără mâneci şi îşi strânsese părul într-o coadă, ca să nu i se facă cald.

Jucătorii din toate echipele începură să vorbească între ei. Unii veniseră alături de familiile lor şi toţi erau cu zâmbetul pe buze. Mai puţin Marcus, care părea să fie de

negăsit.

— Unde umblă? întrebă Dylan, cu maxilarul încordat, vizibil neliniştit. Urma interviul lui. Ar fi trebuit să ne dăm întâlnire cu el la recepţie şi să venim împreună la stadion.

— Nu e un copil, tu însuţi ai spus-o. Nu ni s-a părut necesar să ne asigurăm că urcă în limuzină în dimineaţa asta.

Dylan se încruntă, iar Olivia nu se putu abţine să nu-şi treacă degetele pe ridurile de pe fruntea lui. El mormăi la atingerea aceea intimă.

— Nu e momentul pentru asta, zise el, cu vocea intensă care o făcea să se cutremure în interior.

Nu avea cum să se abţină, văzându-l îmbrăcat în pantalonii negri, cu cămaşă albă şi ochelari de soare la ochi, cu toate că avusese parte de o partidă de amor chiar în dimineaţa aceea. Voia să fie din nou cu el, simţea chemarea între coapsele ei.

Cu un nod în gât, zise:

— Stai liniştit. O să încerc să dau de el, spuse ea, concentrându-se pe ce era cu adevărat important.

— Nu te deranjează?

— Rămâi cu ochii pe ceilalţi jucători.

Olivia se îndepărtă şi căută un loc mai liniştit de unde să dea un telefon. Spera din tot sufletul să nu fie vorba despre ceva serios şi că Marcus, pur şi simplu, nu reuşise să se trezească până la ora aceea.

Sună mai întâi la hotel şi ceru să i se facă legătura cu camera lui Big. Dar nu răspunse nimeni. Sună apoi din noi la recepţie ca să verifice dacă nu lăsase cumva vreun mesaj pentru ea sau Dylan, sperând că Marcus încercase să ia legătura cu ei.

— Îmi pare rău, dar nu am primit niciun mesaj, îi spuse recepţionera la telefon.

— Ai putea să-mi faci legătura cu administratorul? o întrebă ea.

După ce reuşi să ia legătura cu acesta, îl întrebă dacă nu cumva îl văzuse cineva pe Marcus urcând în limuzină în dimineaţa aceea.

— Ba da, chiar l-am văzut.

— Eşti sigur că el era?

— Desigur. Îl aştepta un alt bărbat la maşină şi l-a strigat pe nume.

— L-ai văzut bine pe celălalt bărbat? întrebă Olivia, cu sufletul la gură.

— Îmi pare rău, nu. S-au certat puţin, după care au urcat în maşină. Era destul de aglomerat în hotel, aşa că nu am apucat să-l văd bine la faţă, spuse administratorul.

— Cât timp a trecut de atunci?

— Vreo patruzeci de minute.

— Mulţumesc, zise Olivia.

Înseamnă că era pe drum, chiar dacă avea să întârzie.

Tocmai se pregătea să-l sune pe Dylan când îl zări pe Marcus în cort.

Alergă spre el, făcându-şi loc prin mulţime. Datorită staturii lui impunătoare, reuşi uşor să-l repereze în mulţime şi strigă:

— Marcus!

Tânărul se întoarse cu faţa spre ea, iar Olivia simţi un nod în stomac. Big avea cămaşa mototolită, scoasă din pantaloni şi nu purta cravată. Mai rău, avea ochii roşii şi sticloşi şi în mod cert nu era în stare să vorbească cu reporterii, darămite să joace fotbal.

Se îndreptă spre el şi îl apucă de braţ.

— Marcus!

— Domnişoară Olivia!

Big făcu un pas spre ea, clătinându-se pe picioare.

— Unde ai fost până acum? îl întrebă ea, în şoaptă.

— Nu am vrut să fac probleme. Serios. Doar că…

— Îmi dai un autograf? îl întrebă un băieţel.

— Sigur, răspunse Marcus, cu zâmbetul pe buze.

Olivia îl aşteptă să îi dea băieţelului un autograf, după care îşi înfipse degetele în braţul lui imens şi îl trase departe de ochii lumii.

— Unde mergem? întrebă Marcus, cu adevărat confuz.

— Undeva unde să nu ne vadă şi să nu ne audă nimeni. Hai odată. Aici, spuse ea, conducându-l lângă o

masă de picnic goală. Ai băut?

— Nu. Dar nu mă simt bine. Cred că am răcit. Mă simt ameţit.

Olivia îşi dădu ochii peste cap.

— Te simţi în stare să joci azi?

— Nu sunt sigur, răspunse Big. Jucătorul masiv întoarse privirea spre ea şi zise: Wendell mi-a zis că o să treacă, dar mă simt din ce în ce mai rău.

— Wendell? întrebă Olivia, şocată.

Big înlemni.

— Ah, da. E aici, în Arizona, zise el, ruşinat. În dimineaţa aceea în care ne-am întâlnit în recepţie, mă sunase Wendell, să ne vedem. Şi m-am dus să-l văd şi să-i spun că nu poate să rămână aici.

— Ce s-a întâmplat? întrebă Olivia.

— Mi-a spus că înţelege situaţia. Am stat puţin de vorbă, după care a plecat, zise Marcus, trecându-şi degetele prin părul blond. După care m-am trezit cu el la uşă, în dimineaţa asta. A zis că vrea să-mi ureze baftă înainte de meci şi că n-o să-mi facă probleme. M-a rugat doar să luăm micul dejun împreună. E vărul meu. Nu am putut să-l refuz, zise el, cu ochii sticloşi atât de rugători.

— Ce s-a întâmplat? Eşti sigur că nu aţi băut ceva?

— Nu, doar am fost la micul dejun. Eu am mâncat şuncă şi ouă şi am băut suc de portocale, jur. Dar, la scurt timp, a început să mă doară stomacul. Aşa că Wendell a venit cu mine în limuzină, în caz că mi se făcea rău.

Care vasăzică, Wendell venise la eveniment. Era o bătaie de cap de care nu aveau nevoie, îşi zise Olivia cu un nod în stomac. Măcar nu avea cum să intre la eveniment fără un permis de presă sau fără bilet, iar echipa Thunder nu-i dăduse aşa ceva.

Cu toate acestea, Olivia era încă neliniştită.

— Unde e acum? îl întrebă ea.

Marcus mormăi ceva.

— Ce ai spus?

— O să te superi pe mine.

— Spune odată, zise ea, încleştându-şi pumnii, ştiind

deja răspunsul.

— I-am dat permisul meu de invitat.

— În primul rând, trebuie să te vadă un doctor, iar în caz că ne zice că nu poţi să joci, va trebui să anunţăm presa în mod oficial.

Olivia se grăbi să îi dea mesaj lui Dylan:

L-am găsit. Avem o problemă. Nu se simte bine.

O clipă mai târziu, veni răspunsul lui Dylan:

Vin imediat.

Olivia răspunse:

Ne vedem la intrarea în pavilion.

— Hai odată, zise ea, trăgându-l pe Marcus de braţ.

Tânărul merse împleticit pe lângă ea, spre intrarea de la corturi.

— Eşti bine? îl întrebă ea.

— Mi-e rău şi…

— Aici eraţi! strigă Wendell.

Olivia aruncă o privire spre acesta. Spre deosebire de vărul lui, Wendell nu era îmbrăcat pentru un eveniment VIP. Venise îmbrăcat într-o pereche de pantaloni scurţi şi un tricou lălâi, prea mare pentru silueta lui zveltă. Nu era un bărbat la fel de chipeş ca Marcus şi nici nu era manierat. Cu toate că Marcus venise cu hainele şifonate, ştiuse să se îmbrace corespunzător pentru ocazia aceea. Marcus reprezenta echipa. Wendell îl reprezenta pe Marcus şi, prin alianţă, echipa Thunder.

Olivia aruncă o privire spre Wendell şi citi furia de pe chipul lui. Văzuse asta la el de prima oară când îl întâlnise, la un antrenament al echipei Thunder, iar de data aceasta văzu aceeaşi expresie pe chipul lui.

— Vere, te-am căutat peste tot, zise Wendell, bătându-l pe Marcus pe spate.

Marcus părea vizibil neliniştit.

— Mi-ai promis că o să dai o tură şi că o să pleci. Mi-a promis că n-o să mai vină, îi spuse el Oliviei. Mâine pleacă acasă, nu-i aşa, Wendell?

Doar că strălucirea din ochii celuilalt bărbat spunea cu totul altceva.

— Încotro mergeţi voi doi? întrebă Wendell, ignorând vorbele vărului său.

De data asta, fu Olivia cea care răspunse:

— Vreau să-l vadă un doctor. Iar tu trebuie să pleci de aici.

Wendell se uită lung la ea.

— Cine te crezi tu, să-mi spui mie să plec? replică el, pe un ton batjocoritor.

Oliva tresări, căci mai mulţi oameni îşi îndreptară privirile spre ei.

— Marcus face parte din familia mea. Nu ai niciun drept să-mi spui tu mie ce să fac! strigă el, nervos.

— Wendell, încetează! Nu e momentul, zise Marcus, punând mâna pe umărul vărului său.

Wendell se dezlipi de el şi îl împinse pe bietul jucător drogat. Marcus se împletici, dar reuşi să se îndrepte şi ridică privirea spre vărul său, uluit şi rănit.

„Sărmanul Marcus”, îşi zise Olivia. Era prea naiv pentru lumea aceea, nu avea cum să-i ţină piept unui bărbat ca Wendell.

— Încetaţi, zise Dylan, punându-se între cei doi bărbaţi. Ce se petrece aici?

— Târfa asta crede că poate să-mi zică mie ce să fac, spuse Wendell, arătând cu degetul spre Olivia.

— În calitate de director executiv al echipei, poate să o facă, îl informă Dylan.

— Doar că eu nu sunt unul dintre jucătorii ei, iar vărul meu mă vrea aici, spuse Wendell, sperând la o aprobare din partea lui Marcus, dar acesta făcu un pas în spate, vizibil bolnav şi inconfortabil, incapabil să îi ia partea.

Olivia îşi îndreptă spatele, hotărâtă să îşi protejeze jucătorul şi reputaţia echipei sale.

— Ai face bine să te gândeşti de două ori înainte să faci ceva. Vărul tău are o clauză de moralitate în contractul său. Organizaţia NFL are reguli stricte legate de comportamentul jucătorilor. Iar tu, în loc să-l ajuţi să urmeze aceste reguli, te încăpăţânezi să-l pui în situaţii menite să le încalce. Echipa are tot dreptul să îţi interzică

să vii la evenimente.

— Să vă ia dracu', răbufni Wendell, nervos. E o ţară liberă. Nu ai cum să mă dai afară. E treaba mea să mă ocup de el. N-o să vină o târfă ca tine să-mi spună mie ce am voie să fac, ţipă el la Olivia.

— Ajunge, interveni Dylan, după care îl prinse de umăr şi îl împinse spre parcare. Nu-ţi permit să vorbeşti aşa cu ea. Să nu te mai prind la niciun eveniment al echipei. Şi ai face bine să te ţii la distanţă de vărul tău cât timp e sub contract cu echipa Thunder, zise Dylan, scuturându-l de braţ.

— Ia-ţi mâinile de pe mine! strigă Wendell, încercând să se elibereze.

— E totul în reglă? întrebă un agent de securitate.

— Bărbatul ăsta nu ar fi trebuit să primească un permis de intrare, zise Olivia. Trebuie să plece de aici.

Agentul aruncă o privire spre ecusoanele Oliviei şi al lui Dylan. Apoi încuviinţă cu o mişcare scurtă din cap şi îl apucă pe fratele lui Marcus, trăgându-l pe bărbatul furios în parcare. Wendell se zbătu şi comentă tot drumul.

— Domnişoară Olivia, domnule Rhodes, chiar îmi pare…

Dar Dylan îi făcu semn să tacă.

— Trebuie să-l ducem la doctor, zise Olivia, înainte ca Dylan să mai apuce să spună ceva. Nu se simte bine.

Parcă la comandă, Marcus se făcu alb la faţă şi îşi duse mâna la stomac.

— Îl duc eu. Tu rămâi aici şi ocupă-te de ceilalţi jucători. Îţi dau eu mesaj, ne vedem aici sau la hotel, depinde.

— Eşti sigur? întrebă Olivia.

Dylan încuviinţă din cap că da, după care se apropie de ea şi o sărută scurt, iar ea îşi luă putere din acel simplu gest. Cu toate că reuşise să-i ţină piept lui Wendell, tremura din toate încheieturile. Era ceva la bărbatul acela – nu era doar un om rău, dar şi periculos. Nu avea cum să fie sigură, dar bănuia că pusese ceva în mâncarea lui Marcus, ca să i se facă rău şi să nu poată să joace.

În orice caz, spera ca de data asta Marcus să aibă dreptate şi Wendell să plece înapoi acasă. Din păcate, ceva îi spunea că vărul lui Marcus Bigsby nu avea să renunţe cu una, cu două.

*

Până ca doctorul să apuce să îl consulte pe Marcus, acesta deja ardea de temperatură. Era clar că nu putea să joace în Pro Bowl. Aşa că Dylan îl duse înapoi la hotel cu un taxi şi îl lăsă în camera lui. Marcus nu conteni să-şi ceară scuze pentru venirea lui Wendell în Arizona şi din cauza faptului că nu putea să joace. Era vizibil necăjit, dar de îndată ce se întinse pe pat, adormi buştean.

Dylan se aşeză într-un colţ al camerei şi începu să pună ţara la cale. Faptul că Marcus nu putea să joace avea să stârnească controverse, aşa că era esenţial ca Ian să se reunească foarte curând cu echipa de PR. Se grăbi să-l anunţe pe Ian, care puse lucrurile în derulare din Miami. Angajă un agent de securitate care să îl păzească pe Marcus, să se asigure că acesta nu avea să plece nicăieri… şi că nici Wendell nu urma să apară în peisaj.

Până ca agentul de pază să ajungă ca să-i ia locul, evenimentul Pro Bowl aproape că ajunse la final. Dylan apucase să-l vadă la televizor, iar lumea părea să simtă compătimire pentru starea de sănătate a lui Marcus. „Criza a fost evitată”, îşi zise el, după care se duse în camera lui, în aşteptarea Oliviei.

Probabil că aţipise, pentru că se trezi cu ea strecurându-se în pat, lângă el, cu părul umed, mirosind frumos după baie.

Imediat îşi simţi penisul reacţionând, cum se întâmpla de fiecare dată când ea era în preajmă.

— Nu te-am auzit când ai intrat.

— Dormeai buştean.

— Cum a decurs restul zilei? o întrebă.

— Bine, răspunse ea. Normal. Cum se simte Marcus?

Dylan şi Olivia deja stătuseră de vorbă la telefon şi o

anunţase să fratele ei angajase un agent de pază care să stea cu ochii pe jucătorul lui bolnav.

— Încă dormea când am plecat eu, zise el, după care îşi verifică telefonul. Nu am primit niciun mesaj de la „dădaca” lui, mormăi Dylan.

— Foarte bine, spuse Olivia, odihnindu-şi capul pe umărul lui, obosită. Ce zi lungă!

— Nu zău?

— Ba da, zise ea, jucăuşă.

— Ce şmecheră, se amuză el. Dar, serios, te simţi în regulă după confruntarea aceea cu Wendell?

— M-a speriat, recunoscu ea.

El o trase în braţele lui, dar halatul ei gros veni ca o barieră între ei doi, împiedicând atingerea după care tânjea el. După care tânjise din clipa în care îl auzise pe netrebnicul acela agresând-o.

Toate instinctele lui de apărare se treziseră la viaţă şi ar fi dat orice să îl ia la pumni pe arogantul acela. Doar că nu se cădea să reacţioneze violent de faţă cu toată lumea, la un eveniment ca acela. Dar dacă bărbatul ar fi îndrăznit să pună mâna pe ea, probabil că nu s-ar mai fi putut abţine.

— Dar ai apărut tu şi totul s-a terminat cu bine. Nu vreau să mă gândesc acum la asta.

— Şi ce ai vrea să faci? întrebă el, pe un ton răguşit.

Ea îşi lăsă mâna să alunece prin pantalonii lui şi îşi înfăşură degetele în jurul erecţiei lui.

— Cred că ştii prea bine ce vreau să fac, spuse ea, tachinându-l, după care începu să-şi plimbe mâna în sus şi-n jos.

*

Olivia era udă. Nu de la duş, ci de la dorinţa faţă de Dylan. Îi strânse penisul tare şi gros în mână. Când îşi simţi degetele lipicioase, strânse şi mai tare.

Dar el o prinse de încheietură şi o opri.

— Doar nu vrei să terminăm petrecerea înainte să începem, nu-i aşa?

Dădu din cap că nu. Nu, dar voia să-l lase pe el să preia frâiele. Să îi facă tot felul de lucruri, în timp ce ea era la mila lui, gata să primească tot ce voia să-i ofere.

— Dylan?

— Da? şopti el, după care o trase deasupra lui şi, cu toate că el era îmbrăcat, iar ea era în halat de baie, simţi focul dintre ei.

Ştiind prea bine că era un singur mod prin care să primească exact ce-şi dorea, îşi făcu curaj şi zise:

— Mai ţii minte seara din cort? Când ai venit cu eşarfa aceea?

Privirea lui se întunecă.

— Da.

— Vreau să… dădu ea să spună, dar se opri, neştiind cum să continue.

— Spune-mi, zise el, cu o voce groasă. Spune-mi ce vrei să-ţi fac.

Olivia îşi trecu limba peste buze.

— Vreau să mă legi.

— Dumnezeule, eşti perfectă.

O întinse pe marginea patului, după care se ridică şi se îndreptă spre dulap.

Olivia îl privi cu sufletul la gură, nerăbdătoare pentru orice avea să urmeze. Riley se scăpase de câteva ori că fratelui ei, Ian, îi plăcea să domine în pat, dar, slavă Domnului, nu avea mai multe detalii. Iar verii ei din New York aveau şi ei o latură erotică, auzise de la iubitele lor. Aşa că, atunci când Dylan scosese eşarfa aceea din buzunar în acea seară, rămăsese… ei bine, intrigată.

Şi categoric interesată.

Se grăbi să se dezbrace de halat şi se întinse pe pat, în aşteptarea lui. Dylan se întoarse de la dulap, cu o cravată în mână, complet dezbrăcat. Privi trupul superb lăsându-i gura apă. Era zvelt, dar musculos, bronzat, pur şi simplu delicios. Îşi mută privirea de la erecţia lui pregătită, la materialul mătăsos din mâna lui.

— Ceva îmi spune că o să arate mai bine pe tine decât pe mine, zise el, cu o privire doritoare. Mâinile sus,

spuse el, făcând semn spre capul patului.

Olivia se strecură printre perne, neputând să-şi ia ochii de la mâinile lui, de la felul în care începu să îi înfăşoare cravata în jurul palmelor. În clipa aceea îşi simţi sexul fierbinte şi doritor.

— Eşti minunată, iubita mea. Şi mi-aş dori să te leg de pat, dar nu are bare. Se uită apoi lung la ea şi zise: Mâinile sus în faţa ta.

Olivia îşi împreună palmele, iar el îi legă cravata în jurul încheieturilor de câteva ori, cu câteva noduri.

„Cu destulă uşurinţă”, îşi zise ea.

— Unde ai învăţat asta? îl întrebă.

— De la prieteni. Am fost în câteva cluburi după liceu.

— Şi ţi-a plăcut? întrebă ea, curioasă.

— Nu e un stil de viaţă care să mi se potrivească, dar e distractiv. Potrivit pentru când ambii parteneri au chef de asta, spuse el, analizându-şi opera. Apoi îşi lăsă degetul să alunece pe sexul ei şi o pătrunse. Şi se pare că ai chef de aşa ceva.

Olivia îşi lăsă capul pe spate şi gemu de plăcere, cu ochii închişi, încercând să se strângă în jurul lui.

El începu să râdă şi îşi retrase mâna, lăsând-o goală.

— De ce mă necăjeşti? spuse ea, îmbufnată, dar nu se putu abţine.

— Pentru că vreau, zise el, rânjind, după care îşi linse degetul, uns de dorinţa ei.

Ce sexy!

— Şi acum să trecem la treabă, zise el.

— Aştept.

Îşi îndepărtă picioarele, invitându-l înăuntru, expunându-şi sexul proaspăt ras. Duşul ei servise mai multor scopuri. Acela de a scăpa de stres, dar şi de a se pregăti pentru el.

— Să ştii că vreau să te devorez, spuse el, fără să-şi poată lua ochii de la ea, parcă vrăjit. Dar nu cred că pot să mă abţin să nu te pătrund.

Olivia ar fi fost încântată de ambele acte, dar erecţia lui groasă avea să o satisfacă cel mai tare, şi se foi pe pat

la gândul acela păcătos. Îşi strânse coapsele, dar oricât de tare încercă să se frece, nu reuşi să hrănească pofta aceea intensă. Gemu jenată.

El se apropie de ea şi îi dădu părul de pe obraz. Îi simţi aroma de bărbat şi abia aştepta să o pătrundă, să îşi îngroape chipul în gâtul lui, să îi inhaleze parfumul în timpul orgasmului.

— Dumnezeule!

El o sărută pe buze şi o întrebă:

— Eşti bine, da?

Cum putea să fie atât de dulce şi de dominant în acelaşi timp? Îi plăcea la nebunie.

— Sunt bine.

Era mai mult decât bine. Era atât de excitată încât era sigură că avea să termine la cea mai uşoară atingere.

Nu voia să se gândească la nimic altceva decât la Dylan şi la plăcerea pe care avea să i-o ofere.

— Aşază-te în mâini şi în genunchi, zise el, făcând-o să tresară.

Olivia făcu ochii mari.

— Dar am crezut că…

— Ce ai crezut? zise el, ridicând din sprâncene. Că o să-ţi ridici mâinile peste cap şi că am să ţi-o trag în poziţia misionarului?

Întrebarea aceea nu avea nevoie de un răspuns. Era exact ce-şi închipuise ea, o ştiau amândoi prea bine.

— Ei bine, prefer să mă simţi peste tot, spuse el, cu o voce groasă, după care bătu uşor cu mâna pe saltea. Te vreau în genunchi.

Cu sufletul la gură, emoţionată, Olivia se aşează conform instrucţiunilor lui. Cu mâinile legate în faţa ei, se ridică în genunchi şi se rezemă în antebraţe şi în coate.

El îi puse o pernă sub stomac şi îi mai ridică puţin şoldurile. Urmară câteva clipe de tăcere, şi ruşinată, Olivia şi-l imagină în spatele ei, analizând-o.

— Eşti superbă.

Olivia se făcu roşie în obraji şi îşi coborî privirea, neştiind exact la care parte din ea se referea.

Îşi lăsă mâinile să alunece pe fesele ei, pe coapsele ei, până ce îi cuprinse sexul cu palma aceea mare şi caldă. Ea gemu de plăcere şi îşi arcui spatele, încleştându-şi şi relaxându-şi sexul doritor într-un ritm care nu putea fi ignorat.

Când îl auzi desfăcând prezervativul, fu ca un afrodiziac pentru trupul ei deja surescitat şi îşi sprijini obrazul de saltea, încercând să-şi tragă răsuflarea.

— Eşti gata? o întrebă el.

— Mmmm, suspină Olivia, ridicându-şi capul şi pregătindu-se pentru ce avea să urmeze.

El o prinse de talie şi o pătrunse uşor. Trupul ei îl primi bucuros, încetul cu încetul. Doar că nu era îndeajuns, aşa că îşi arcui spatele exact în clipa în care el o pătrunse din nou, încleştându-şi trupurile împreună mai adânc ca niciodată.

— Doamne, Dumnezeule, gemu ea, odihnindu-şi capul pe mâini.

— Da, şopti el, lăsându-şi mâna să alunece pe abdomenul ei, până spre sân. E perfect, suspină el, după care începu să îi tachineze sfârcul, prinzându-l între degete, trăgându-l uşor, până o simţi strângându-se în jurul erecţiei lui groase. E bine? o întrebă, pătrunzând-o tot mai adânc.

— M-aş simţi şi mai bine dacă te-ai mişca. Nu mai rezist, zise ea, strângându-şi sexul în jurul lui, încercând să îl provoace să i-o tragă mai tare.

— Ba poţi, şopti el, după care o prinse din nou de sfârc, iar Olivia se cutremură, împingându-se în el.

Se aşteptase ca să le o penetreze cu patos. În schimb, continuă să o pătrundă uşor, unduindu-şi şoldurile, ritmul acela presându-i vârful penisului de punctul sensibil din ea. Cel la care doar el reuşise vreodată să ajungă.

Olivia simţi orgasmul din ce în ce mai aproape. Doar că el nu aluneca şi ieşea din ea, nu făcea nimic altceva decât să o legene pe trupul lui mare, unduindu-şi şoldurile. Şi, în ciuda faptului că nu era faţă în faţă, era o mişcare atât de delicată şi de intensă, cu adevărat emoţională, că Olivia simţi un nod în gât.

El continuă să-şi frece şoldurile de fundul ei şi îşi dădu seama că avusese dreptate. Îl simţea peste tot. Reuşi să-şi înăbuşe un geamăt, neînţelegând emoţiile care puseseră stăpânire pe ea. Nu ştiuse niciodată că era atât de sensibilă, atât de…

— Aproape. Dumnezeule! Sunt atât de aproape!

Îşi simţi propria secreţie alunecând printre ei, acoperindu-l şi, brusc, îi simţi mâna alunecând şi începu să preseze cu degetul pe sexul ei.

— Hai, raza mea de soare. Vreau să te fac să termini.

O pătrunse apoi adânc, iar Olivia strigă de plăcere, simţind un orgasm mai puternic ca niciodată, pentru că bărbatul acela nu voia doar să i-o tragă, ci voia să o iubească. Fusese o proastă pentru că refuzase să vadă asta mai devreme, înconjurată de toate acele emoţii.

Probabil că era încă în mijlocul orgasmului când el se retrase din ea, dădu perna la o parte şi o aruncă pe spate. Ea îşi ridică braţele deasupra capului, făcându-i loc să o îmbrăţişeze, chiar în timp ce el o pătrunse din nou, cu un gemăt chinuit.

— Ah, Liwy.

O pătrunse puternic de câteva ori, iar Olivia îşi îngropă chipul la gâtul lui, inhalându-i parfumul în timp ce se lăsară cuprinşi de un orgasm incredibil.

Capitolul 8

Dylan se trezi într-un pat gol. Până să se ridice el din pat, Olivia deja făcuse duş şi începuse să-şi pregătească bagajele. Îi zâmbi, iar el îi zâmbi la rândul său, dar niciunul dintre ei nu spuse nimic.

Nu ştia ce să spună. Fusese o noapte intensă din punct de vedere emoţional şi avea nevoie de timp să proceseze situaţia. Tăcerea ei din dimineaţa aceea şi în drum spre aeroport îi dădu de înţeles că şi ea simţea la fel.

Îşi spusese că era îndrăgostit de ea, că era gata

pentru orice. Dar se părea că una era să fie îndrăgostit până peste cap de o femeie şi cu totul alta să accepte sentimentele pe care le stârnise în sufletul lui partida aceea de sex pe care o împărtăşiseră.

Olivia dormi tot drumul spre casă, cu capul pe perna rezemată de fereastră. Nu pe umărul lui. Dylan îşi duse mâna la ochi, după care se lăsă pe spate în scaunul inconfortabil.

Nu mai trăise niciodată sentimente atât de puternice, iar asta îl speria teribil. Şi nu pentru că nu ar fi fost singur de sentimentele sale, ci tocmai pentru că era.

Ajunsese să se îndrăgostească de o femeie care încă nu depăşise traumele din trecutul său. Şi un lucru era cert, îşi spuse Dylan. Fantomele trecutului reuşeau întotdeauna să se întoarcă în viaţa ta. Şi nu avea de gând să fie victima fantomelor Oliviei.

*

Săptămâna de după întoarcerea din Arizona trecu în zbor. Ca de obicei, se adunase mult de lucru în zilele în care fusese plecată. Dar pe Olivia acest lucru nu o deranjă. Îi plăcea să-şi facă treaba. Pentru Dylan interveni o deplasare neaşteptată în mijlocul săptămânii, la lanţul de hoteluri cu care echipa obişnuia să facă afaceri. Aşa că, în timp ce el era pe Coasta de Vest, la sediul principal, iar Olivia pe Coasta de Est, reuşiră doar să se audă de câteva ori la telefon, printre şedinţe.

Ultima lor partidă de amor fusese una... intensă şi înspăimântătoare pentru o femeie care rareori se implica aşa de mult într-o relaţie. Aşa că făcuse un pas în spate, simţind că are nevoie de timp să proceseze situaţia, iar apoi Dylan plecase în deplasare. După ce petrecuse zile întregi alături de el, pauza aceea îi oferi mult timp departe de el, mai mult decât şi-ar fi dorit sau decât ar fi avut nevoie. Îi era îngrozitor de dor de el şi abia îl aştepta să se întoarcă acasă. El încă nu ştia la ce oră avea să ajungă.

Vineri seara o găsi atât de extenuată că se aruncă în

pat şi adormi buştean de îndată ce puse capul pe pernă. La scurt timp, cineva bătu insistent la uşa de la camera ei.

Olivia luă perna şi şi-o puse peste cap, mormăind, dar zgomotul nu încetă.

— Pleacă!

— Nu.

Întredeschise ochii şi o văzu pe Avery – cine altcineva? – intrând în camera ei. Sora ei aruncă pe pat, lângă Olivia, cum obişnuia să facă în copilărie, la sfârşit de săptămână.

Olivia reuşi să îi arunce un zâmbet obosit.

— Ce cauţi în pat? Nu-ţi stă în fire să dormi atâta.

— Serios? Ai uitat de diferenţa de fus orar din Arizona şi că de o săptămână întreagă muncesc fără oprire? Sunt obosită.

Era de-a dreptul extenuat. Chiar şi acum, nu reuşi să-şi înăbuşe un căscat.

— Ei bine, acum te-ai trezit! Şi foarte bine că ai făcut-o, este o zi atât de frumoasă, zise Avery, după care sări de pe pat şi trase jaluzelele, lăsând lumina să intre în camera întunecată.

Cu lacrimi în ochi, Olivia încercă să-şi ferească privirea.

— Ai luat-o razna?

— Nu. Trebuie să te trezeşti. M-a sunat Dylan mai devreme. Încerca să dea de tine. A luat un avion mai repede spre casă. În fine, o să ajungă dintr-o clipă-n într-alta şi trebuie să te pregăteşti.

— A ajuns acasă? întrebă Olivia, entuziasmată, ceea ce o făcu pe sora ei să rânjească.

Avery se îndreptă spre dulap şi începu să cotrobăie printre rochiile surorii sale.

— Mi-a zis să-ţi spun că sora lui îi sărbătoreşte ziua fiului ei cu un grătar şi că vrea să mergi cu el, zise Avery, scoţând o rochie cu flori rozalii. Rochia asta e perfectă pentru o petrecere în aer liber, nu-i aşa?

Olivia era perfect capabilă să-şi aleagă singură hainele, dar amândouă ştiau prea bine că Avery era o

împătimită a modei, aşa că Olivia o lăsă să o ajute.

Cu toate acestea, nu se putu abţine să nu o tachineze puţin:

— Ştii că te urăsc la prima oră a dimineţii, da? Eşti prea veselă, iar eu nici măcar nu mi-am băut cafeaua.

— Nu-i adevărat, mă iubeşti pe mine şi veselia mea. O să faci cunoştinţă cu familia lui Dylan. Ce părere ai? o întrebă Avery, preocupată.

Olivia simţi un nod în stomac. Nu ştia ce avea să se aleagă de relaţia ei cu Dylan, dar acesta îi povestise despre sora lui mai mare, despre faptul că erau apropiaţi. Voia să facă o impresie bună. Asta spunea multe despre sentimentele ei pentru bărbatul acela, nu-i aşa?

Cu un nod în gât, zise:

— E o premieră pentru mine.

— Motiv pentru care am venit să te ajut.

Olivia se ridică din pat, aruncă o privire în oglindă şi se îmbufnă.

— Trebuie să fac un duş.

— Mişcă-te! I-am spus că o să fii gata până ajunge el.

— Nici unuia dintre voi nu i-a trecut prin minte că s-ar putea să am planuri? întrebă ea.

Sora ei rânji.

— Nu chiar. Şi, chiar şi dacă ai fi avut planuri, eram sigură că urmai să le amâni pentru un asemenea eveniment.

— Oare de ce mi se pare că aţi pus totul la cale? mormăi Olivia.

— Pentru că vreau să fii fericită. Iar Dylan pare să te facă fericită. Aşa că, de îndată ce m-a sunat să-mi povestească, i-am spus că o să mergi cu el. O să ajungă în cel mai scurt timp, grăbeşte-te.

— Cum aş putea să mă supăr pe tine când spui lucruri atât de frumoase?

— Nu ai cum.

Olivia oftă, îşi luă o pereche sexy de chiloţi din sertar, în caz că ea şi Dylan aveau să ajungă pe undeva, doar ei noi, după care luă rochia care îi plăcuse lui Avery. Câteva

minute mai târziu, Olivia reuşi să se trezească, datoriră cafelei lui Avery, a unui duş cald şi la gândul că avea să-l vadă pe Dylan.

Era îmbrăcată, gata să-l vadă. Era prima oară când urmau să fie singuri de la întoarcerea din Phoenix şi, în plus de asta, o ducea să facă cunoştinţă cu familia lui. Îşi duse mâna la abdomen, simţind cum i se strânge stomacul. Nu voia să se gândească prea mult la ce însemna evenimentul acela, la faptul că o invitase să îl însoţească şi la temerile ei de a face cunoştinţă cu persoanele cele mai dragi din viaţa lui Dylan.

Trase adânc aer în piept şi ieşi din dormitorul ei. Fu luată pe nepregătite când îl văzu pe Dylan bându-şi cafeaua alături de sora lui.

— Ah, bună, zise ea. Nu am auzit soneria.

— A bătut la uşă, spuse Avery, de la masă, cu picioarele întinse pe un scaun.

Dylan se ridică în picioare.

— Bună dimineaţa.

Vocea lui era lunecoasă ca mierea. Atât de dulce şi de fermecătoare.

— ’neaţa, spuse ea, întinzând cana goală. Mai e cafea?

— Ar fi mai bine să-ţi iei pe drum. Trebuie să facem o oprire în drum spre sora mea, să cumpărăm jucării.

Olivia se uită lung la el.

— Jucării? Asta faci tu la o întâlnire? îl întrebă ea, pusă pe şotii.

— Depinde ce fel de jucării, răspunse el, cu o privire senzuală, care îi făcu inima să bată mai tare, iar trupul gata să îi satisfacă orice dorinţe.

— Oribil! exclamă Avery, sărind de pe scaun. Noroc că ştiu că, de data asta, destinaţia este Toys „R” Us. Hai, plecaţi! Fuguţa, zise ea, după care se îndreptă spre camera ei, închizând uşa după ea.

Olivia începu să râdă, iar Dylan o privi cu un rânjet.

Câteva clipe mai târziu, îşi luă poşeta şi ieşiră pe uşă.

— Ce surpriză plăcută, spuse Olivia, în timp ce

aşteptau liftul.

Dylan se uită lung la ea, cu o privire seducătoare.

— Mi-a fost dor de tine, rază de soare. Aşa că m-am grăbit să-mi termin treaba şi am luat primul avion spre casă.

Cuvintele lui o unseră pe suflet.

— Şi mie mi-a fost dor de tine, spuse ea, şocată de cât de uşor îi fu să rostească acele cuvinte.

De îndată ce se deschise uşa de la lift, Olivia se trezi lipită de perete, ţinută în loc de coapsele puternice ale lui Dylan şi de mâinile lui care o încolţiră la perete.

În loc să o sărute, îşi coborî capul şi începu să o sărute pe gât şi pe punctul sensibil din spatele urechii. Îi simţi răsuflarea caldă şi dinţii alunecând uşor pe pielea ei delicată.

— Mmmm, suspină ea, simţind cum i se înmoaie genunchii.

Îşi trecu apoi degetele prin părul ei şi o trase uşor, întorcându-i capul spre el ca să o sărute. Un sărut menit să îi dovedească faptul că îi fusese dor de ea, că nu putea să se sature de ea şi apoi îşi lipi trupul de ea, cu o erecţie care îi dădu de înţeles că aveau să urmeze numai lucruri plăcute mai târziu.

Olivia îl sărută şi ea cu aceeaşi pasiune, până se deschise uşa de la lift. Dylan o luă de mână şi o trase după el, făcând abstracţie de privirile dezaprobatoare din partea cuplului de bătrâni care păşi în lift.

Dylan avea deja un cadou în portbagaj pentru nepoata lui, dar ghicise corect că şi Olivia avea să insiste să cumpere unul. Gestul lui i se păru incredibil de intuitiv. Aşa că, după o scurtă oprire la magazinul de jucării, urmată de o alta la patiserie, la cererea Oliviei, Dylan porni spre Weston, acolo unde locuia sora lui.

Olivia îşi îndreptă privirea pe fereastră, admirând copacii.

— Dă-mi mai multe detalii înainte să fac cunoştinţă cu familia ta, îi ceru, curioasă să afle cât mai multe.

— Ţi-am spus deja. Callie e cu doi ani mai mare decât

mine. A lucrat în comerţ, până a hotărât să stea acasă cu Ava. Cea mică are patru ani, după cum bine ştii deja de la secţiunea de vârsta de la magazinul de jucării. Este tare simpatică, spuse Dylan, făcând referire la nepoata lui. O să-ţi placă de ea.

Cu un nod în gât, Olivia zâmbi.

— O ador pe copila lui Ian şi a lui Riley, făcând referire la nepoţica ei.

Dar de fiecare dată când o ţinea în braţe pe cea mică, mirosul dulceag şi delicat îi aducea aminte de tot ce pierduse… pentru totdeauna.

Îşi drese glasul şi întrebă:

— Dar soţul lui Callie? Ce fel de om e?

— Matthew? Se poartă frumos cu sora mea, şi e singurul lucru care mă interesează. Lucrează în finanţe şi e un tată bun.

— Par a fi familia perfectă.

— Dacă chiar există aşa ceva, presupun că despre ei este vorba.

— Nu crezi că există familia perfectă? Mă întreb adesea. Mă rog, m-am tot gândit la asta după ce am aflat despre cealaltă familie a tatălui meu. Dar când îi văd pe Ian şi pe Alex alături de soţiile lor… Ceva îmi spune că nu e imposibil.

Păcat că nu-i venea la fel de uşor să creadă.

*

Dylan parcă pe strada unde locuia sora lui. Era ultima casă într-o suburbie ca oricare alta. El şi Callie crescuseră într-o garsonieră dintr-o zonă rău famată din Miami. Însemna mult pentru el că sora lui reuşise să-şi clădească o viaţă nouă.

— Nu mi-ai răspuns la întrebare, zise Olivia.

— Nu, nu încă, răspunse el şi o observă pe Olivia împungându-l cu privirea.

Începu să râdă şi îşi îndreptă din nou privirea spre stradă, unde ştia că obişnuiau copiii să se joace. În acelaşi

timp, o privi pe Olivia cu coada ochiului. Fie că era căzută pe gânduri, că vorbea fără oprire sau că dormea, îi plăcea să o privească.

Când o văzuse ieşind din camera ei îmbrăcată într-o rochie albă, cu floricele roz, cu părul negru alunecăm du-i pe umeri, arătând exact ca o rază de soare… abia se abţinu să nu o ia pe sus şi să o ducă înapoi în camera ei, să închidă uşa şi să o pătrundă, să o facă să uite de toate, să o audă strigându-i numele. Faptul că fusese şi sora ei acasă reuşise să îi tempereze dorinţa. Chiar şi sărutul acela din lift abia dacă îi potolise foamea. Era atât. De proaspătă, atât de frumoasă. Era tot ce nici măcar nu ştia că şi-ar fi putut dori vreodată.

Ştia prea bine că nu avea să-i fie uşor să o convingă să lase în urma ei trecutul şi toate traumele care o urmăreau, pe lângă trădarea tatălui ei. Nu putea să o convingă de asta doar prin sex, cu toate că nu l-ar fi deranjat deloc să o lege în patul lui. Un bun punct de pornire era să îi facă cunoştinţă cu familia lui. Nu venise niciodată însoţit de vreo femeie acasă la sora şi la nepoata sa. Era sigur că sora lui avea să aprecieze gestul şi să o primească pe Olivia cu braţele deschise.

Opri maşina în faţa casei, o locuinţă de culoarea piersicii, cu un acoperiş în stil spaniol, iar după ce parcă, se întoarse spre Olivia. Voia să o vadă la faţă când urma să audă răspunsul la întrebarea ei.

— Vrei să ştii dacă cred într-o familie perfectă? zise el, cu o privire caldă. Da, vreau să cred că există.

— De ce? întrebă ea, cu ochii mari, cu o expresie pe care Dylan ar fi catalogat-o drept… plină de speranţe.

Iar el era hotărât să facă tot ce-i stătea în putinţă ca să îi păstreze speranţa în viaţă. Întinse mâna spre ea şi îi prinse o şuviţă între degete.

— Pentru că dacă nu aş crede în asta, nu ar mai avea niciun rost să fiu cu tine.

Olivia dădu să spună ceva, dar el îi puse mâna pe bărbie şi o opri.

— Ne aşteaptă un grătar, spuse el, hotărât să nu o

lase să analizeze prea tare situaţia. Eşti gata? o întrebă, după care opri motorul şi îşi desfăcu centura.

Olivia coborî din maşină înainte ca Dylan să apuce să-i deschidă portiera şi se întâlniră la portbagaj. Dylan scoase cutia cea mare, iar Olivia luă şi darul ei, frumos împachetat de la magazin.

— Nu vrei să-mi spui ce ai acolo? îl întrebă, uitându-se lung la cadoul imens.

— Oh, sunt sigur că sora mea o să-mi facă capul calendar, zise el, rânjind.

Olivia zâmbi complice.

— Eşti un unchi bun.

— Încerc. Eşti gata să faci cunoştinţă cu trupa?

Olivia trase adânc aer în piept, iar Dylan îşi dădu seama cât era de agitată.

— Cât de cât.

Cuvintele ei îi confirmară presupunerea, aşa că o luă de mână şi o trase în braţe ca să-i sărute buzele fierbinţi, îndeajuns de mult cât să o calmeze, dar nu prea mult cât să îi vadă cineva sărutându-se lângă maşină. Când se depărtă de ea, o văzu cu zâmbetul pe buze şi cu o privire înceţoşată.

„Misiune îndeplinită”, îşi spuse el, după care o conduse spre uşa de la intrare.

*

O femeie frumoasă ieşi în întâmpinarea lor.

— Mă bucur că ai ajuns! Mi-a fost dor de tine, frăţioare.

Olivia abia se abţinu să nu izbucnească în râs, căci

Dylan era mult mai înalt decât sora lui, care era chiar mai scundă decât Olivia, la 1, 60. La fel ca fratele ei, şi Callie avea părul de un şaten-închis şi ochi căprui minunaţi, înconjuraţi de gene groase. Era îmbrăcată într-o rochie simplă de vară, ceea ce o făcu pe Olivia să se simtă confortabil cu alegerea ei. Mă rog, cu alegerea lui Avery.

— Tu trebuie să fii Olivia, spuse ea. M-am bucurat

foarte tare când am primit mesajul lui Dylan că aduce o prietenă. Eu sunt Callie.

— Îmi pare bine de cunoştinţă, zise Olivia. Mulţumesc că mă laşi să dau buzna la petrecerea voastră de familie.

— Cu cât mai mulţi, cu atât mai bine. Haideţi pe terasă. Avem totul pregătit afară.

Totul însemna un castel gonflabil de prinţese şi o sumedenie de copii fericiţi, care se distrau ţipând şi ţopăind de colo-colo, agitaţi de dulciurile mâncate, în plus, văzu mai mulţi părinţi alergând ca să ţină pasul cu ei... sau încercând. Olivia rămase pe terasă, alături de ceilalţi adulţi lipsiţi de responsabilităţi. Dylan se aşeză lângă ea, alături de sora lui şi de soţul ei, Matthew, un bărbat amabil, cu un început de chelie, dar chipeş. Cei doi părinţi se bucurau de o pauză binemeritată acum că sărbătorita se instalase în braţele unchiului Dylan.

Fetiţa în vârstă de patru ani era adorabilă şi topită după unchiul ei. Chiar acum, în timp ce micuţa cu păr negru bătea din palme, la taclale cu unchiul ei, acesta o asculta cu zâmbetul pe buze. Un surâs care o unse pe inimă pe Olivia. Bărbatul acela adora copiii. Iar Olivia îşi dădu seama că începuse să se îndrăgostească de el.

Ba nu, se forţă ea să recunoască faţă de ea însăşi, chiar era îndrăgostită de el. Era îndrăgostită de un bărbat care îşi dorea să fie cu ea, care o curtase în tot acest timp, care reuşise să o cucerească până când se văzu nevoită să admită că şi ea îşi dorea să fie cu el. Încercase să nu complice lucrurile, ştiind că ar fi fost complicat să-l primească în viaţa ei. Olivia încercă să-şi stăpânească lacrimile.

Erau lacrimi de bucurie? De tristeţe? Nu avea cum să-şi dea seama, totul se întâmplase atât de repede.

Cu toate acestea, reuşi să-şi păstreze zâmbetul pe buze.

— Spune-mi, Olivia, cum reuşeşti să lucrezi alături de fratele meu fără să-ţi vină să-l strângi de gât? întrebă Callie cu un rânjet care o făcea să semene cu fratele ei.

— Cine spune că nu o fac? răspunse ea, râzând,

mulţumită de distragerea atenţiei.

— Ah, s-au adunat toate femeile împotriva mea, spuse Dylan, fără teamă. Ava, o să le ajuţi? o întrebă el, după care începu să o gâdile până ce micuţa scoase un ţipăt vesel, cum numai un copil fericit putea să facă.

— Dylan, încetează! îl certă Callie. A mâncat o grămadă de tort şi de prăjituri. Dacă i se face rău, să ştii că tu o să strângi după ea! spuse ea, după care se ridică în picioare cu mâinile întinse.

Dylan îi şopti ceva la ureche celei mici, după care se ridică şi el de pe scaun şi o puse în braţele mamei ei.

— Hai la toaletă, îi spuse Callie fetiţei, după care o puse pe jos şi o duse în casă.

— Ce i-ai şoptit la ureche? îl întrebă Olivia.

— I-am spus că mamele sunt cele care strică toată distracţia, nu unchii.

— Nu pot să cred că i-ai spus aşa ceva! exclamă Olivia, jucăuşă.

— Nu, i-am spus că o să ne jucăm mai târziu, recunoscu Dylan, rânjind.

— Îţi plac copiii, nu-i aşa? îl întrebă Olivia, sperând ca el să nu fi citit tristeţea din glasul ei.

Dylan încuviinţă din cap.

— Observ.

Păcat că o parte din ea era atât de temătoare la gândul de a întemeia o familie.

După ce rămăsese însărcinată, după ce încercase să ducă sarcina mai departe decât primul trimestru, după ce ajunsese să iubească pruncul nenăscut care creştea în pântecul ei doar ca să îşi piardă iubitul copil… întotdeauna părea să piardă. Îşi pierduse tatăl, unul pe care nici măcar nu ştia dacă îl avusese vreodată, după care îl pierduse şi pe singurul bărbat în care îşi pusese vreodată încrederea.

Cât despre Dylan? Se întreba adesea dacă nu cumva avea să-l piardă şi pe el. Mai devreme sau mai târziu.

Încercă să-şi alunge din minte astfel de gânduri. Se simţea bine alături de Dylan şi de familia lui, alături de vecinii şi de prietenii lui Callie. Olivia o ajută pe gazda sa să

strângă farfuriile şi paharele murdare şi le duse în bucătărie.

Ţinu deschisă o pungă mare de plastic în care Callie aruncă resturile şi, împreună, reuşiră să termine curăţenia.

— Îmi pare aşa de rău pentru întârziere, spuse o femeie, care dădu buzna în bucătărie, cu răsuflarea întretăiată.

Olivia întoarse privirea spre femeie aceea drăguţă, cu păr şaten, cu un zâmbet cald pe buze, care îşi lăsă cadoul pe blatul de la bucătărie.

— Meg! Mă bucur că ai ajuns. Sunt sigură că şi Ava o să se bucure să te vadă.

Meg? Olivia simţi un nod în stomac. Să fie oare vorba despre o coincidenţă? Probabil că nu, dat fiind că Dylan îi spusese că Meg făcea parte din familie. Doar că Olivia nu-şi dăduse seama exact ce însemna asta.

Callie o luă în braţe pe tânăra minionă, după care se întoarse spre Olivia.

— Olivia, dă-mi voie să-ţi fac cunoştinţă cu Meg Thompson. Meg, ea este Olivia Dare. Olivia este... dădu Callie să spună, dar se opri, dându-şi seama că nu ştia ce să spună.

— Prietena lui Dylan, adăugă Olivia, terminând propoziţia lui Callie, surprinsă de cât de uşor îi fu că rostească cuvintele acelea.

— Îmi pare bine de cunoştinţă, zise Meg. Dylan mi-a povestit multe despre tine, spuse ea, zâmbind, pe un ton cât se poate de sincer.

— Şi eu mă bucur să te cunosc, spuse ea, încercând să nu se lase năpădită de temeri din trecut.

Spre deosebire de iubitul ei din facultate, Dylan nu îi dăduse niciun motiv să fie geloasă sau suspicioasă pe relaţia dintre el şi fosta lui iubită. Propriile ei temeri erau singurele care îi stăteau în drum.

— Ies puţin pe terasă să o salut pe Ava şi să-i dau cadoul. Mă întorc imediat, spuse Meg, făcându-le cu mâna, după care se făcu nevăzută pe uşile de sticlă care dădeau în terasă.

— Îmi pare rău, zise Callie, întorcându-se spre Olivia.

— De ce? Ai tot dreptul să inviţi pe cine vrei la petrecerea fiicei tale. În plus de asta, dacă Dylan şi Meg sunt prieteni, mai devreme să târziu, tot aveam să o cunosc.

Callie se aşeză pe un scaun de bucătărie.

— Trebuie să-mi odihnesc o clipă picioarele. Ia şi tu un loc, spuse ea, pe acelaşi ton hotărât ca Dylan.

Olivia făcu întocmai.

— Nu-mi datorezi nicio explicaţie, îi spuse ea surorii lui Dylan.

— Ştiu, dar... Am avut şi eu o situaţie cu o fostă a lui Matthew şi ar fi trebuit să fiu mai atentă. Treaba e că eu şi Meg am rămas în relaţii bune. Şi, dat fiind că Dylan nu vine niciodată cu femei acasă, când mi-a spus că o să te aducă pe tine, m-am bucurat aşa de tare că nu mi-am dat seama să-i spun că o să vină şi Meg, zise ea, muşcându-şi buzele. Ce vreau să spun e că, dacă aş fi fost în locul tău, mi-ar fi prins bine să ştiu dinainte.

Oliviei îi plăcea de sora lui Dylan şi îi fu recunoscătoare că simţise nevoia să îi explice.

— Apreciez că mi-ai povestit despre asta.

Era mai ales fericită să afle că era prima femeie pe care Dylan o aducea acasă. Mărturisirea aceea o unse pe sufletul.

— Uite ce, ţin foarte mult la Meg, dar e adevărat că poate să fie foarte ataşată de Dylan, iar el nu i-a dat niciodată vreun motiv să nu fie. Nu e nimic între ei în afară de prietenie, doar că apelează la el de fiecare dată când are o problemă.

— Am observat, mormăi Olivia.

— Am trecut şi eu prin aceeaşi situaţie cu Matthew, doar că fosta lui nu era la fel de drăguţă şi de neamenințătoare ca Meg. Aşa că i-am spus foarte clar că fie mă alege pe mine, fie o alege pe ea.

— Ştiu ce zici, spuse Olivia, dându-şi seama că îi venea uşor să stea de vorbă cu sora lui Dylan. Doar că fostul meu m-a minţit, mi-a spus că sunt doar prieteni, iar

eu am fost prea tânără şi prea oarbă ca să-mi dau seama cum stăteau lucrurile în realitate. Până într-o zi când i-am prins în flagrant.

— Îngrozitor, spuse Callie.

Habar n-avea.

— Încerc să înţeleg relaţia dintre Meg şi Dylan, dar nu mi-a fost uşor, recunoscu ea.

Callie se dădu mai aproape.

— Uite ce, eu n-am avut încotro, a trebuit să-l fac pe Matthew să aleagă. Nu cred că o să se ajungă la asta şi cu Meg. Pur şi simplu, trebuie să înţeleagă care e rolul tău în viaţa lui Dylan.

Olivia încuviinţă şi spuse, pe un ton cât se poate de sincer:

— Mulţumesc.

Callie se ridică de la masă.

— E evident că îl faci fericit pe fratele meu. Şi îmi doresc ca povestea asta să continue.

Olivia abia îşi stăpâni lacrimile la cuvintele lui Callie. Spera că într-adevăr îl făcea fericit pe Dylan. Mai mult decât orice, spera să poată să îl facă fericit în continuare.

Ieşiră din nou pe terasă, iar Callie fu imediat atrasă de ţipetele Avei, aşa că porni în grabă spre castel. Olivia aruncă o privire în jur şi îi văzu pe Dylan şi pe Meg stând de vorbă, între patru ochi, într-un colţ al grădinii.

Simţi cum i se strânge stomacul când îi văzu atât de aproape unul de celălalt şi îi privi cu un nod în gât. Cu toate că voia să se comporte ca un adult, asta nu însemna că nu era geloasă sau îngrijorată. Nu avea cum să se abţină şi nu avea de gând să îşi ceară scuze.

În trecut, poate că ar fi dat bir cu fugiţii, dar de data aceasta hotărî să asculte de cuvintele înţelepte ale lui Callie. Poate că Meg îl considera pe Dylan un prieten, dar Olivia era hotărâtă să o facă să înţeleagă că ea era iubita lui. Da, îşi spuse ea, exact asta era. Dylan insistase ca relaţia dintre ei să fie una serioasă, iar când îl văzu alături de Meg, convingerea ei se accentuă şi mai tare. Aşa că dacă pe vreunul dintre ei urma să îl deranjeze gesturile ei

discrete, dar grăitoare, era mai bine să afle acum, decât mai târziu.

Aşa că îşi frecă palmele şi traversă grădina.

Capitolul 9

Dylan nu ar fi trebuit să fie surprins să o vadă pe Meg ajungând atât de târziu la petrecere. Fosta lui iubită şi sora lui rămăseseră bune prietene de-a lungul anilor. Doar că uitase complet de Meg. Singura lui preocupare fusese să îi facă cunoştinţă Oliviei cu familia sa. Şi acum erau amândouă la un loc.

Dylan profită de faptul că Olivia era în casă, alături de sora lui, şi o luă deoparte pe Meg, să o avertizeze să se poarte frumos. Era important ca Olivia să înţeleagă prietenia dintre ei, iar Meg trebuia să ştie despre temerile Oliviei la adresa relaţiei dintre el şi fosta lui. Nu era prost, ştia prea bine că Meg conta pe el mai mult decât trebuia, doar că nu avusese niciun motiv să o pună la punct, nu înainte ca Olivia să intre în viaţa lui.

Din păcate, înainte că apuce să stea de vorbă cu Meg despre propriile lui probleme, aceasta îl rugă să stea câteva clipe de vorbă, despre ceva important. Dylan spera că urma să aibă şi el timp să spună ce avea pe suflet.

Îl trase apoi într-un colţ al grădinii, ca să nu îi audă nimeni.

— Meg, chiar nu pot să stau mult. Ce s-a întâmplat? întrebă el, nerăbdător.

Cu toate că avea nevoie să vorbească cu ea, nu era cazul de atâta secretomanie.

— Ei bine, ţi-am spus deja că Mike s-a enervat teribil când s-a întors, în cele din urmă, din Vegas şi şi-a găsit bagajele la intrare, nu-i aşa?

— Da, răspunse Dylan. Iar eu ţi-am spus că merită să-l dai afară din casă şi să uiţi de el.

— Mi-e teamă că n-o să fie aşa uşor, şopti ea.

Dylan se uită lung la ea.

— Ce s-a întâmplat? o întrebă, sperând ca Meg să nu îi spună că îl lăsase din nou pe neisprăvitul acela să se întoarcă acasă.

— Sunt însărcinată.

Dylan făcu ochii mari, şocat de cele auzite, iar după câteva clipe răbufni:

— Poftim?

— Taci din gură! E clar că ai auzit ce-am spus, zise ea, zâmbind, cu lacrimi în ochi.

— Meg, pentru numele lui Dumnezeu, făcu Dylan, ducându-şi mâinile la cap.

— E în regulă, spuse ea, spre marea lui mirare.

— Vorbeşti serios? întrebă el.

Meg încuviinţă, părând mai puternică decât s-ar fi aşteptat din partea ei.

— Bănuiam, aşa că am avut timp să mă gândesc şi să iau nişte decizii.

— I-ai spus?

Meg scuturăă din cap.

— Dar ştiu că trebuie să-i spun. Nu mi-a fost deloc uşor să îl dau afară din casă. Nu am putut să-i dau şi vestea asta. Dar am s-o fac, cu toate că nu mă aştept la niciun fel de ajutor din partea lui, şi nici nu am nevoie, zise ea, frecându-şi palmele.

— Vrei să spui că ai de gând să păstrezi copilul? o întrebă el.

Meg făcu ochii mari, şocată.

— Nu aş renunţa niciodată la propriul copil! Nu aş face niciodată una ca…

Nici măcar nu avu puterea să termine fraza.

Dylan trase adânc aer în piept.

— Meg, o să fii o mamă extraordinară. Eşti caldă, iubitoare… Plus că eşti învăţătoare. Ştii exact ce nevoi au copiii.

Cuvintele lui o făcură să se lumineze la faţă.

— Şi eu cred la fel. Desigur, nu a fost planificat şi nici n-o să fie uşor, dar pot să mă descurc, zise ea, ducându-şi

mâna la abdomen, cu un zâmbet cald şi sincer.

Dylan răsuflă uşurat să o vadă atât de calmă. Era clar că dezbătuse pe îndelete problema şi că era împăcată cu decizia ei.

— Pari împăcată, aşa că mă bucur pentru tine.

— Mulţumesc. Încă mi-e teamă, dar sunt bine. Oricum sunt liberă pe perioada verii. O să-mi găsesc o dădacă şi o să mă pun pe picioare.

— Sunt sigur, zise Dylan, mândru de ea.

— Pot să primesc o scurtă îmbrăţişare? spuse ea, dar se apropie de el înainte ca Dylan să apuce să spună ceva, iar el o îmbrăţişă.

— Mă scuzaţi.

Dylan tresări când auzi vocea Oliviei.

„La naiba”, îşi zise Dylan. Încercă să găsească o explicaţie, dar nu îşi dădu seama cum ar fi putut să justifice, din nou, un simplu gest de prietenie. Era şi el perfect conştient de faptul că părea să fie vorba despre ceva mai mult. Dacă el ar fi fost cel care să o vadă pe fosta lui iubită în braţele unui alt bărbat, probabil că l-ar fi luat la pumni.

— Întrerup ceva? întrebă Olivia, pe un ton rece, fără să-şi ia privirea de la Meg.

— Nu e ceea ce… dădu Dylan să spună.

— Ceea ce pare, interveni Olivia, terminându-i cuvintele neinspirate. Ştiu. Sau, cel puţin, aşa sper.

— Oh, Dumnezeule, spuse Meg, făcând un pas spre ea. Îmi dau seama cum pare, dar doar ce i-am spus lui Dylan că sunt însărcinată, iar el mă felicita. Atâta tot.

— Însărcinată? repetă Olivia, la fel de şocată la Dylan.

— Da. Cu fostul meu iubit, zise Meg, ducându-şi mâna la pântec.

— În cazul acesta… felicitări? spuse Olivia, nesigură.

— Mulţumesc, răspunse Meg, zâmbindu-i. Ştiu că abia ce ne-am cunoscut…

— Deja? întrebă Dylan, uluit.

— Ne-am întâlnit în bucătărie, când am ajuns eu, îi explică Meg. Callie ne-a făcut cunoştinţă.

Dylan o privi şocat.

— Ştiai că sunt aici cu Olivia şi tot m-ai rugat să te îmbrăţişez? Meg, fii serioasă. E aiurea.

Tânăra făcu un pas în spate, şocată.

— Îmi pare rău. Nu am crezut că…

— Şi tocmai despre asta voiam să stau de vorbă cu tine, dar mi-ai spus despre sarcină şi n-am mai apucat. Trebuie să fii mai atentă la astfel de situaţii. La genul de bărbaţi cu care te încurci şi la mine, în general.

Olivia îl apucă de braţ.

— Dylan, nu acum, bine?

Dylan îşi îndreptă privirea spre Meg, care părea tristă şi jenată de răbufnirea lui.

— Îmi pare rău, bine? Nu vreau să fiu prins la mijloc între voi două. Şi nu vreau să mă văd nevoit să fac o alegere, dar dacă trebuie să o fac, atunci…

— Dylan! exclamă Olivia, trăgându-l spre ea. E în regulă. Înţelegem amândouă situaţia.

Dylan îşi mută privirea de la Olivia la Meg, care încuviinţă.

— Olivia are dreptate. Înţeleg. Trebuie să stau pe picioarele mele şi să nu mai apelez la tine de parcă ai fi iubitul meu, zise ea, ruşinată. Pur şi simplu, m-am obişnuit să te ştiu singur. Îmi pare rău, adăugă ea, întâlnind privirea Oliviei.

Olivia se simţi mândră de sine că reuşi să îi zâmbească.

— Mulţumesc. Şi mie îmi pare rău.

— De ce? întrebă Meg.

— Pentru că i-am făcut viaţa amară lui Dylan din cauza ta şi pentru că l-am pus într-o situaţie delicată.

Meg rămase şocată de mărturisirea ei.

Dylan izbucni într-un râs combinat cu tuse. Nu era obişnuit să fie înconjurat de femei atât de raţionale şi de rezonabile. Asta nu însemna că nu înţelesese punctul de vedere al Oliviei. Dar totul părea acum atât de simplu.

— Ei bine, acum că am stabilit cum stă situaţia… zise el.

— Mă duc să-mi iau un pahar de suc de portocale, mormăi Meg, vizibil jenată şi dornică să plece.

— Meg, zise Olivia, iar aceasta se opri din drum. Sper să ajungem să ne cunoaştem mai bine.

Cuvintele ei îl lăsară pe Dylan cu gura căscată.

Şi, după expresia de pe chipul lui Meg, era evident că şi ea era la fel de şocată.

— Mi-ar face plăcere, răspunse ea, după care se îndepărtă.

Dylan răsuflă uşurat, apoi se apropie de Olivia.

— Eşti incredibilă, zise el, apucând-o de după talie.

— Mulţumesc. Dar să ştii că tot sunt supărată.

— Ce vrei să spui? o întrebă.

— Nu mi-a plăcut deloc ce am văzut, mormăi ea. Nu mi-a plăcut deloc să vă văd singuri într-un colţ, cu Meg îmbrăţişându-te de parcă ai fi al ei.

Dylan se abţinu să nu facă o glumă legată de gelozie, nici măcar nu îi spuse cât de bucuros era să afle că îi păsa îndeajuns de el cât să fie geloasă.

— Dacă nu ai fi pus-o la punct, nu sunt sigură că aş fi putut să mă stăpânesc, în ciuda a ceea ce mi-am promis că o să fac şi spun.

Dylan îşi lăsă mâna să alunece pe fundul ei, având grijă că era cu spatele la petrecere, spre pădurea din spatele casei. Apoi o trase spre el, ca să o facă să simtă cât de mult o dorea.

— Asta e doar pentru tine. Ai înţeles? Doar pentru tine.

O simţi cum se relaxează în braţele lui.

— Ştiu. Iar faptul că mi-ai luat apărarea înseamnă totul pentru mine, spuse ea, emoţionată, iar în clipa aceea Dylan simţi cum îi fură din nou inima. Sper că-ţi dai seama că Meg o să aibă nevoie de tine mai mult ca niciodată, continuă Olivia.

Dylan clătină din cap.

— E fată mare, va trebui să înveţe să fie pe picioarele ei şi să ia decizii mai bune. Mai ales acum. Suntem prieteni, dar nu sunt nici soţul şi nici iubitul ei. Sunt doar al tău.

— Foarte bine, spuse Olivia zâmbind.

— Foarte bine, repetă el, sperând în tot sufletul că Olivia era sinceră şi că totul era bine între ei.

*

La finalul petrecerii, Ava îşi desfăcu păpuşa American Girl, cadoul cel scump din partea unchiului ei, iar curând după aceea Olivia şi Dylan îşi luară rămas-bun de la invitaţi şi plecară din casa surorii sale. Meg plecase mai devreme, pe motiv că nu se simţea bine. Olivia nu voia să o ştie slăbită, la fel cum nu voia să o ştie ruşinată sau necăjită. Pur şi simplu, îşi dorea să facă pace şi spera ca, în cele din urmă, să ajungă să se înţeleagă bine cu fosta lui Dylan. El nu mai făcu nicio referire la Meg, iar Olivia hotărî să nu mai deschidă subiectul.

Nu voia altceva decât să plece acasă cu bărbatul ei. Bărbatul ei. La urma urmei, asta devenise Dylan pentru ea. Nu avea de unde să ştie ce îi rezerva viitorul, dar ştia că, mai devreme sau mai târziu, trebuia să-i spună totul despre trecutul ei. Nu putea să-i spună că îl iubeşte şi, în acelaşi timp, să îi ţină ascunse cele mai vulnerabile scene din trecutul ei. Chiar dacă nu rostiseră niciodată cuvintele acelea, chiar dacă nu avea de unde să ştie cu adevărat cât de implicat era el în relaţia lor… La urma urmei, îi spusese multe lucruri, dar nu cuvintele acelea. În orice caz, îi era datoare cu adevărul.

Merseră la el acasă, un apartament de lux, la mică distanţă de ocean.

— Nu am fost niciodată aici, spuse ea, aruncând o privire în jur.

— Ştiu. Şi de îndată ce termin cu tine, o să-ţi fac turul. Cu toate că nu-s multe de văzut, zise el, zâmbind, după care o luă în braţe şi o strânse la piept. Mai puţin în dormitor. Acolo sunt multe de văzut, adăugă el, după care o luă pe sus.

— Dylan! exclamă ea, izbucnind în râs la gestul lui impulsiv. Îl mângâie pe obraz şi spuse: Vreau să vorbesc

ceva cu tine.

— Înainte sau după? mormăi el, după care începu să o sărute pe gât, gestul ei preferat, dându-i astfel de înţeles în ce ordine ar fi preferat el să decurgă lucrurile.

— Acum, zise ea, cu toate că întregul ei trup tresări de dorinţă.

Dylan îşi lăsă capul în jos, mormăind.

— Bine. Dar nu în dormitor. Nu o să pot să mă concentrez dacă te văd în patul meu.

Se întoarse şi se îndreptă spre living. O aşeză pe canapea şi luă apoi loc lângă ea.

O luă apoi de mână, parcă simţind că avea nevoie de încurajări ca să spună ce avea de spus.

— Mai ţii minte când ţi-am zis că iubitul meu din facultate m-a înşelat?

Dylan încuviinţă din cap.

— Dacă are de-a face cu Meg…

— Nu e vorba despre asta, se grăbi ea să-l asigure. Ci despre mine, doar că trebuie să o iau de la început.

— Bine. Te ascult.

Olivia oftă şi începu:

— Ei bine, presupun că totul a început de acasă. Dacă mă uit în urmă la relaţia noastră, ar fi trebuit să-mi dau seama că nu era cu adevărat implicat. Toate semnele erau acolo, dar am ales să le ignor pentru că mi-a fost mai uşor aşa. Şi de la cine crezi că am învăţat? întrebă ea, întâlnind privirea înţelegătoare a lui Dylan. Mama a făcut o adevărată artă din evitarea adevărului.

— Te referi la tatăl tău şi la cealaltă familie a lui, zise Dylan. Crezi că ştia?

Olivia ridică din umeri.

— Eu nu mi-am dat seama, dar eram un copil. Dar mama? Ar fi trebuit măcar să-şi dea seama că era ceva putred cu toate acele lungi călătorii de afaceri. A ratat atâtea sărbători, atâtea zile de naştere, inclusiv aniversarea lor… Nu mă înţelege greşit. A fost… şi este o mamă extraordinară, dar refuz să cred că nu a ştiut că tata îi era infidel.

Dylan îi mângâie obrazul.

— Sunt sigur că ai dreptate. Şi văd cât de mult te afectează. Din atâtea puncte de vedere.

— Ei bine, de la ei am învăţat, e clar. Am ignorat atât de multe din gesturile lui Jeff şi i-am acceptat scuzele pentru că asta am văzut la mama. Nu mi-a trecut niciodată prin minte să-l iau la întrebări. Nu atunci, spuse ea, muşcându-şi buza de jos.

Poate că îşi alesese intenţionat un bărbat precum tatăl ei, unul plin de sine şi axat pe propriile sale nevoi.

— E mare lucru să ţi-ai dat seama de asta, zise Dylan. Dar vreau să ştii că eu nu ţi-aş face niciodată una ca…

— Ştiu, spuse ea, ducându-i mâna la gură.

Trebuia să-i spună totul acum, altfel poate că nu urma să mai aibă vreodată curajul.

El îşi trecu jucăuş limba pe degetul ei şi o muşcă uşor, iar Olivia suspină.

— Mai târziu, şopti ea, în ciuda faptului că îşi simţi chiloţii umezi.

— Bine, o să fiu cuminte, zise el, rânjind.

— Încă puţin. Apoi poţi să fii cât vrei tu de obraznic.

Îşi înghiţi nodul din gât, sperând din tot sufletul că încă avea să-şi dorească să fie obraznic cu ea după ce urma să audă totul despre trecutul ei, dar şi despre sentimentele ei din prezent.

— Foarte bine. Ce altceva vrei să-mi mai spui? o întrebă el.

— I-am prins în flagrant, aşa am descoperit adevărul.

— Ştiu că mi-ai povestit despre asta, spuse el, furios.

Furia lui, mânată de durerea ei, îi trezi Oliviei sentimente pe care nu le mai trăise niciodată. Fericire şi recunoştinţă, toate la un loc.

Acum tot ce rămăsese de făcut era să meargă mai departe.

*

Dylan aşteptă ca Olivia să-şi facă curaj, calm la

exterior, dar nu atât de calm la interior. Orice urma să-i spună, era clar că se temea că avea să modifice cursul relaţiei lor. Iar gândul acela îl înspăimânta.

— Am avut un motiv pentru care am fost să-l caut în ziua aceea, spuse ea, prinzându-l strâns de mână. Eram însărcinată şi am vrut să-i spun.

— Dumnezeule! Erai atât de tânără.

— Şi ştii deja cum l-am găsit.

— Cu o altă femeie, spuse el, dezgustat, dorindu-şi ca Olivia să simtă sprijinul său.

— Cu asistenta lui. Cea mai bună prietenă a lui. Aceeaşi femeie despre care mă asigura constant că nu era nimic între ei.

Dylan lăsă să-i scape o înjurătură. Nici nu era de mirare că reacţionase atât de aprig la relaţia dintre el şi Meg.

— L-am prins în flagrant şi am luat-o la fugă. Dar mai târziu, când i-am spus despre copil, a dat vina pe mine. De parcă aş fi rămas însărcinată de una singură, zise ea, cu lacrimi în ochi, pe care se grăbi să le şteargă, furioasă.

— Vrei să te ştergi cu tricoul meu? o întrebă el, ridicând marginea tricoului spre chipul ei.

Olivia scutură din cap şi îi zâmbi.

— Mulţumesc, sunt bine.

Dylan o luă de mână şi întrebă:

— Ce s-a întâmplat cu copilul?

Olivia se cutremură.

— Ca să înţelegi cu adevărat, trebuie să ştii în ce stare de spirit mă aflam.

— Sunt aici. Te ascult. Ia-ţi tot timpul de care ai nevoie.

— Nu am spus la şcoală, dar când m-am dus acasă în vacanţă, i-am spus mamei mele, iar ea a promis să mă ajute, indiferent de situaţie.

— Pare o femeie incredibilă.

— Da, chiar este. A fost dispusă să discutăm toate opţiunile. La început, nu eram singură ce să fac, dar ştiam că nu aveam mult timp la dispoziţie. Eram în stare de

panică. Dacă hotărâm să păstrez copilul, asta ar fi însemnat să mă las de şcoală şi cine ştie dacă aş mai fi putut vreodată să mă întorc la cursuri. Ar fi însemnat să fiu o mamă singură, fără o carieră…

Dylan nici măcar nu reuşi să-şi imagineze clipele prin care trecuse Olivia atunci.

— Ai fost atât de puternică, zise el.

— Nu mă simţeam puternică. Eram atât de speriată, dar chiar şi aşa, nu am putut să concep să fac avort şi, până să mă dezmeticesc, eram deja în trimestrul doi de sarcină. Şi atunci l-am simţit mişcând, spuse ea, luminându-se la faţă. Atunci am început să mă gândesc la ce ar însemna să am un copil. Cineva care să depindă de mine. Cineva de care să am grijă, cineva care să mă iubească.

De data asta Dylan înţelese ce urma să-i spună. Urma punctul culminant al poveştii ei. O cunoştea îndeajuns de bine cât să-şi dea seama că problemele ei izvorau din faptul că tatăl ei, primul bărbat din viaţa ei, o abandonase, pur şi simplu. Un tată trebuia să-şi iubească necondiţionat copilul. În schimb, Robert Dare pusese o altă familie, alţi copii mai presus de prima lui soţie şi de ceilalţi copii, mai presus de Olivia. După care tatăl copilului ei făcuse acelaşi lucru, într-o perioadă în care ea însăşi abia devenise adult.

— Ce s-a întâmplat? întrebă el.

Olivia se cutremură.

— Când, în final, eram împăcată cu decizia mea, m-am trezit într-o noapte într-o baltă de sânge, zise ea, cu o voce sugrumată. Am pierdut sarcina. Iar omuleţul acela care trebuia să fie al meu, ca să mă iubească pentru totdeauna, s-a dus. Nu mi-am dat seama cât de mult mi-am dorit copilul până nu am văzut sânge în faţa ochilor.

Olivia tremură din toate încheieturile şi izbucni în lacrimi şi suspine, cu toate că încercă să se adune. Dylan nu putu să facă altceva decât să o ţină la piept şi să fie acolo pentru ea, până ce, în cele din urmă, Olivia îşi şterse lacrimile şi îşi îndreptă spatele, întâlnindu-i privirea.

— Draga mea, îmi pare atât de rău.

— Mulţumesc.

— Mă bucur că mi-ai spus.

Olivia îi zâmbi, dar Dylan îşi dădu seama că era un zâmbet forţat.

— Pierderea aceea a fost o traumă pentru mine. Mi-a definit personalitatea. Şi nu ştiu dacă aş putea vreodată să mai simt durerea aceea.

— Ce vrei să spui?

— Multă vreme după aceea am fost atât de deprimată... Nu ştiu dacă îmi mai doresc să fiu vreodată însărcinată.

Dylan simţi cum îi fuge pământul de sub picioare. Partea aceea iraţională din el, cea care se aşteptase întotdeauna să aibă o familie într-o bună zi, se ridică împotriva cuvintelor ei. Crescuse fără tată şi cu o mamă neglijentă şi îşi dorea să aibă viaţa aceea care îi fusese negată. La naiba, visa la viaţa aceea alături de Olivia.

— Te-am văzut azi cu Ava şi sunt sigură că îţi doreşti copii, într-o bună zi. Am preferat să ştii ce cred înainte ca lucrurile dintre noi să meargă mai departe, spuse ea, cu o voce hotărâtă, după care ridică privirea spre el, cu mâinile în poală, cu ochii mari, aşteptându-i reacţia.

Aşteptând să-l vadă îndepărtându-se. Pentru că nu avusese niciodată parte de un bărbat care să-i rămână alături, îşi dădu el seama, brusc. Din cauza trecutului ei.

Olivia refuza să creadă că era importantă, că era îndeajuns ca să ţină un bărbat în viaţa ei.

Doar că era. Pentru el, ea era totul.

Totul deveni atât de clar – slavă Domnului că îşi dădu seama la timp. Bineînţeles că era un risc să rămână alături de ea, să continue să investească sentimente când era clar că ea credea cu tărie în ce spunea. Acela era motivul pentru care evitase să se implice în relaţii în tot acest timp, motivul pentru care refuzase să îl lase în viaţa ei.

Iar asta? Asta era o nouă modalitate de a-l ţine la distanţă, înainte ca el să fie cel care să o părăsească. Asta îşi spunea ea. Asta credea. Ceea ce însemna că era de datoria lui să-i dovedească contrariul.

Se întoarse spre ea şi îi prinse chipul în palme. După

câteva clipe de pauză, rupse, în cele din urmă tăcerea:

— Bine.

Olivia îl privi nedumerită.

— Cum adică?

— Adică înţeleg ce vrei să spui. Nu eşti sigură că vrei să ai copii. Atunci lasă-mă să te întreb ceva. Când ţi-am spus eu vreodată că sunt în relaţia asta pentru altceva în afară de tine?

Olivia îl privi cu ochi umezi.

— Nu vorbeşti serios.

— Mă faci mincinos? o întrebă el, pe un ton voit amenințător.

Olivia dădu să spună ceva, dar nu voia să mai audă nimic din gura ei, în afară de ţipetele ei de plăcere, în timp ce o pătrundea.

Aşa că se ridică şi o trase după el, îndreptându-se spre dormitor, unde era gata să-i arate că nu avea de gând să plece nicăieri. Trebuia doar să continue să lupte, să fie răbdător, să o învăluie în toată iubirea şi siguranţa de care nu avusese niciodată parte, în speranţa că, la un moment dat, avea să-i câştige încrederea cât să o facă să se răzgândească. Ca să îi ofere familia pe care avea de gând să o aibă. Alături de ea.

Acela urma să fie cel mai mare pariu al vieţii sale.

Capitolul 10

Toată lumea se perinda prin biroul Oliviei. Era mai ocupată ca niciodată, lucru pentru care se simţea recunoscătoare. Pentru că, de fiecare dată când nu avea treabă, mintea îi fugea la Dylan. Aşa că se aşeză la biroul ei, cu mâna la pandantivul în formă de soare pe care îl purta la gât, primit de la bărbatul acela extraordinar care îşi făcuse loc în viaţa ei. Îi spusese tot adevărul despre trecutul ei, despre temerile legate de viitor, iar el nu o părăsise.

Nu, rămăsese alături de ea, şi nu ştia ce să înţeleagă din asta. Cum putea să nu-i pese de faptul că nu era sigură dacă îşi dorea sau nu să facă copii? Cum putea să-şi imagineze că ea avea să fie îndeajuns? Da, poate că asta credea acum, dar cu timpul avea să ajungă să o învinovăţească, nu-i aşa?

Trecuse o săptămână de la episodul acela şi nimic nu se schimbase între ei, exceptând faptul că Dylan părea mai hotărât ca niciodată să îi dovedească faptul că voia să fie cu ea. Îi trimisese flori la muncă, o scosese la cină, îi gătise acasă la el, iar Olivia petrecuse fiecare noapte alături de el. Dacă scopul lui era să o convingă că nu avea de gând să plece nicăieri, făcea o treabă extraordinară.

Mai mult decât atât, intraseră într-o rutină cu care ar fi putut foarte uşor să se obişnuiască. Doar că Oliviei îi era imposibil să se relaxeze şi să creadă că totul avea să fie bine. Noapte de noapte se foia în somn. Dimineţile se trezea extenuată, şi nici măcar o doză sănătoasă de cofeină nu reuşea să o trezească.

Nu rămase surprinsă când auzi o bătaie la uşă. Era o zi plină.

— Intră! strigă ea, şi când ridică privirea, fu mirată să o vadă pe Meg intrând în biroul ei.

Era îmbrăcată cu o pereche de pantaloni negri, murdari de praf şi acuarele, ceea ce însemna că probabil venise direct de la grădiniţă.

Olivia se ridică în picioare, dar Meg îi făcu semn să ia loc.

— Îmi pare rău că am venit neanunţată.

— Nu e nicio problemă. Ai venit cumva să-l vezi pe Dylan? întrebă Olivia, căci ce motiv ar fi putut avea Meg ca să vină să o vadă pe ea?

Meg dădu din cap că nu.

— M-am folosit de numele lui ca să trec de intrare. El m-a trecut pe listă. Dar cu tine aş fi vrut să vorbesc. Speram să te găsesc la birou.

— Aş da orice să nu fiu aici, spuse Olivia, dar când îşi dădu seama de tonul ei, adăugă: Vreau să spun că a fost o

săptămână lungă şi aş prefera să fiu acasă decât la birou.

Meg se apropie de ea.

— Crede-mă, ştiu ce zici.

Olivia îi făcu semn să ia loc pe scaunul din faţa biroului ei, iar Meg se aşeză, anevoios.

— Sunt extenuată. Nu e deloc uşor cu primul trimestru de sarcină.

— Ştiu ce… zici, ar fi vrut Olivia, să spună, dar se opri. Cu toate că îi spusese adevărul lui Dylan, nu era pregătită să îi împărtăşească trecutul său unei simple necunoscute. Înţeleg. Cu ce te pot ajuta? întrebă ea.

— Adică ce mă aduce azi aici? zise Meg, zâmbind. Mă simt foarte prost pentru cele petrecute acasă la sora lui Dylan. Mi-am pus problema din punctul tău de vedere şi îmi dau seama că am exagerat, oftă ea. Adevărul este că m-am obişnuit să-l ştiu pe Dylan alături. În calitate de prieten, se grăbi ea să adauge, jenată şi îmbujorată.

Olivia se simţea şi ea nelalocul ei, dar aprecie faptul că Meg venise să stea de vorbă cu ea faţă-n faţă.

— Eu şi Dylan suntem doar prieteni. Şi, în calitate de prietenă, vreau doar să-l ştiu fericit, şi e evident că tu îl faci fericit, aşa că… îmi pare rău, se grăbi ea să încheie.

Fata aceea părea să aibă un sufletul bun.

— Apreciez că ai venit până aici, zise Olivia, convinsă că nu-i fusese uşor să o facă.

— Vreau doar să ştii că n-o să-l mai sun pe Dylan toată ziua, bună ziua. Înţeleg situaţia. Dar mi-ar plăcea să fim prietene.

— Şi mie, răspunse Olivia, zâmbind. Pentru că ştiu că Dylan nu vrea să te piardă.

Olivia înţelegea situaţia sau, cel puţin, încerca să o înţeleagă. Avea atâţia fraţi şi surori. Dylan avea doar o soră. Şi, dacă era să îi creadă – şi chiar voia să o facă – Meg era ca o a doua soră. Nimeni nu încerca să o păcălească.

— Mulţumesc, spuse Meg, ridicându-se în picioare. Ei bine, sunt sigură că vrei şi tu să mergi acasă, iar pe mine mă aşteaptă un sfârşit de săptămână lung. Dacă s-o întâmpla să mă sune înapoi tatăl copilului meu, încă nu i-

am spus că sunt însărcinată.

Olivia tresări.

— Ah. Multă baftă. Crezi că o să reacţioneze bine?

— Mă îndoiesc, mormăi Meg. E un imatur. Trebuie să învăţ să-i aleg mai bine. Desigur, acum va trebui să găsesc un bărbat care să fie dispus să mă suporte şi pe nebuna de mine, şi pe cel mic. Cu alte cuvinte, o să fim doar eu şi bebeluşul meu, spuse ea, ducându-şi mâna la abdomenul încă plat.

Olivia se uită lung la ea, înţelegând prea bine dilema lui Meg. Cu mult timp în urmă şi ea se trezise într-o situaţie asemănătoare. Foarte asemănătoare. Dar pe Meg nu ar fi ajutat-o cu nimic să afle despre fostul ei iubit care o înşelase sau despre faptul că pierduse sarcina. Aşa că Olivia nu zise nimic, cu toate că simţea nevoia să se destăinuie în faţa acelei femei… O femeie deschisă, liniştită şi cu care îi era atât de uşor să stea de vorbă.

— Multă baftă, îi zise Olivia.

— Mulţumesc. Şi mulţumesc că m-ai primit. Şi că ai fost atât de înţelegătoare. Poate că am putea să ieşim la prânz într-una dintre rarele mele zile libere? Sau într-un weekend, se grăbi Meg să spună.

— Sigur, răspunse Olivia, cu toată sinceritatea. Scoase o carte de vizită din sertar şi îşi notă numărul de telefon pe spate. Sună-mă.

— Mulţumesc, zise Meg, cu un zâmbet cald.

Olivia se ridică şi o conduse la uşă, dar când o deschise se trezi faţă-n faţă cu Madison, cumnata ei.

Meg ieşi din birou, iar Madison intră.

— Dumnezeule, ce zi agitată! Am avut întâlniri una după alta.

— Vrei să mă întorc mai târziu? întrebă Madison.

— Nu! Am mereu timp pentru tine, spuse Olivia, după care o îmbrăţişă. Arăţi minunat. Făcu un pas în spate şi îi admiră părul lung şi blond şi obrajii îmbujoraţi. Să înţeleg că fratele meu încă se poartă frumos cu tine?

De-a lungul timpului, devenise mai uşor pentru ea să facă referire la fraţii ei vitregi ca la cei de sânge.

Ei nu aveau nicio vină pentru acţiunile tatălui său şi chiar ajunsese să ţină la Alex şi la ceilalţi fraţi.

— Da, răspunse Madison. Căsătoria i-a făcut bine. Ne-a făcut bine.

— Îmi pare rău că v-aţi căsătorit în secret. Ne-am fi dorit să fim alături de voi.

— Ştiu, răspunse Madison. Dar eu, neavând familie, mi-am dorit să fim doar eu şi Alex. Nu voiam să simt că păşesc spre altar de una singură.

Olivia înţelegea prea bine. Madison crescuse în centre de plasament şi avea traume legate de abandon cu care Alex se luptase din greu. Totodată, dat fiind că îi dăduse la un moment dat papucii, meritase să lupte din greu pentru o a doua şansă.

— Familia noastră este acum familia ta. Ştii asta, nu-i aşa? Şi suntem o mulţime, îi reaminti ea soţiei fratelui său.

Madison încuviinţă, cu ochii în lacrimi.

— Sunt bine. Pur şi simplu nu am vrut să am de-a face cu o nuntă şi cu toate acele tradiţii. Dar, de acum înainte, sunt legată de familia voastră.

Olivia începu să râdă şi o îmbrăţişă din nou pe cumnata ei. Aceasta îi dădu drumul şi îi făcu semn spre birou.

— Vrei să iei un loc?

Madison încuviinţă şi se aşezară amândouă pe scaunele din faţa biroului Oliviei.

— Motivul pentru care am venit e ca să te pun la curent cu situaţia lui Marcus.

Madison era cea care se ocupa de seminarele educaţionale şi de programul pe care Ian îl gândise pentru jucători, menit să-i înveţe cum să-şi construiască o carieră după retragerea din fotbal. Madison lucrase ca asistent social şi ea fusese cea care o ajutase pe Riley după o altercaţie cu tatăl ei abuziv. De fapt, aşa se şi cunoscuseră.

— Cum se mai simte? o întrebă Olivia. Nu l-am mai văzut şi nu mai ştiu nimic despre el de la evenimentul Pro Bowl.

Madison ridică din umeri.

— Pe de-o parte, e dispus să facă orice îi spunem. A început să lucreze cu un consultant financiar şi a acceptat să meargă la diferite colegii, să povestească despre greutăţile întâmpinate de-a lungul carierei.

— Sună bine, nu?

Madison încuviinţă.

— Dar când am stat de vorbă cu el, încercând să-l conving să se rupă de influenţele negative din viaţa sa, mi-am dat seama că se simte foarte prost pentru că l-a trimis pe vărul său acasă. Familia lui e supărată pe el.

Olivia oftă, frustrată.

— Nu pot să înţeleg de ce părinţii lui îl vor în preajma cuiva atât de problematic.

— Nici eu. Tot ce ştiu e că se simte încă vinovat faţă de Wendell, iar asta ar putea să ridice probleme. Sper ca individul acela să se ţină la distanţă.

— Am înţeles, zise Olivia, dorindu-şi din toată inima ca Big să aibă succes în viaţă, nu doar pe terenul de fotbal.

— Tot ce putem să facem e să-i oferim mijloacele prin care să-şi pună viaţa pe picioare. Restul depinde de el. Ştiu că ai făcut tot ce ai putut pentru el. La fel ca noi toţi.

Olivia încuviinţă.

— Ştiu. Mulţumesc că mi-ai spus.

— Cum merg lucrurile între tine şi Dylan? întrebă Madison.

Cu toate că întrebarea nu veni ne neaşteptate, Olivia nu se simţea încă pregătită să îşi analizeze propriile sentimente.

— Suntem bine, răspunse ea, după care se ridică de pe scaun şi se aşează la biroul său.

— Chiar aşa? Şi, atunci, de ce te-ai grăbit să te ascunzi în spatele biroului? întrebă fostul asistent social.

Olivia dădu ochii peste cap.

— Să ştii că e foarte enervant când începi să mă analizezi.

Madison începu să râdă.

— Nu e adevărat. Pur şi simplu, de îndată ce am intrat în birou, mi-am dat seama că eşti extenuată şi că te

preocupă ceva. Se numeşte prietenie, nu analiză, spuse ea, cu braţele încrucişate la piept, uitându-se lung la ea.

Olivia oftă lung.

— Apreciez că te gândeşti la mine. Pur şi simplu, sunt unele lucruri de care trebuie să mă ocup singură.

— Bine, fie, dar nu lăsa gândurile acelea să te ţină departe de un bărbat extraordinar. Eu aproape că am făcut-o şi ar fi fost o greşeală imensă. Şi dacă ai nevoie de ceva, nu ezita să mă suni, zise Madison, ridicându-se în picioare.

— Aşa am să fac.

Olivia era recunoscătoare că avea familia şi prietenii aproape, spre deosebire de Meg, care părea să fie singură. Iar dacă era cineva care ştia exact ce însemna asta, aceea era Olivia.

*

Dylan îi dădu întâlnire la ieşirea din parcare, la ora cinci. Olivia arăta incredibil de sexy în fusta ei neagră, până la genunchi şi în cămaşa de mătase, cu un decolteu în formă de V, care îi arăta subtil sânii. Ar fi putut să se uite la ea o zi întreagă fără să se plictisească. Deja îi lăsa gura apă, iar trupul îi era în alertă, chiar şi după ziua aceea obositoare.

— Ce vrei să facem în seara asta? o întrebă el, îndreptându-se fiecare spre maşina lui.

Oliviei îi plăcea să meargă cu maşina ei, şi cât timp Dylan o avea pe ea, asta nu-l deranja.

— Aş putea să fac rezervare la Emilio’s, continuă el, zâmbind, pomenind de un restaurant intim în apropiere de apartamentul lui Alex.

— Te superi dacă nu ieşim în seara asta? răspunse ea, înăbuşindu-şi un căscat. Sunt foarte obosită. Aş prefera să rămânem acasă, în haine comode şi să comandăm o pizza.

— Atât timp cât acasă înseamnă acasă la mine, zise el, luând-o de mână.

Olivia se uită lung la el, iar Dylan se temu că avea să se răzgândească, dar ea încuviinţă din cap.

— Sună bine. Trebuie doar să trec pe acasă, să-mi iau câteva lucruri.

— Bine. Eu o să comand pizza ca să fie gata până ajungi tu.

— Eşti minunat, zise ea, sărutându-l pe buze.

Dylan o prinse de după talie şi o trase spre el, strecurându-şi limba în gura ei, hotărât să recupereze cu sărutul acela toată ziua de absenţă. Îşi plimbă limba în gura ei, tachinând-o cu buzele şi cu dinţii până ce Olivia simţi cum i se înmoaie genunchii, iar Dylan rămase satisfăcut la gândul că nu avea să se gândească la nimic altceva decât la el tot drumul spre casă. Spre casa lui.

Îi dădu apoi drumul şi îşi frecă nasul de nasul ei.

— Asta ar trebui să mă ajute să rezist până mai târziu, şopti el.

Ajunseră mai târziu acasă şi începură să stea de vorbă despre Marcus, în timp ce mâncau pizza. Dylan îi povesti despre ziua lui, iar Olivia făcu la fel. Lui Dylan îi plăcea nespus rutina lor zilnică şi spera că şi ea era de aceeaşi părere.

Îşi terminară pizza şi se cuibăriră unul în braţele celuilalt, pe canapea. Savură aroma floralã a parfumului ei, cu care devenise atât de familiar, şi îşi strecură mâna pe sub tricoul ei, odihnindu-şi palma pe pielea ei catifelată.

— A trecut azi cineva pe la mine, zise ea. Meg.

Dylan înlemni cu mâna pe abdomenul ei.

— Vorbeşti serios? Ce voia?

Dacă Meg făcuse ceva să strice echilibrul delicat pe care reuşise să-l construiască alături de Olivia…

— A fost foarte drăguţă. Şi-a cerut scuze pentru episodul de duminică şi mi-a mărturisit că era obişnuită să te ştie aproape. Dar că n-o să te mai pună niciodată în postura asta.

— Şi cum te-a făcut asta să te simţi? o întrebă, cu sufletul la gură, sperând că Meg nu iscase probleme.

Olivia ridică din umeri.

— Apreciez gestul ei. Îmi dau seama că nu i-a fost uşor să vină să mă vadă şi mi s-a părut sinceră.

Dylan răsuflă uşurat.

— Să ştii că şi eu cred că a fost sinceră.

— M-a invitat la prânz.

De data asta Dylan nu era la fel de convins. O combinaţie între acele două femei fie avea să-i facă viaţa mai uşoară, fie avea să îi îngreuneze şi mai tare situaţia cu Olivia.

— Am acceptat, spuse ea, ridicându-şi privirea. Ştiu că Meg e importantă pentru tine. La fel şi Callie. Aşa că pot să mă comport ca un adult. Vreau să fac şi eu măcar asta pentru tine.

Cuvintele ei îl unseră pe suflet.

— Liv…

— Ştttt, şopti ea, după care se strecură în poala lui şi îi închise gura cu o sărutare.

Îşi strecură limba în gura lui, îşi lipi trupul de el, iar Dylan ştiu că nu mai avea nicio scăpare. În sărutarea ei simţi tot ce Olivia nu era pregătită să-i spună. Îi simţi limba delicată şi, în scurt timp, începu să-şi unduiască şoldurile în ritmul ei.

Dylan scoase un gemăt de plăcere şi îi prinse capul între palme, vrând să o ţină în loc ca să o sărute pe îndelete, cu patimă. Nu se putea sătura de sărutul acela.

Ea îşi înfipse degetele în umerii lui şi începu să-şi frece sexul de erecţia lui, care nu voia altceva decât să îi rupă hainele de pe ea şi să o pătrundă. Doar că nu era gata să o facă, nu când sărutul acela era atât de minunat.

Continuă să o sărute cum nu o mai făcuse din adolescenţă, când auzi un telefon care întrerupse momentul acela perfect.

Olivia îşi înălţă capul, dezlipindu-şi buzele de ale lui.

— E al meu, propun să-l ignorăm, spuse ea.

Foarte bine. Orice era, să se ducă naibii.

O cuprinse în braţe, vrând să-i simtă pielea, să îi mângâie obrazul.

— Miroşi atât de bine, mă excită doar să te miros.

Olivia suspină de dorinţă şi îl sărută din nou. Continuară sărutul acela leneş, în timp ce Liv îşi arcuia

spatele şi îşi unduia şoldurile pe trupul lui, frecându-şi sexul de osul lui pubian, cu fiecare mişcare subtilă.

— Ah, Dylan, sunt atât de aproape, şopti ea, înfigându-şi degetele în umerii lui, prin materialul subţire al cămăşii.

— Nu te opri.

Olivia îşi undui şoldurile, frecându-şi sexul în erecţia lui, cu răsuflarea tăiată, până ce se cutremură şi gemu de plăcere, în căutarea orgasmului. Era atât de incredibil de sexy, atât de erotic, încât şi el era aproape, dar nici în ruptul capului nu avea de gând să termine în pantaloni. Îşi păstră plăcerea aceea pentru clipa în care avea să o pătrundă.

Olivia se prăbuşi în braţele lui, sleită de puteri, iar el o îmbrăţişă. Îşi traseră amândoi răsuflarea, până ce Olivia se foi uşor şi îi întâlni privirea.

— Acum e rândul tău, spuse ea, cu pleoapele grele, cu buzele moi.

— Nu am de gând să protestez, doar că vreau să termini şi tu cu mine.

Îşi strecură mâinile pe sub bluza ei, dar în clipa aceea sună din nou telefonul.

Olivia dădu ochii peste cap.

— Scap imediat de ei. Se ridică de pe el, îşi luă poşeta şi începu să-şi caute telefonul. E Marcus, mormăi ea, când aprinse ecranul telefonului.

Răspunse la telefon şi se întinse lângă Dylan, ca să audă amândoi.

— Bună, Marcus. Ce s-a întâmplat? întrebă ea.

— Domnişoară Olivia, am nevoie de ajutor.

— Unde eşti? îl întrebă ea.

— Acasă, răspunse el. Vino, te rog.

— Ce s-a întâmplat?

Urmă o tăcere ciudată.

— Marcus, ce s-a întâmplat? întrebă Olivia, îngrijorată.

Dylan luă telefonul şi zise:

— Marcus, sunt Dylan Rhodes. Ce s-a întâmplat?

Celălalt bărbat mormăi ceva, dar niciunul dintre ei nu

înţelese. Până şi Dylan începu să-şi facă griji.

— Vin imediat, spuse Dylan, după care închise telefonul, dând uitării partida de sex cu Olivia.

— Venim imediat, spuse Olivia. Dylan, doar nu crezi că te las să pleci fără mine. Pe mine m-a sunat Marcus şi…

El îi tăie vorba cu un sărut profund. O prinse apoi de după ceafă şi o dezlipi de el.

— Liv?

— Da? întrebă ea, ameţită, dar încă perfect conştientă de cele întâmplate.

— Nu aveam de gând să te refuz.

Olivia se îmbujoră.

— Pur şi simplu am presupus că…

— Nu vreau să păţeşti nimic, dar ştiu prea bine că eşti în stare să mă urmăreşti până acolo. Eşti gata?

Olivia încuviinţă.

Dylan ajunse acasă la Marcus în timp record. Dacă le-ar fi ieşit vreun poliţist în cale, cu siguranţă l-ar fi tras pe dreapta, dar cineva părea să fie de partea lor. Opri pe strada lui Marcus. Casa imensă pe care Marcus şi-o cumpărase chiar după ce semnase contractul se întindea în faţa lor.

Dylan o luă de mână şi o trase după el. Uşa de la intrare era întredeschisă, iar când auzi un zgomot venind de dinăuntru, Dylan o deschise larg şi intră în încăperea slab luminată, cu Olivia alături de el.

— Marcus? strigă Dylan.

Dintr-odată, se aprinseră toate luminile, aproape orbindu-l cu intensitatea lor, iar Dylan încercă să zărească ceva. Brusc, Olivia începu să ţipe în timp ce mâna îi fu smucită din strânsoarea lui.

*

Într-o clipă, Olivia îşi simţea mâna în strânsoarea caldă a lui Dylan, în cealaltă se trezi ridicată pe sus.

Încercă să se elibereze, dar oricine era individul acela, refuză să-i dea drumul.

— Nu te mişca, zise Wendell, ameninţând-o cu arma.

Îi simţi trupul fierbinte şi asudat. Olivia rămase cu gura uscată şi înlemni de frică.

— Nenorocitule, strigă Dylan spre Wendell.

— Unde e Marcus? întrebă ea, sperând ca acesta să fie în regulă şi să sară în ajutorul lor.

— În bucătărie. Eu l-am rugat să te sune şi să te cheme aici.

Marcus fusese cel care le întinsese o capcană? Olivia simţi cum i se întoarce stomacul pe dos.

— E un văr atât de bun, mă rog, a fost, până ai apărut tu în viaţa lui, mormăi Wendell, împungând-o cu pistolul.

Olivia tresări, iar Dylan făcu un pas spre el.

— Nici să nu te gândeşti! Eu am şi arma, şi pe târfa asta!

Dylan se opri, cu mâinile în aer.

Olivia încercă să-şi dea seama dacă exista vreo şansă să iasă din situaţia aceea fără ca nimeni să fie rănit. Dacă ar fi fost să se arunce la podea? Atunci probabil că l-ar fi împuşcat pe Dylan. Poate să-l lovească? Dar arma era la el. Simţi un val de frustrare şi de disperare.

— Wendell, lasă pistolul, rosti Dylan, pe un ton calm. Doar nu vrei să ai şi mai multe probleme cu poliţia.

— Nu o să păţesc nimic. Marcus e de vină. El a sunat-o. El v-a adus aici. Sub influenţa drogurilor şi ameninţat de mine. Dar nimeni nu ştie asta, în afară de mine.

Olivia răsuflă uşurată la gândul că nu Marcus fusese cel care îi ademenise aici.

— Unde e Marcus?

— I-am pus ceva în băutură, şi a leşinat. Iar când poliţia o să vă găsească pe amândoi împuşcaţi, nimeni n-o să mă bănuiască pe mine.

Dylan simţi cum îi fuge pământul de sub picioare.

— De ce i-ai face asta vărului tău, familie tale? întrebă el, încercând să-l ţină de vorbă.

— Care familie? Marcus nu mă mai consideră parte din familia lui. M-a alungat din viaţa lui şi mi-a spus să mă întorc acasă. Eu eram cel care ar fi trebuit să devină un

jucător celebru. Am fost un jucător mult mai bun decât el, asta până m-am accidentat. Eu ar fi trebuit să ajung celebru!

Veşnicul refren pe care Marcus îl auzise de îndeajuns de multe ori încât să ajungă să-l creadă. Olivia se întrebă dacă Wendell îşi asumase vreodată responsabilitatea pentru toate lucrurile care îi merseseră vreodată prost în viaţă.

— Şi totul doar în vina ei. Ea e cea care l-a înscris la cursurile alea. Ea l-a sfătuit să ia propriile decizii. M-am săturat să-l tot aud vorbind despre domnişoara Olivia, mormăi Wendell, furios. O să plătească şi ea, şi Marcus. Şi, acum că eşti şi tu aici, îi spuse el lui Dylan, şi tu o să plăteşti.

Olivia simţi pistolul între coaste, dar se abţinu să schiţeze vreun gest, de teamă ca nu cumva Dylan să se piardă cu firea şi să ajungă să fie rănit.

— Sunt sigur că Marcus o să vrea în continuare să te ajute cu bani, chiar dacă nu eşti aici, în persoană, spuse Olivia, încercând să negocieze cu Wendell.

— Taci! Ştii prea bine că nu e adevărat.

— Wendell, nu are nicio noimă. Gândeşte-te mai bine. Pleacă acum, înainte să faci ceva necugetat, zise Dylan, cu mâinile în aer, dar încercă să facă un pas spre Wendell.

Bărbatul înfipse pistolul în coastele Oliviei, iar ea ţipă de durere, cu ochii în lacrimi.

— De ce să renunţ? Nu am nimic şi ar fi trebuit să am totul. Vărul meu a reuşit să-şi construiască o carieră în NFL, iar eu am avut acces la viaţa asta până şi-a băgat ea coada şi l-a convins să se descotorosească de mine. Şi apoi s-a apucat să-l înscrie la cursuri de educaţie financiară şi l-a pus în legătură cu oameni care l-au avertizat să fie cu ochii pe profitori. Şi acum crede că eu sunt unul dintre ei.

Dylan se uită lung la ea. Oliviei îi era teamă că urma să încerce să-i salveze viaţa sacrificându-se pe el însuşi.

— Cine dracu’ v-a cerut vouă ajutorul? Cine v-a zis să vă băgaţi? continuă Wendell, ţipând ca un nebun, înfigând pistolul tot mai adânc în pielea ei.

— Poate că dacă nu l-ai fi pus pe Marcus şi întreaga echipă într-o situaţie atât de delicată, nu ne-am fi văzut nevoiţi să intervenim, spuse Olivia, încercând să-i explice situaţia, încercând să-l facă să privească lucrurile raţional.

— Ar fi trebuit să fie uşor! strigă el, lamentându-se ca un copil răsfăţat.

Un copil răsfăţat cu o armă în mână.

— Încă poţi să te bucuri de tot ce-ţi doreşti, îi spuse Dylan. Marcus poate să trimită bani acasă şi poţi să-ţi vezi liniştit de viaţa ta.

— Până şi eu ştiu că n-am ce să fac în East Bumfuck, mormăi Wendell. Nu mai am ce discuta cu voi, spuse el, după care îndreptă arma spre Dylan, parcă ştiind că trebuia să treacă de Dylan ca să ajungă la Olivia.

— Nu! strigă ea, încercând să-i distragă atenţia.

În clipa aceea, se auzi un zgomot infernal, şi un trup imens se năpusti asupra lor, aruncându-se peste Wendell, şi trântind-o pe Olivia la pământ.

Olivia abia apucă să arunce o privire şi îl văzu pe Marcus înfigându-şi pumnul în maxilarul lui Wendell, urmat de un zgomot de oase rupte.

— Nu mişcă nimeni! strigă Dylan, aplecat deasupra celor doi bărbaţi cu arma lui Wendell în mână, pe care probabil că o luase de jos.

Marcus se dădu de pe vărul lui, cu mâinile în aer, părând mai degrabă un copil mare, decât un adult.

Dintr-odată, începură să audă sirenele maşinilor de poliţie.

— Eu am sunat la poliţie, spuse Marcus, prăbuşindu-se de perete.

Wendell dădu să se ridice, dar Dylan îl ameninţă cu arma.

— Să nu te prind!

Poliţiştii dădură buzna pe uşă, cu armele pregătite. Dylan lăsă imediat arma jos şi ridică mâinile.

Olivia rămase ghemuită în timp ce poliţiştii începură să investigheze. În cele din urmă, verificară identitatea lui Dylan şi confirmară povestea cu Olivia şi cu Marcus, aşa că

îl arestară pe Wendell, care fugise din Arizona şi care avea şi un mandat de arestare pe numele lui.

De îndată ce îi dădură drumul lui Dylan, Olivia se aruncă în braţele lui, tremurând din toate încheieturile. Se lipi de el, iar el o primi în braţele lui, trecându-şi degetele prin părul ei, după care îşi lăsă mâna să alunece pe spatele ei, strângând-o la piept.

Capitolul 11

Dylan o duse pe Olivia înapoi la apartamentul său, în stare de alertă. În scurt timp, reporterii aflară despre echipajul de poliţie care ajunsese acasă la Marcus Bigsby, aşa că ştirea se răspândi rapid. Dylan şi Olivia fură asaltaţi de televiziune şi de paparazzi de îndată ce plecară de la poliţie. În cele din urmă, poliţiştii îi lăsară să iasă prin uşa din spate şi îi conduseră până acasă la Dylan.

Odată ajuns acasă, Dylan stătu la telefon cu Ian şi cu echipa de PR, în timp ce Olivia îşi făcu un duş lung şi fierbinte, ca să se descotorosească de mirosul lui Wendell, spuse ea.

Dylan era în stare de şoc – totul decursese atât de repede. Începuse seara gata să facă dragoste aici, în apartamentul său, după care o văzuse pe Olivia sub ameninţarea armei, şi îşi văzuse toată viaţa trecând prin faţa ochilor. O viaţă fără ea, o viaţă care nu merita trăită.

Se dezbrăcă în boxeri şi se aruncă în pat, aşteptând-o. Se aşeză cu braţele sub cap, cu privirea în tavan, încercând să-şi menţină calmul.

Câteva minute mai târziu, auzi apa de la duş oprindu-se, şi Olivia intră în dormitor îmbrăcată cu unul dintre tricourile lui largi. Îi plăcea la nebunie să o vadă îmbrăcată în hainele lui. Pentru că o iubea. După ce fusese atât de aproape să o piardă, îşi dădu seama, mai mult ca niciodată,

de viaţa pe care şi-o dorea alături de ea. O familie. Copii. O viaţă plină şi fericită, una care putea fi a ei – trebuia doar să renunţe la temeri.

Se ghemui lângă el, auzindu-şi telefonul sunând cu mesaje şi apeluri de la rudele ei, care voiau să se asigure că era bine. Voia să vorbească cu toţi, în principal cu Ian şi cu mama ei. Îi linişti pe fiecare în parte, asigurăm du-i că era bine şi că nu avea nevoie de companie, că voia să fie singură, zise ea, de fiecare dată făcându-i cu ochiul lui Dylan.

Era la al patrulea sau al cincilea frate – deja el le pierduse şirul – când Dylan îşi dădu seama că era chiar Avery la telefon. Era o dinamică uşor de recunoscut între cele două surori, plină de sarcasm, în timp ce Olivia încerca să o liniştească pe sora ei, asigurând-o că nu fusese un episod chiar atât de periculos. O minciună, îşi spuse el. Se cutremură când îşi aminti de Wendell şi de pistolul cu care o ameninţase.

— Nu-ţi face griji, spuse Olivia. Sunt bine, pe cuvânt. A fost un episod bizar, dar n-o să se mai repede.

Nu auzi răspunsul lui Avery, dar tonul vocii Oliviei reuşi să-l liniştească.

— Av? continuă Olivia, iar după câteva clipe de pauză, adăugă: L-a sunat cineva pe tata?

Dylan înlemni când auzi glasul ei încordat.

— Da, ştiu că el şi Savannah sunt în L.A. Urmară alte clipe de pauză, după care Olivia răspunse: Nu, nu-l suna. Sunt bine.

Doar că nu era bine, îşi spuse Dylan. Pentru binele ei, spera din tot sufletul ca vestea să nu fi ajuns la urechile tatălui ei, dar ştia din propria experienţă cu părinţii săi că orice era posibil. Olivia deja îi mărturisise cât de mult o marcase trădarea tatălui său. Era evident că nesiguranţa Oliviei se trăgea din relaţia instabilă pe care o avea cu tatăl ei. Dylan înţelegea prea bine relaţiile conflictuale în familie, dat fiind că el nu era apropiat de niciunul dintre părinţi. Dar situaţia lui fusese dintotdeauna aşa. Tatăl lui îi părăsise de la bun început, iar mama pe parcurs. Şi, cu toate că mama

lui fusese fizic prezentă în viaţa lui, era ca şi cum nici măcar nu fusese acolo. Ceea ce însemna că, în cazul lui, trauma nu fusese atât de mare ca atunci când Olivia aflase despre cealaltă familie a tatălui său.

În momente ca acestea, se întreba dacă Olivia avea să poată vreodată să-şi depăşească traumele… Dar refuză să se gândească la asta. Era prea îndrăgostit de ea ca să creadă că nu avea să-şi depăşească trecutul.

Se întinse şi închise ochi. Era târziu, fusese o zi lungă.

După ce termină de vorbit cu Avery, Olivia îşi sună celelalte rude, iar Dylan începu să-şi dea seama ce fel de relaţie avea cu fiecare în parte. Îi făcu plăcere să o asculte, simţind că află mai multe despre ea, după felul în care vorbea cu fiecare dintre fraţii şi surorile sale, fie ei vitregi sau nu. Oare îl deranja că el nu avea parte de acelaşi lucru? Nu, pentru că îi avea pe Callie, pe soţul ei şi pe fiica lor. Poate că nu era o familie la fel de mare şi zgomotoasă ca a Oliviei, dar şi ei erau la fel de protectori.

— În sfârşit! exclamă Olivia, aruncând telefonul pe pat. Ăsta a fost ultimul telefon, promit.

Dylan zâmbi.

— Nu mă deranjează, e evident că te iubesc.

„La fel de mult pe cât te iubesc şi eu”, îşi zise el, întâlnindu-i privirea, întrebându-se dacă auzise cumva cuvintele acelea nerostite.

— Aşa este, şopti ea. Şi dacă vreunul dintre ei ar fi trecut prin ce am trecut noi astăzi, şi eu aş fi vrut să le aud vocea.

Îşi odihni capul pe umărul lui, iar el o strânse la piept.

— Aş fi putut să te pierd astăzi.

Nu mai simţise niciodată o asemenea teamă. Nu înţelesese niciodată ideea, până nu o văzuse ameninţată de un nebun, cu un pistol în coaste.

— Nici tu nu ai fost în siguranţă, spuse ea, înfigându-şi degetele în abdomenul lui.

Doar că Dylan nu-şi făcuse nicio clipă griji pentru el însuşi, ci pentru ea. Îi adulmecă pielea proaspăt ieşită de la duş şi simţi cum se întăreşte. Ar fi vrut să se acopere cu

mâna, ca să se liniştească, dar Olivia ar fi observat, cu siguranţă. Şi nu voia să o preseze în vreun fel după ziua de care avuseseră parte. Doar că avea nevoie să o simtă umedă şi fierbinte în jurul lui, să ştie că erau amândoi vii şi nevătămaţi, împreună.

— Ea îşi plimbă vârful degetelor pe abdomenul lui.

— Nu sunt obosită, şopti ea. De fapt, încă simt adrenalina.

— Slavă Domnului, răsuflă el, uşurat.

Fără niciun fel de avertizare, Olivia se ridică şi îşi coborî mâna pe abdomenul lui, cu o sclipire seducătoare în privire.

— Mă bucur să văd că suntem pe aceeaşi lungime de undă.

— Îmi place să te văd îmbrăcată în hainele mele.

Îşi strecură mâna pe sub tricoul larg pe care i-l împrumutase, doar ca să descopere că nu avea chiloţi pe ea.

— Dumnezeule, Liv, suspină el.

— Nu te aşteptai? întrebă ea, rânjind.

El începu să râdă, un râs la fel de chinuit ca erecţia lui. Se împinse uşor în perne, ca să aibă mai mult loc să se joace cu ea.

— Ştii prea bine că sunt tentat să încep de aici, zise el, strecurându-şi degetele printre buzele ei umede, iar Olivia se cutremură deasupra lui. Dar cred că, mai întâi de toate, vreau să ne jucăm puţin.

Îi ridică uşor tricoul, până spre abdomen, până în descoperi sânii. Olivia îşi trase tricoul peste cap şi îl aruncă pe jos, rămânând goală, gata să-l primească.

Îi plăcea la nebunie trupul ei, talia ei subţire şi sânii micuţi pe care putea să-i ţină în palmă. Se aplecă şi îi prinse sfârcul între dinţi, trăgând de el până ce Olivia îşi dădu capul pe spate, gemând de plăcere.

— Şi eu care credeam că pot să preiau controlul, spuse ea.

El începu să râdă, după care continuă să-i tachineze sfârcul cu limba şi cu dinţii, în timp ce îl prinse pe celălalt

între degete, până ce Olivia începu să-şi unduiască şoldurile pe erecţia lui dureroasă. Materialul boxerilor era ca o barieră între el şi căldura ei umedă. Voia să îi simtă sexul frecându-se direct de penisul lui. Voia să îl cuprindă în interiorul ei fierbinte.

— Dezbracă-mă, spuse e, printre dinţii încleştaţi.

— Plăcerea e de partea mea, spuse ea, trăgându-i boxerii, iar el îi aruncă jos.

Apoi Olivia se aşeză din nou pe el, cu coapsele desfăcute, cu sexul pe erecţia lui.

— Stai, reuşi să le spună.

Olivia îi întâlni privirea plină de dorinţă.

— De ce?

— Vreau să te uiţi la mine în timp ce aluneci pe erecţia mea.

— Oh, şopti ea.

Nu voia să se termine repede. Voia să îl simtă şi să nu încerce să evite ce se petrecea între ei.

— Ai spus că vrei să preiei controlul, îi reaminti el. Ce mai aştepţi? o întrebă, ridicându-şi şoldurile şi frecându-şi vârful penisului de sexul ei.

Olivia începu să geamă şi îşi relaxă muşchii picioarelor, alunecând deasupra lui, prinzându-l în căldura ei.

Dumnezeule!

Dylan trase adânc aer în piept şi îşi reaminti propriile cuvinte. Aşa că îi întâlni privirea, iar în ochii ei văzu aceeaşi emoţie pe care o simţea şi el.

Inima începu să-i bată din ce în ce mai tare.

— Ia-mă de mână, spuse el, iar Olivia îl ascultă, privindu-l cu ochii mari.

Se ridică şi coborî uşor deasupra lui, găsindu-şi ritmul, secându-l de puteri cu fiecare mişcare. El îşi ridică şoldurile, frecându-se de ea, presând de fiecare dată când trupurile lor se apropiau. Poate că nu voia o partidă rapidă, dar se părea că de asta avea parte şi nu-i păsa. Pentru că ea era acolo, cu el. În scurt timp, ritmul ei se schimbă şi îşi strânse coapsele în jurul lui, frecându-şi pelvisul de el.

— Oh, Dylan! Dumnezeule, gemu ea, strângându-i mâna atât de tare că simţi cum îi tare circulaţia.

— Da, raza mea de soare. Sunt alături de tine.

Nu mai exista nimic pe lume, decât ei doi, trupurile lor şi privirea aceea. Se cutremură şi simţi val după val de extaz. Era atât de aproape, dar voia să termine şi ea alături de el. Îi dădu drumul la mână şi o strecură între picioarele ei, frecându-i clitorisul.

Pereţii ei de mătase se strânseră în jurul lui mai tare decât înainte.

— Dylan, sunt aproape! suspină ea.

Cuvintele ei împreună cu expresia de pe chipul ei îl făcură să îşi piardă controlul şi să o pătrundă sălbatic până ce explodă în ea, împrăştiindu-şi sămânţa în ea, explodând într-un orgasm intens, care îl făcu să se simtă mai apropiat de Olivia ca niciodată.

*

Olivia reuşi, în cele din urmă, să-şi recapete răsuflarea după orgasmul acela incredibil, mai incredibil ca niciodată. Acela era Dylan. Fiecare partidă cu el era mai minunată decât cealaltă. Se întinse pe spate, iar Dylan o trase spre el, în braţele lui.

— Mi-a fost atât de teamă astăzi, îi şopti el.

— Şi mie.

— Pe tine te-a ameninţat Wendell cu pistolul, nu pe mine, zise el, strângând-o la piept, parcă de teamă că avea să o piardă.

— Dar pe tine a vrut să te împuşte mai întâi, şopti ea, cu un nod în gât.

Dylan o întinse pe spate şi o privi lung, sprijinindu-se în cot. Ea îi admiră chipul frumos, barba care făcea parte din el, ochii întunecaţi şi pielea arămie şi simţi cum i-o ia inima la goană.

— Liv, aproape că te-am pierdut azi. Şi nu mi-a plăcut deloc asta.

Tonul lui atât de intens o făcu să se cutremure.

— Ştiu, dar…

— Niciun dar, spuse el, mângâind-o cu degetul pe nas. Aproape că te-am pierdut astăzi şi nu mi-a plăcut deloc pentru că te iubesc.

În clipa aceea Olivia simţi cum rămâne fără aer, pierdută şi ameţită. Era una să o gândească şi cu totul alta să o spună.

— Dylan…

— Nu fugi de mine, spuse el, fără să întrerupă contactul vizual. Nu trebuie să fii gata să o spui dacă nu eşti pregătită, dar vreau să ştii ce simt pentru tine. Şi să ştii, ceva îmi spune că şi tu simţi la fel.

Olivia îl mângâie pe obraz.

— Aşa este.

Îi era atât de greu să rostească cuvintele acelea, pentru că o făceau vulnerabilă. Dar îşi dădu seama că era vulnerabilă doar din prisma faptului că îl iubea. Îl iubea, ceea ce însemna că risca să se întâmple orice, o trăise pe pielea ei.

Dar îşi făcu curaj şi, cu inima la gură, simţind cum se învârte lumea în jurul ei, îi mărturisi ce era în inima ei:

— Şi eu te iubesc.

El îi răspunse cu un rânjet, rânjetul acela care putea să o convingă să facă aproape orice.

— Da, raza mea de soare. Aşa mă gândeam şi eu. Dar mai e ceva.

Olivia se uită lung la el, pentru că nu-i plăcea tonul serios al vocii sale.

— Ce anume?

— Nu am folosit prezervativ.

Olivia făcu ochii mari, şocată că, tocmai ea, dintre toţi oamenii, nu-şi dăduse mai devreme seama de asta.

— La naiba, spuse ea, cu inima bătându-i cu putere. Nu folosesc niciun fel de protecţie.

Nu avusese niciodată nevoie să ia ceva. De fiecare dată când se întâmplase să facă sex, se asigurase ca partenerii săi să poarte prezervativ. Era foarte strictă din punctul acesta de vedere şi pe bună dreptate.

— Cum se face că reuşeşti să mă faci că uit de toate? spuse el, în timp ce Olivia încercă să se ridice de pe pat, dar el o trase din nou lângă el. Nu te panica.

— Nu ai auzit ce ţi-am spus zilele trecute? Nu vreau să mai trec vreodată prin ce am trecut atunci.

— Raza mea de soare, nu te speria. Îmi pare rău că niciunul dintre noi nu şi-a dat seama la timp, dar îţi promit că, dacă rămâi însărcinată, de data asta n-o să fii singură. Mă ai pe mine.

Olivia simţi cum i se strânge stomacul când auzi cuvântul „sarcină”. Nu auzi nimic altceva, nu reuşi să treacă peste acel cuvânt.

— Dylan, ţi-am spus deja ce părere am despre copii, iar tu ai zis că…

— Ştiu ce am spus. Te cred când zici că nu vrei să ai copii. Dar te laşi mânată de teamă, continuă el, uitându-se lung la ea. O teamă din trecut. Teama fetiţei abandonate de tatăl ei, care nu vrea să fie din nou rănită. Părăsită. Ea e cea care simte toate temerile astea.

Da, fetiţa aceea ţipa cât o ţineau plămânii, îşi spuse Olivia, amintindu-şi cât de dureros fusese pentru ea când totul se dusese pe apa sâmbetei.

— Olivia, nu te mai gândi la asta, spuse Dylan, trăgând-o din trecut. Îţi aminteşti cu teamă de tânăra aceea care a pierdut un copil şi un bărbat care ar fi trebuit să fie acolo pentru ea. Dar a trecut, azi eşti altă femeie, zise el, fără să-şi ia ochii de la ea.

— Am crezut că înţelegi. Aşa mi-ai spus. Şi ai zis că sunt îndeajuns pentru tine, strigă Olivia.

— Chiar înţeleg. Te înţeleg. Şi nu te-am minţit, cu toate că, trebuie să recunosc, am sperat că o să-ţi dai seama că îţi doreşti aceleaşi lucruri ca mine, admise Dylan. Nu am făcut-o intenţionat, serios. Dar azi, după ce te-am văzut cu Wendell, mi-am dat seama că viaţa e scurtă. Şi m-a făcut să-mi dau seama de ce vreau cu adevărat. Vreau totul. O casă cu gard alb, un câine, copii, tot. Alături de tine, zise el, pe un ton hotărât.

Olivia se străduia să se ridice pe pat, înfăşurată în

pătură, acoperindu-şi sânii goi, simţindu-se expusă şi trădată.

— Vrei să spui, o minciună prin omisiune? Să ştii că şi asta e tot o minciună.

Dylan se grăbi şi el să se ridice şi o prinse de încheieturi înainte ca Olivia să apuce să se dea jos din pat.

— O minciună bazată pe speranţă. Pe speranţă. Pe încredere în femeia pe care am ajuns să o cunosc. Cea care a acceptat prietenia lui Meg. O mai ştii pe femeia aceea? În ea mi-am pus toată încrederea. Şi încă am încredere în ea.

— Ce vrei să spui? îl întrebă Olivia, panicată. Dacă nu sunt de acord, dacă n-o să-mi doresc toate lucrurile pe care le vrei tu, o să mă părăseşti? zise ea, cu o voce tremurătoare.

Dylan clătină din cap zâmbind.

— Asta îţi doreşti, nu-i aşa? Dacă ar fi să te părăsesc, ai putea să spui, din nou, că nu ai fost îndeajuns. Şi te-ai furişa din nou în cochilia ta, unde te-am găsit eu, hotărâtă să nu mai pleci niciodată de acolo. Aşa că, nu, Liv. Nu am de gând să plec nicăieri. Şi nici tu.

Olivia făcu ochii mari.

— Fie că eşti sau nu însărcinată, acum e momentul să depăşeşti traumele din trecut, iar eu o să fiu alături de tine, spuse el, privind-o sfidător, parcă provocând-o să-i ţină piept.

Olivia nu putu să facă altceva decât să se arunce pe pat şi să izbucnească în plâns, după stresul din ziua aceea, după valul de adrenalină, după toate sentimentele pe care le ţinuse în ea zilele acelea. Şi, exact cum îi făgădui, Dylan rămase acolo şi o ţinu în braţe până ce reuşi să adoarmă.

*

Dimineaţa următoare la muncă se dezlănţui iadul, aşa că Olivia nu mai avu timp să se gândească la Dylan, la o eventuală sarcină sau la viitorul ei. Se părea că vestea că Olivia fusese ameninţată cu arma de vărul lui Marcus Bigsby făcuse ravagii. Echipa de PR îi programă mai mult

interviuri, pentru care începu să se pregătească. Îi povestiră, pe scurt, ce să spună şi o învăţară cum să răspundă la o întrebare schimbând direcţia subiectului pe care voia să se axeze şi anume că întreaga echipă era în spatele lui Marcus şi că Marcus era hotărât să scape de influenţele negative din viaţa lui şi să înceapă să se pregătească pentru următorul sezon.

Dat fiind faptul că nu-i plăcea să fie în faţa camerelor de filmat, pregătirea aceea îi prinse bine. Mai mult decât atât, dar fiind că nu ea era imaginea echipei, Ian îi instrui pe cei de la PR să aleagă un singur intervievator. Celelalte posturi de televiziune se puteau folosi de aceeaşi înregistrare. Olivia răsuflă uşurată să ştie că fratele ei era gata să o ajute.

Nu fu deloc surprinsă când, după câteva ore, de îndată ce se eliberă, Ian o chemă în biroul său. Traversă coridorul supranumit Hall of Fame, presărat cu tablourile celor mai importanţi jucători ai echipei. Tablourile acelea îi aduceau întotdeauna zâmbetul pe buze. Îi plăcea să simtă că făcea parte din istoria lor, că jucătorii lor reuşiseră să îşi lase urma în jocul acela.

Odată ajunsă la biroul lui Ian, bătu la uşă şi intră. Îl găsi pe fratele ei la birou, cu imaginea aceea intimidantă a unui patron de echipă de fotbal.

Doar că, pentru Olivia, era pur şi simplu fratele ei mai mare.

— Ce s-a întâmplat?

Ian îşi desfăcu braţele, iar Olivia merse să-l îmbrăţişeze, zâmbind.

— Mi-ai luat zece ani din viaţă, mormăi el.

— Dacă chiar s-ar întâmpla asta de fiecare dată când foloseşti expresia asta, deja nu ai mai fi printre noi, zise ea, îmbrăţişându-l cu căldură. Sunt bine, continuă, după care făcu un pas în spate şi se aşeză pe canapeaua din biroul lui.

Ian i se alătură, aşezându-se pe scaunul de lângă ea.

— Cum se simte Big? întrebă ea.

— E foarte afectat. După ce termină poliţia cu el, o să se ducă o perioadă acasă. Iar după ce o să se întoarcă la

antrenamente, va trebui să înveţe cum să funcţioneze în lumea adevărată.

Olivia încuviinţă.

— Sper ca episodul acesta să îl ajute să vadă lucrurile mai bine şi să înţeleagă că nu toţi oamenii sunt buni, chiar dacă fac parte din familie.

— Ai dreptate, zise Ian. Atât despre afaceri. Cum eşti tu?

— Sunt bine, îi răspunse, cu un zâmbet forţat.

Deja se săturase de replica aceea, o minciună gogonată. Începu să-şi strângă degetele în poală, cu gândul la Dylan şi la ultimatumul lui.

— Chiar aşa? Atunci de ce mi se pare că zâmbeşti forţat? De ce încerci să-ţi rupi degetele? spuse el, aruncând o privire spre mâinile ei. E cazul să mă iau la bătaie cu Rhodes? oftă el, frustrat.

— Nu!

— Şi, atunci, cu cine? o întrebă fratele ei mai mare.

— Cu mine, mormăi ea, ferindu-şi privirea.

De data asta, Ian se dădu mai aproape de ea.

— Olivia, îi spuse, ridicându-i uşor bărbia. Ce s-a întâmplat?

— Dylan mi-a spus că mă iubeşte. Iar eu îl iubesc la rândul meu, răspunse ea, cu o voce tremurândă. Dar el vrea totul, iar eu nu ştiu dacă pot să-i ofer tot ce-şi doreşte.

Cu niciun chip nu avea să-i spună fratelui său că nu folosiseră prezervativ. Ar fi fost prea de tot.

Ian îi aruncă zâmbetul lui frăţesc-părintesc, încercând să o liniştească.

— Ţi-e teamă că o să se repete din nou istoria. Ar fi trebuit să-mi dau seama. Dar Dylan nu este tata. Şi nici Jeff. Nu poţi să pui toţi bărbaţii în aceeaşi oală.

Olivia zâmbi.

— Nu, nu toţi bărbaţii. Te am pe tine şi pe Scott. Voi aţi fost întotdeauna alături de mine. Dar…

— Dar nu şi tata.

— Exact. Că tot veni vorba, toată dimineaţa a încercat să mă sune.

— Şi ai vorbit cu el?

Olivia dădu din cap că nu.

— Ştiu că e ciudat. La urma urmei, eu sunt cea care vă obligă mereu să mergeţi la petrecerile lui şi să vă purtaţi frumos, dar a întârziat, ca de obicei. De parcă noi nu am fi pe lista lui de priorităţi.

Olivia avea o relaţie complicată cu tatăl ei. Pe de-o parte, o deranjase că seara trecută el fusese singurul care nu o sunase să vadă cum se simţea. Pe de altă parte, toată dimineaţa îi evitase telefoanele, asta când el încercase să ia legătura cu ea. Era imposibil să-i facă pe plac, dar tocmai asta era natura conflictului dintre ei, îşi spuse Olivia, oftând.

— Ştii prea bine că tata nu e persoana mea preferată, spuse Ian.

Olivia ştia prea bine – dintre toţi copiii legitimi ai tatălui său, Ian fusese cel mai afectat de trădarea lui. Sau cel puţin aşa părea. Olivia încercase întotdeauna să fie politicoasă, cerşind atenţie din partea lui. Dar Ian rupsese orice legătură cu el.

— Liv, te înţeleg. Vrei să ai parte de familia pe care nu ai avut-o niciodată, vrei ca tata să fie… un tată. Nu e nimic în neregulă cu asta. Dar undeva în inima ta ştii prea bine că n-o să ai parte de aşa ceva.

Olivia încuviinţă, cu un nod în gât.

— Ştiu. Ai dreptate.

— Ca de obicei, zise el, rânjind.

— Ştiu că Dylan nu e ca tata. Dylan e… perfect, dar eu tot nu am reuşit să depăşesc situaţia.

Ian izbucni în râs.

— Îmi pare rău să te dezamăgesc, dar nimeni nu-i perfect. Cu atât mai puţin Rhodes.

— Bine, fie, răspunse Olivia, amuzată. Ştii ce vreau să spun.

— Dă-mi voie să te întreb ceva. Cum se face că, dacă Alesul e atât de perfect, ţi-e atât de teamă că o să te dezamăgească?

La naiba, fratele ei ştia mereu cum să pună problema.

Ian îşi drese glasul şi continuă:

— Nu asta te deranjează cu adevărat, ci ce-şi doreşte Dylan de la tine. Şi cred că încă nu ai trecut peste trauma unei sarcini pierdute la o vârstă atât de fragedă, îi spuse el, cu blândeţe.

Olivia îşi încleştă pumnii, cu un nod în gât. Era pe punctul de a izbucni în plâns doar la menţionarea bebeluşului ei. Într-adevăr, nu depăşise situaţia. Absolut deloc. Fusese, la un moment dat, la un psihiatru, dar nu se mai întorsese a doua oară. Pentru că fusese mai uşor să-şi îngroape toate sentimentele acelea.

— Ţin minte când l-am simţind mişcându-se, spuse ea, ducându-şi mâna la abdomen. După care l-am pierdut şi, odată cu el, am pierdut capacitatea de a crede în cei din jur, spuse ea, cu lacrimi în ochi.

Iar bietul Ian, care nu ştia niciodată ce să facă atunci când o vedea plângând pe una dintre surorile sale, rămase neajutorat. Dar era acolo să o asculte, iar Olivia aprecie enorm.

— Liv, nu ai pierdut nimic. Trebuie doar să fii curajoasă. Nu-l alunga pe Dylan din viaţa *ta.* Încearcă să rezolvi situaţia, înainte să ratezi şansa la fericire. Pentru că, chiar şi un băiat aşa bun ca Dylan, n-o să aştepte la infinit.

Olivia îl luă pe Ian în braţe:

— Să ştii că te iubesc.

— Şi eu te iubesc, răspunse el. Dar acum, înapoi la treabă, mormăi el.

Olivia îi scoase limba, jucăuş.

— Nu ţi place deloc când facem pe sensibilele.

— Când mai vii să o vezi pe nepoţica ta? o întrebă el, luând-o pe nepregătite.

Olivia îşi plecă privirea, simţindu-se vinovată. Era un alt lucru pe care încerca să-l evite – să petreacă prea mult timp alături de copii mici. Chiar şi când era vorba de fiica fratelui său. Abia se abţinu să nu-şi ducă mâna la abdomen. Era prea devreme ca să-şi facă probleme. Prea devreme pentru orice.

— O să trec zilele astea pe la voi. Promit.

Ian se uită lung la ea.

— Să nu crezi că o să uit.

— Nici nu mă aşteptam la altceva din partea ta, răspunse ea, după care ieşi din birou, pornind agale spre biroul ei.

Nici nu apucă bine să se aşeze la masa de lucru că îi şi sună telefonul.

— Alo? Olivia Dare la telefon.

— Olivia, sunt eu, tatăl tău.

Olivia închise ochii şi trase adânc aer în piept. Se aştepta să încerce să o sune la birou dacă nu avea să reuşească să dea de ea pe mobil.

— Bună, tată.

— Bună, tată?! După ce aflu că ai fost ameninţată cu un pistol de un nebun, tot ce poţi să spui e „Bună, tată”?

Olivia îşi duse telefonul la tâmplă, după care îl puse din nou la ureche.

— Cine ţi-a spus? întrebă ea, fericită că, în cele din urmă, se gândise să o sune.

— Păi, să vedem. Mai întâi Alex, apoi Jason şi, în cele din urmă, Sienna. M-au sunat în L.A.

Dar se părea că niciunul dintre fraţii ei de sânge nu îl pusese în gardă, ceea ce nu o miră deloc.

— Nu am ştiut că eşti plecat din oraş.

— A fost o decizie de moment. Eu şi Savannah ne-am gândit să ne luăm o vacanţă. Nu te-am sunat înainte de plecare?

— Nu, răspunse ea, după care trase adânc aer în piept, ştiind prea bine că nu avea să-i fie deloc uşor să îl înfrunte. Şi să ştii că ai uitat şi de ziua mea.

Urmă o tăcere jenantă şi inconfortabilă. În cele din urmă, tatăl ei îşi drese grasul şi zise:

— Nu ai primit cadoul de la Savannah? Vreau să spun, de la noi? întrebă el.

— Nu, răspunse ea.

Aruncă o privire prin biroul ei, decorat cu posterele jucătorilor ei preferaţi, pe pereţi, cu plante pe pervaz şi cu fotografiile fraţilor şi surorilor ei pe masă. Aceia erau

oamenii care ţineau cu adevărat la ea.

— Olivia, îmi pare rău. Ştiu că Savannah ţi-a trimis un cadou. O s-o rog să verifice de ce nu a ajuns.

Olivia oftă, frustrată. Nu se îndoia că mama ei vitregă chiar îi trimisese ceva. În ciuda circumstanţelor, o simpatiza pe cea de-a doua soţie a tatălui său. Doar că nu era vorba despre aspecte materiale. Nu fusese niciodată vorba despre asta.

— Nu mă interesează cadoul, încercă ea să-i explice. Ci faptul că nu ai venit la ziua mea şi că nici măcar nu ţi-a păsat cât să mă suni şi să mă anunţi că nu ajungi.

Ea fusese întotdeauna fiica fraieră care îi găsea fel de fel de scuze în faţa fraţilor ei. Şi de ce?

— Tind să greşesc adesea în ceea ce vă priveşte, nu-i aşa? zise el, pe un ton trist şi resemnat.

Doar că, de data asta, Olivia nu avea să-i plângă de milă. Nici gând. Nu după ce el o făcuse să se simtă şi mai rău. Cu lacrimi în ochi, deschise sertarul de la birou în care avea o cutie de şerveţele.

La naiba, nu-i plăcea să plângă la birou fără motiv. Se şterse la ochi şi se rezemă înapoi în scaun.

— Nu-i nimic. Trebuie să plec. Am mult de lucru. Pa, tată, zise ea, după care închise receptorul înainte ca tatăl ei să mai apuce să spună ceva.

Cum-necum, Olivia reuşi să supravieţuiască unei săptămâni pline de interviuri. În weekend nu-şi dorea să facă nimic altceva decât să zacă. Doar că acel „nimic” nu avea să-i schimbe viaţa.

Aşa că trase adânc aer în piept şi alcătui o listă cu toate lucrurile pe care chiar putea să le facă, lucruri pe care trebuia să le înfrunte ca să meargă mai departe. Spera din tot sufletul să găsească curajul de a depăşi situaţia. Pentru că altfel avea prea multe de pierdut.

Capitolul 12

Dylan intră în casa surorii sale, ştiind prea bine că era ora de joacă a Avei. Şi, într-adevăr, o găsi pe micuţă ascunsă în spatele draperiilor din living, încercând să scape de spălatul pe dinţi.

— Ava, n-o să ne jucăm acum de-a v-aţi ascunselea, strigă Callie după fiica ei.

— Ba da! răspunse fata.

Callie îi întâlni privirea lui Dylan şi spuse, rânjind:

— Partea bună e că nu şi-a dat încă seama că nu putea să-mi răspundă când ne jucăm de-a v-aţi ascunselea, pentru că trebuie să stea… ascunsă.

Callie porni tiptil spre ea şi o luă pe sus, cu tot cu draperiile.

Ava izbucni în râs, după care îl văzu pe Dylan.

— Unchiul Dylan! exclamă ea, cu acelaşi ţipăt asurzitor, cu mâinile întinse spre el.

Dylan o luă imediat în braţe.

— Vrei să te ajut eu să te speli pe dinţi şi apoi promiţi să te duci la culcare?

— Da! Hai să ne spălăm pe dinţi! exclamă ea, cu braţele prin aer.

Callie strâmbă din nas.

— Nu pot să sufăr când văd cât de ascultătoare este cu tine.

— Ba da, pentru că ştii că asta însemnă că o să meargă la culcare, spuse el, după care o luă pe sus pe cea mică şi urcă cu ea la etaj.

O jumătate de oră mai târziu, după ce o ajută să se spele pe dinţi şi după ce îi citi o poveste, Dylan reuşi să o pună pe Ava la culcare. De două ori. Fetiţa se mai trezi de trei ori, iar sora lui preluă comanda până ce, în cele din urmă, cea mică rămase în pat.

Callie se aşeză mormăind pe scaunul din living.

— Urăsc deplasările astea cu munca. Mă bucur că ai venit.

— Sunt sigur că şi lui Matthew îi e la fel de dor de tine, spuse Dylan, râzând.

— Ba eu sunt sigură că profită la maximum de faptul

că e singur într-o cameră de hotel, mormăi Callie. În fine, mâine ajunge acasă şi îl las pe el să o pună la culcare pe Ava.

— Ce echipă bună faceţi voi.

Callie se uită lung la el când îi auzi tonul. Nu venise pregătit să discute cu sora lui despre asta, dar ritualul de culcare a Avei îl lăsase cu un gol în suflet. Pentru că el nu avusese niciodată parte de aşa ceva în copilărie. Pentru că asta spera să aibă în viitor. Cu Olivia.

— Dylan, ce s-a întâmplat? îl întrebă Callie, îngrijorată.

Sora lui putuse dintotdeauna să-şi dea seama când ceva nu era în regulă, şi el la fel. Dylan îşi spuse că era normal, pentru că se crescuseră unul pe celălalt, spre deosebire de alţi fraţi şi surori.

— E totul în regulă cu Olivia? Chiar mi-a plăcut de ea, zise Callie.

— Şi ei de tine, răspunse el, zâmbind.

— Ce boacănă ai făcut? îl întrebă sora lui.

Dylan dădu ochii peste cap.

— I-am spus că o iubesc şi că vreau să construiesc o viaţă alături de ea. Ce zici, am făcut o boacănă?

— Ah, uau!

Dylan îşi băgă mâinile în pantaloni şi începu să ia camera la pas.

— Nu ne-a fost deloc uşor, nu-i aşa? Tata ne-a părăsit, mama la fel. Dar ne-am avut unul pe celălalt… Şi am scos-o la capăt, nu? Ne dorim să avem parte de viaţa de care nu ne-am putut bucura în copilărie. La naiba, Cal, nu vreau să mai trăiesc singur. Nu vreau să mă uit la familiile altora, la iubirile altora şi să-mi doresc acelaşi lucru pentru mine însumi.

Oare uitase intenţionat să-şi pună prezervativul? Nu, absolut deloc. Nu ar fi fost niciodată în stare să o pună pe Olivia în situaţia aceea disperată doar ca să-şi satisfacă propriile nevoi egoiste. Dar dacă urma să rezulte un copil, avea să regrete vreo clipă? Nu, îşi spuse el. Absolut deloc. Dar poate că ea nu avea să-şi dorească acelaşi lucru, iar

gândul acela îl speria mai mult decât orice.

Sora lui se ridică de pe scaun şi îl luă în braţe, ca în copilărie.

— Dacă Olivia nu vrea să fie cu tine, înseamnă că e o proastă.

Dylan aprecie enorm cuvintele surorii sale.

— Dar cred că vrea să fie cu mine. Doar că îi e teamă să nu cumva să sufere. Din nou.

Îi explică apoi surorii sale despre situaţia Oliviei, care crescuse doar alături de mama ei, despre trauma cauzată de cealaltă familie a tatălui său, despre sarcină, despre iubitul care o înşelase şi despre faptul că pierduse copilul.

— Oh, biata fată.

— Aşa e. Doar că nu mai e o copilă. Şi vreau să înţeleagă asta.

Callie făcu un pas în spate.

— Dacă e isteaţă, aşa cum cred eu că e, o să vezi că o să se răzgândească. Ştiu că nu înseamnă mult, dar…

Dylan începu să râdă cu amărăciune.

— Dar trebuie să mă agăţ de ceva. Crede-mă, ştiu.

— Ai de gând să te vezi cu ea în seara asta?

Dylan clătină din cap.

— Am vrut să vin să te văd, iar ea o să iasă la film cu sora ei. Cred că o să ne prindă bine să petrecem puţin timp separat. Cred că e mai sănătos aşa.

Şi poate că ar fi fost mai bine pentru el să înceapă să se obişnuiască cu gândul acesta, în caz că Olivia urma să decidă să nu lupte pentru ei.

*

Olivia urmă indicaţiile pe care i se dăduse Madison ca să ajungă la clinica medicală, dintr-o zonă bună a oraşului. Madison îi recomandase un psiholog care simţea că avea să se muleze foarte bine pe personalitatea şi pe nevoile Oliviei. Gândul acela o amuză copios, dat fiind că ea însăşi nu ştia ce nevoi avea. Ştia doar să nu-şi permitea să-şi piardă viaţa.

Îi zisese lui Dylan că voia să iasă la film cu Avery pentru că ceva îi spunea că o să aibă nevoie să fie singură un timp după şedinţa aceea. Şi dacă voia să depăşească teama de a pierde tot ce era mai bun în viaţa ei, dacă voia să aibă parte de viaţa la care visa el, îşi dădu seama că avea nevoie de ajutor. Un ajutor la care renunţase cu ani în urmă.

O oră mai târziu, ieşi din aceeaşi clădire, cu ochii roşii, simţindu-se complet sleită de puteri. Doctorul se dovedi a fi o persoană caldă, dar directă, care se aştepta la răspunsuri oneste din partea ei. Acesta o avertiză că terapia avea să dureze ceva timp, că lucrurile nu aveau să se schimbe peste noapte şi că trebuia să fie dispusă să lucreze din greu dacă voia să treacă peste barierele emoţionale pe care şi le ridicase singură în calea fericirii.

Iar după ce Olivia îi explică faptul că timpul nu era în favoarea ei, pentru că era foarte posibil să fie deja însărcinată, doctorul o asigură că aveau suficient timp. Probabil că avea dreptate, îşi spuse Olivia.

Urcă în maşină, extenuată de întreaga şedinţă. Făcuse primul pas, cel mai dificil. Indiferent de ce avea să se întâmple cu Dylan, îşi dădu seama că, în primul rând, trebuia să o facă pentru ea însăşi.

Înainte să pornească maşina, îşi verifică telefonul. Avery îi lăsase un mesaj, aşa că îl ascultă. Se părea că prima dragoste a lui Avery, chitaristul celebrei trupe rock Tangled Royal, era în oraş pentru un concert. Chitaristul plecase la drum cu trupa lui şi norocul fusese de partea lor. O rugase pe Avery să plece cu el, dar după ce sora ei mai mică fusese nevoită să îi doneze măduvă Siennei, care se îmbolnăvise de cancer la o vârstă fragedă, Avery alesese să rămână alături de familia ei. Aşa că, în loc să plece cu el, rămăsese singură, cu inima frântă. Gândul acela o întristase întotdeauna pe Olivia, căci sora ei era o fată atât de veselă şi drăguţă.

Din câte ştia Olivia, Avery nu mai primise nicio veste de la Grey Kingston de când plecase din oraş. Dar având în vedere faptul că era un tip chipeş, celebru, mereu pe

primele pagini ale tabloidelor, era imposibil ca Avery să nu fie la curent cu toate mişcările lui.

Avery îi oferi două bilete, unul pentru Olivia şi altul pentru Dylan. În spatele invitaţiei şi a atitudinii sale relaxate, Olivia îşi dădu seama că Avery avea nevoie de sora ei mai mare şi era hotărâtă să nu o lase la greu. Un concert era prilejul perfect să o ţină ocupată, înconjurată de alţi oameni, în loc să rămână singură cu Dylan, cu gândurile ei şi cu vorbele noului său terapeut care îi răsunau în minte.

*

În dimineaţa următoare, Olivia o rugă pe secretara lui Dylan să o anunţe imediat ce acesta avea să ajungă la birou. De îndată ce primi de veste, se îndreptă spre biroul lui şi bătu la uşă.

Dylan făcu ochii mari, vizibil bucuros să o vadă. Se ridică în picioare.

— ’neaţa!

— ’neaţa! răspunse ea, simţind cum începu să-i bată inima mai tare la vederea lui.

— Închide uşa, zise el.

Olivia făcu întocmai.

— Acum încuie-o.

— Poftim?

— Nu te-am mai văzut de ieri şi acum că eşti aici… încuie uşa.

Glasul lui poruncitor îi tăie respiraţia.

— Dylan…

— Olivia…

— Bine, fie, spuse ea, după care încuie uşa şi se îndreptă spre el, cu un scop clar. Am venit să te invit la un concert în seara asta. Cu mine şi cu Avery.

El se uită lung la ea.

— Bine. Acum vino aici, zise el, făcându-i semn să se apropie.

Olivia îşi dădu ochii peste cap.

— Ce-i cu toate ordinele astea?

Dylan o aşteptă să se apropie, după care o prinse de după talie şi o trase în braţele lui.

— Nu te-am mai văzut de ieri şi vreau să petrec câteva clipe alături de tine. E chiar atât de rău?

Olivia dădu din cap că nu.

— Nu, doar că…

— Dacă te-aş fi rugat frumos, am fi ajuns să ne contrazicem pe tot ce-mi doresc eu şi de ce.

Avea şi el dreptate. Era prea defensivă.

O apucă de umeri şi o aşeză pe biroul lui.

— Cum eşti?

— Bine, răspunse ea.

— Nu te cred. Dar o să fie bine, spuse el, cu mai multă convingere decât simţea ea. Poţi să te simţi în largul tău cu mine. Lucrurile o să se aşeze la locul lor.

Olivia oftă.

— Sper să ai dreptate. După câteva clipe de tăcere, adăugă: Să ştii că încerc să lucrez la situaţia asta. La mine. Doar că nu vreau să trăiesc cu teama că mă aşteaptă o discuţie lungă şi dificilă de fiecare dată când sunt cu tine, spuse ea, alegând să fie sinceră.

— Nici eu nu vreau, zise el, după care o sărută pe ambii obraji. Şi de-asta mă inviţi la concert? Ca să evităm să stăm de vorbă?

Olivia se făcu roşie la faţă.

— E doar unul dintre avantaje, recunoscu ea. Dar adevărul e că chitaristul formaţiei este fostul iubit al lui Avery şi e prima oară când o să-l vadă după plecarea lui. Aşa că nu vrea să se ducă singură. Iar eu nu vreau să merg fără tine, zise ea.

Dylan o luă pe sus şi o întinse pe birou, făcând abstracţie de toate hârtiile.

— Vorbele tale sunt muzică pentru urechile mele. Te-ai prins? Pentru că mergem la un concert?

Olivia îşi dădu ochii peste cap.

— Văd că eşti într-o stare bună de spirit.

— Pentru că eşti tu aici. Normal că sunt într-o stare bună de spirit.

Olivia oftă, dându-şi seama că nu avea cum să îi reziste acelui bărbat atât de fermecător şi de insistent.

— Ei bine, concertul începe la opt, iar Avery are bilete ca să ajungem şi în culise, după concert.

Dylan o strânse de talie şi o sărută pe buze.

— Ai încredere în mine, îi şopti el, după care o ridică în picioare, o întoarse cu spatele la el şi o trimise înapoi la treabă cu o palmă peste fund.

Olivia rămase cu zâmbetul pe buze toată dimineaţa, dându-şi seama că, probabil, aceea fusese intenţia lui de la bun început.

*

Avery i se păru atât de agitată pe perioada concertului, îşi spuse Dylan. Tipul acela, oricine ar fi fost el, reuşise să o întoarcă pe dos pe sora Oliviei, care era, de regulă, atât de sigură pe ea. Concertul în sine fu minunat, la fel ca locurile lor. Era clar că nu le luase de pe internet. Probabil că însuşi chitaristul îi trimisese biletele acelea, dar Avery preferă să nu vorbească despre asta, îi spuse Olivia. Voia doar să-i ştie alături pentru sprijin fizic şi moral, pe care Olivia i-l acordă bucuroasă, dar Dylan fu şi el bucuros să ajute.

Spre sfârşitul concertului, Avery deja se făcuse albă la faţă şi era incredibil de emoţionată. Olivia se dezlipi de el în repetate rânduri ca să o liniştească pe sora ei şi ca să-i şoptească ceva la ureche. O luă în braţe, oferindu-i toată dragostea şi sprijinul ei.

Îi plăcea relaţia pe care Olivia o avea cu fraţii ei, una protectoare, presărată cu tachinări, care îi aducea aminte de legătura dintre el şi Callie. Era clar după felul în care se comporta Olivia cu sora ei că avea multă dragoste de oferit.

Formaţia coborî de pe scenă, iar mulţimea intră în delir, cerând bis. Trupa mai cântă alte două cântece, după care deveni clar să nu aveau să se mai întoarcă. Se opriră toate luminile, iar oamenii începură să-şi adune lucrurile, gata de plecare.

Lui Dylan îi sună telefonul şi, după ce îl scoase din buzunar, văzu numărul lui Meg. Îi aruncă o privire Oliviei care discuta însă cu Avery.

— Alo? zise Dylan.

Dar nu auzi nimic din ce îi spuse Meg din cauza agitaţiei din arenă şi pentru că nu avea semnal bun. Se încruntă şi băgă telefonul în buzunar.

— Cine era? îl întrebă Olivia.

— Meg, răspunse el, temător.

— S-a întâmplat ceva? zise ea.

— Nu ştiu, nu am auzit ce a spus. O s-o sun mai târziu, după ce ieşim din arenă, spuse el, uitându-se la ceas.

Era deja ora unsprezece, avea să fie prea târziu să o sune mai încolo, pentru că trebuiau să meargă şi în culise.

— Vrei să te duci să o suni? îl întrebă Olivia.

Nu păru deloc deranjată sau îngrijorată de telefonul lui Meg. Poate că într-adevăr făcea progrese, îşi spuse Dylan.

Reuşiră, în cele din urmă să iasă de la locurile lor şi prin uşile mari. Vânzătorii începuseră deja să-şi strângă marfa, dar încă mai erau câţiva clienţi rătăciţi care voiau să cumpere tricouri.

— Nu, e în regulă, spuse Dylan.

Simţi un nod în stomac, dar hotărî să facă abstracţie de el.

Olivia o luă de mână pe sora ei şi merseră la primul agent de securitate. Avery îi arătă permisul de invitat şi îl întrebă pe unde să o ia.

— Pe acolo, spuse Avery, arătând spre direcţia opusă.

— Eşti sigură că vrei să faci asta? o întrebă Olivia.

Avery încuviinţă.

— Da… dar cred că ar fi mai bine să merg singură.

— Poftim? întrebă Olivia, uluită. Ba nu. S-ar putea să fie ciudat, s-ar putea să fie înconjurat de fane şi să ai nevoie de mine.

Avery îi răspunse zâmbind:

— Mulţumesc că ai venit să mă ajuţi. M-ai ajutat să-mi

păstrez calmul. Dar e ceva ce trebuie să fac pentru mine. Mulţumesc că m-ai făcut să-mi amintesc de fanele lui ca să mă trezesc la realitate, continuă ea, făcându-i cu ochiul.

— Ah, Avery, îmi pare rău, chiar nu am vrut să...

Dylan făcu un pas spre ea şi zise:

— Vrei să te conducem până acolo?

Avery trase adânc aer în piept.

— Nu. Trebuie să fac chestia asta singură. Dar vă mulţumesc. Serios.

— Dar cum o să ajungi acasă? o întrebă Olivia.

— O să iau un Über. Stai liniştită.

— Bine. Dă-mi un mesaj când ajungi acasă, să ştiu că eşti bine, altfel jur că o să sun la 911.

— Bine, mamă, mormăi Avery, după care o luă în braţe pe sora ei şi îl pupă pe obraz pe Dylan. Acum plecaţi! Îmi povesteşti mâine cum a mers.

Olivia părea gata să riposteze, aşa că Dylan o luă de mână şi o trase după el. Avery părea împăcată cu decizia ei.

— Hai odată! Poate să se descurce singură.

Olivia oftă, după care Avery se îndepărtă.

— Sunt sigură că e un rock star înfumurat, mormăi ea.

— Iar Avery poate să-şi poarte singură de grijă.

— Bine, fie.

O luă de mână şi ieşiră împreună din arenă. De îndată ce ieşiră în aerul umed din Florida, Dylan îşi scoase telefonul. La fel şi Olivia.

— Meg m-a sunat şi pe mine, zise ea. Am avut telefonul închis.

— De unde are numărul tău? o întrebă el.

— Eu i l-am dat când a venit să mă vadă.

Dylan o sună imediat, ştiind că, dacă încercase să o sune şi pe Olivia, însemna că se întâmplase ceva grav.

Olivia îl privi cu ochii mari, dar Dylan îi spuse că intră mesageria vocală.

— Ai vorbit de curând cu ea? îl întrebă Olivia.

Dylan clătină din cap.

— Cred că am exagerat puţin acasă la sora mea. Nu

am mai ţinut legătura.

Şi el îşi tot spusese să o sune, dar fusese atât de copleşit de situaţia cu Olivia că uitase complet, se gândi, simţindu-se vinovat.

— Mai ţii minte că ţi-am povestit că a venit să mă vadă la birou? Mi-a spus că aştepta un telefon din partea fostului ei, că voia să-i spună că e însărcinată. Îi era teamă că nu avea să reacţioneze prea bine. Crezi că i s-a întâmplat ceva din cauza lui.

— La naiba, mormăi el. E un pierde-vară, dar nu cred că ar fi în stare să-i facă vreun rău.

Încercă din nou să o sune, în drum spre maşină.

În cele din urmă, în drum spre apartamentul lui Dylan, îi sună din nou telefonul. Nu era Meg, dar se grăbi să răspundă prin Bluetooth-ul conectat la maşină.

— Alo?

— Aş putea să vorbesc cu Dylan Rhodes?

— La telefon.

— Numele meu este Lana Santos. Sunt vecina lui Meg Thompson.

Dylan înlemni, iar Olivia făcu ochii mari, dându-se mai aproape.

— Ce s-a întâmplat? întrebă el.

— Ţi-am găsit numărul în telefonul ei. Erai trecut pe lista.

— Ce listă? repetă el, confuz.

— Lista persoanelor de contact în caz de urgenţă, îi explică femeia. După ce a plecat ambulanţa, i-am găsit telefonul pe jos.

— Ambulanţa? strigă Dylan, aruncându-i Oliviei o privire îngrijorată. Şi ea părea la fel de îngrijorată şi disperată ca femeia aceea să spună odată ce avea de spus.

— Nu ştiu exact ce s-a întâmplat, dar cred că s-a luat la ceartă cu bărbatul cu care locuia până nu demult. I-am auzit ţipând. După care s-a auzit un zgomot puternic şi…

Dylan îşi înfipse degetele în volan.

— La ce spital au dus-o? o întrerupse el.

— Cred că la Universitar.

— Mulţumesc pentru telefon, spuse el, după care îi închise.

La naiba, ar fi trebuit să-şi dea seama că nenorocitul acela avea să se enerveze la aflarea veştii.

— Respiră, îi spuse Olivia, odihnindu-şi mâna pe piciorul lui.

Vocea ei veni pe neaşteptate, atât de pierdut fusese în propriile gânduri şi temeri.

— Încearcă să te linişteşti.

— Ai dreptate, zise el.

O luă pe prima ieşire şi schimbă direcţia, pornind spre spital.

Olivia încercă să-l liniştească, dar odată ajunşi în parcarea spitalului, ea însăşi era în stare de panică, îngrijorată pentru Meg.

Olivia ura spitalele, din varii motive. Ura pereţii albi, personalul rece şi mirosul de antiseptic care îi trezea atâtea amintiri, niciuna frumoasă. Unele aveau legătură cu vizitele ei la Sienna, după ce fata avusese, în cele din urmă, voie să primească vizite, după procedura chirurgicală. Altele erau despre propria ei vizită la urgenţe, după ce pierduse sarcina.

Se îndreptară spre recepţie.

— Caut o pacientă care a fost adusă cu salvarea, spuse Dylan. Meg Thompson.

Femeia verifică în calculator, fără să se grăbească.

— Scuze, poţi să repeţi numele?

— Thompson, mormăi el. Meg. A fost adusă cu ambulanţa.

— Ah, da. Sunteţi rudă? întrebă ea.

— Sunt fratele ei, zise el, strângând-o de mână pe Olivia.

— Puteţi să o luaţi pe uşile acestea. O să vă conducă cineva înăuntru.

Dylan o trase pe Olivia după el şi păşi prin uşile duble. Cineva îi întrebă din nou dacă erau rude cu pacienta, după care îi conduse, în cele din urmă, în salon.

— Poate că ar fi mai bine să aştept aici, zise Olivia.

Meg nu mă cunoaşte foarte bine aşa că…

Dar Dylan nu o lăsă să termine şi o trase din nou după el, în spatele draperiei.

Capitolul 13

O găsiră pe Meg întinsă pe un pat îngust, cu ochii închişi, palidă la faţă.

— Meg? zise Dylan.

Meg deschise ochii şi când îl văzu pe Dylan, izbucni în lacrimi. El se apropie de ea şi se aşeză pe scaunul de lângă pat.

— De unde ai ştiut că sunt aici? îl întrebă ea, evitându-i atingerea.

— Vecina ta ţi-a găsit telefonul şi m-a sunat, răspunse el. Să începem cu ce e mai important. Eşti bine? A păţit ceva copilul?

— Sunt bine. La fel şi bebeluşul… deocamdată. Am avut sângerări, aşa că m-au pus la pat, ca să mă monitorizeze.

Cu un gol în stomac, Olivia făcu un pas în spate, spre draperii şi spre ieşire.

— Mulţumesc că aţi venit, îi spuse Meg lui Dylan, după care îi zâmbi şi Oliviei.

Pe Meg nu părea să o deranjeze că era acolo, dar pentru Olivia era prea mult.

— Ce s-a întâmplat? întrebă Dylan.

Meg se cutremură.

— M-a sunat Mike, în cele din urmă. L-am rugat să vină să stăm de vorbă. Am vrut să-i spun despre copil.

— Şi ce s-a întâmplat? spuse Dylan.

— Nu ştiu, cred că era băut. Mi s-a părut ceva ciudat la el de cum a intrat pe uşă. Am vrut doar să-i spun ca să scap, dar el pur şi simplu a… explodat. M-a acuzat că am rămas însărcinată intenţionat, ca să-l prind în plasă. Ceea ce e absolut ridicol. Nu e ca şi acum l-aş vrea în viaţa

mea…

— Ce ţi-a făcut? întrebă Dylan, iar Olivia auzi furia din tonul lui.

— M-a apucat de încheietură, mi-a spus că nu-mi dă niciun ban. I-am spus că n-am nevoie de banii lui, că nu vreau nimic de la el. I-am spus că vreau să renunţe la custodia copilului, continuă Meg, abţinându-se să nu plângă. Şi el mi-a spus că, înainte de toate, trebuie să dovedesc că e copilul lui.

„Ce nenorocit”, îşi spuse Olivia. Cel puţin Jeff nu pusese la îndoială că el era tatăl. Pur şi simplu insistase să facă avort. Amintirea aceea era la fel de dureroasă acum ca şi atunci. Îi spusese că, dacă fusese într-atât de proastă încât să rămână gravidă, nu era problema lui.

— Aşa că i-am spus să se ducă dracu’, zise Meg.

— Foarte bine, Maggie, o încurajă Dylan.

Olivia era perfect de acord, o aplaudă în tăcere pentru tăria şi curajul de care dăduse dovadă. La cei nouăsprezece ani ai ei, Olivia nu fusese la fel de puternică şi încrezătoare încât să îi spună lui Jeff că era un ticălos. Aşa că se învinovăţise singură, îşi aminti ea, cu un nod în gât.

— Apoi mi-a dat drumul şi m-a împins cu putere. M-am împiedicat şi m-am lovit de dulăpiorul cu toate antichităţile frumoase are bunicii mele, spuse ea, cu o voce tremurândă, cu o lacrimă pe obraz. S-a spart geamul, toate obiectele s-au împrăştiat pe jos… Iar el m-a lăsat acolo, zise ea, ştergându-şi lacrimile. Abia după aceea am început să sângerez. Iar doctorul mi-a spus că s-ar putea ca nici măcar să nu fi avut legătura cu căzătura. Şi că sarcina e atât de recentă că nu se ştie.

Olivia îşi aminti şi ea cuvintele acelea.

„Domnişoară Dare, nu se ştie de ce se întâmplă lucrurile aşa. Uneori aşa se întâmplă cu corpul uman”. Dumnezeule, era îngrozitor că şi Meg era acum nevoită să treacă prin asta. Nu suporta să se gândească la trecutul ei.

— Dar doctorul zice că s-ar putea să fie totul bine şi că trebuie doar să mă odihnesc şi să aştept.

Olivia nu fusese la fel de norocoasă. Ea deja pierduse

copilul în drum spre spital, aşa că nu avuseseră altă soluţie decât să o supună unei intervenţii. Amintirea aceea o făcu să se cutremure.

— Mă bucur că aud asta, zise Dylan, făcând referire la sarcină.

— Vreau să fiu mamă, şopti Meg. Nu m-am gândit niciodată serios la asta, dar acum că am ocazia asta, nu vreau să o ratez, continuă ea, cu determinare. Orice s-ar întâmpla de acum încolo, vreau să mă asigur că n-o să-mi ratez şansa doar pentru că nu mi-am găsit „Alesul”.

— Foarte bine, concentrează-te pe sănătatea ta. Totul o să fie bine, îi spuse Dylan.

— Ştiu, răspunse Meg.

Olivia era tulburată, cu mintea în toate direcţiile, pentru că Meg, care trecuse şi ea prin aceleaşi chinuri, încă era capabilă să se gândească la un viitor, la un copil, orice avea să se întâmple. Incredibil.

Pe furiş, ştiind că nimeni nu avea să-i simtă lipsa, Olivia ieşi din salon şi se îndreptă spre sala de aşteptare, unde se aşeză pe un scaun. Se ghemui pe scaun, cu genunchii la piept, pierdută în gânduri, uluită de durerea lui Meg, combinată cu optimism, cu gândul la propriul ei trecut.

Încăperea era goală, cel puţin pentru moment, iar Olivia răsuflă uşurată să fie singură. Oftă, simţind brusc nevoia de a vorbi cu cineva care o iubea şi care putea să înţeleagă. Meg îl avea pe Dylan şi, în mod ciudat, nu îi purta pică pentru asta. Dar şi ea avea nevoie de cineva.

În mod normal, ar fi sunat-o pe Avery, dar sora ei era prinsă în propriile drame. Olivia o iubea pe mama ei, dar nu simţise niciodată că aceasta îi accepta alegerile. Nu voia să îi deranjeze pe Ian şi pe Riley, aşa că îl sună pe fratele ei, Scott. Scott era poliţist, aşa că lucra până târziu în noapte, aşa că nu avea nicio îndoială că urma să-i răspundă la telefon.

— Bună, Liv, răspunse el, aproape instantaneu.

— Bună. Eşti ocupat? întrebă ea.

— Tocmai ce am ieşit din tură. De ce? S-a întâmplat

ceva?

Olivia oftă.

— Pur şi simplu am vrut să aud o voce familiară.

— Aha. Ce s-a întâmplat? întrebă el, pe tonul acela frăţesc, ca al lui Ian, care dădea de înţeles că, dacă îi făcuse cineva vreun rău, avea să plătească cu vârf şi îndesat.

— Ei bine…

Scott, spre deosebire de Avery şi de Ian, nu era la curent cu viaţa ei amoroasă, aşa că îi făcu un rezumat al serii. Scott îl cunoştea pe Dylan şi îl văzuse la ziua ei de naştere, aşa că nu se mira să afle despre implicarea lui în povestea asta. Îi povesti pe scurt despre prietenia dintre Dylan şi Meg şi despre cum ajunseseră cu toţii în Spitalul Universitar.

— Aşa că i-am lăsat să stea de vorbă şi am rămas singură. Pur şi simplu…

Scott îşi drese glasul.

— Liv, ascultă-mă. Nu are cum să fie uşor pentru tine, după toate cele prin care ai trecut.

— Aşa e, spuse ea, tremurând din toate încheieturile.

— Secţia de poliţie nu e departe de spital şi, după cum ţi-am spus mai devreme, tocmai am ieşit din tură, aşa că pot să ajung în zece minute.

Olivia scutură din cap.

— Nu, nu e nevoie să vii. Am vrut doar să-ţi aud vocea.

— Liwy, ajung imediat, zise el, alintând-o ca în copilărie.

Închise apoi telefonul înainte ca ea să aibă timp să se împotrivească.

Îşi duse telefonul la tâmple, blestemând genele acelea dominante pe care păreau să le fi moştenit bărbaţii din familia Dare.

Scott ajunse la scurt timp după aceea. Avea părul negru, ca al lui Ian, şi ochii ei indigo. Era mai în vârstă decât ea şi mai tânăr decât Ian – un bărbat solid, cineva pe care ştia că se putea baza.

Intră pe uşă îmbrăcat într-o pereche de blugi şi un tricou negru, pentru că se schimbase de uniformă. Se uită lung la ea şi o luă imediat în braţe, iar ea nu se opuse.

— Mulţumesc.

— Pentru că nu te-am ascultat când mi-ai zis să nu vin? Cu plăcere, zise el, sărutând-o pe creştetul capului. Nici nu vreau să-mi imaginez prin ce treci. Ţi-a adus aminte de trecut, nu-i aşa?

— Da, doar că… Este ca şi cum aş privi din exterior şi, pentru prima oară, văd lucruri pe care înainte nu le-am văzut.

— Spre exemplu? o întrebă el, după care o luă de mână şi o conduse înapoi pe scaun.

— Mă tot gândesc la viitorul meu, la viaţa mea, din perspectiva mea la nouăsprezece ani. Aşa mi-a zis şi Dylan, dar nu mi-am dat seama le ce se referea. Nu am putut să văd.

„Te cred când zici că nu vrei să ai copii. Dar… e o teamă din trecut. Teama fetiţei abandonate de tatăl ei, care nu vrea să fie din nou rănită. Părăsită… îţi aminteşti cu teamă de tânăra aceea care a pierdut un copil şi un bărbat care ar fi trebuit să fie acolo pentru ea. Dar a trecut, azi eşti altă femeie”.

— Şi ce s-a schimbat? întrebă Scott.

— E vorba despre prietena lui, Meg. Fostul ei iubit a împins-o. E însărcinată şi speră să nu piardă sarcina. Cu toate astea, ne-a spus că, şi dacă ar fi să piardă copilul, tot vrea să fie mamă, într-o bună zi, zise Olivia, ştergându-şi palmele umede de blugi.

Se ridică în picioare, cu Scott pe urmele ei, care o lăsă să ia salonul la pas, să cugete.

— Ce dovadă de maturitate, şopti Olivia. Şi de înţelepciune. Se întoarse cu faţa spre fratele ei. E ceva ce eu nu mi-aş permite niciodată să simt, pentru că eu gândeam cu mintea mea de la nouăsprezece ani, cu toate emoţiile acelea acumulate, cu toată durerea de atunci. Pentru că refuzam să trec peste.

— Liv, sper că înţelegi ce vrei să spui pentru că, sincer

să fiu, pe mine m-ai pierdut.

Olivia zâmbi. Ce bărbat tipic!

— Nu-i nicio problemă pentru că nu ştiu exact ce-mi doresc, zise ea, râzând, aruncându-se în braţele fratelui său. Mulţumesc că m-ai ascultat.

El o strânse în braţe.

— Mă bucur că ai înţeles. Şi că eşti fericită. E tot ce-mi doresc pentru tine.

— Şi eu la fel, spuse ea, răsuflând uşurată.

*

Dylan îşi dădu seama imediat când Olivia ieşi din salon, dar nu avea cum să fugă după ea. Scutură din cap, furios că trebuia să se împartă în două.

— Ai sunat la poliţe, le-ai spus despre Mike? întrebă Dylan.

Meg dădu din cap că nu.

— Nu m-a atacat. Pur şi simplu, era frustrat şi… Nu, Dylan, nu te uita aşa la mine! Nu încerc să-l scuz în vreun fel, nu-l vreau pe nenorocitul ăla în preajma mea. Nu am avut încotro, am sunat la 911 când am văzut că nu încetează sângerarea, iar paramedicii au văzut dulapul răsturnat. M-au întrebat ce s-a întâmplat… Aşa că le-am spus că m-a împins, în caz că asta ar putea afecta sarcina. Aşa că ştiu.

Dylan se încruntă, ştiind prea bine că dacă avea să-l vadă vreodată pe Mike pe stradă, era gata să-l snopească în bătaie.

— Nu e suficient.

— Nu au cum să-l aresteze doar pentru că m-a împins. Şi, dacă e să mă iau după reacţia lui, n-o să se mai întoarcă. Nu vrea să aibă de-a face cu mine şi cu copilul meu, zise ea, ducându-şi mâna la burtă. Nu mi-am dat seama cât de mult îmi doresc să păstrez sarcina până nu m-am văzut într-o baltă de sânge, până nu mi-am dat seama că aş putea să îl pierd. Nu vreau altceva decât să-i fie bine lui. Sau ei.

Dylan o luă de mână şi îşi aminti cuvintele Oliviei, care îşi descrisese chinul cu aceleaşi cuvinte şi, pentru prima oară, îşi dădu seama cât de îngrozitoare trebuie să fi fost noaptea aceea pentru ea. Probabil că povestea lui Meg îi trezise amintit dureroase. Cele pe care încerca să le dea uitării, ca să-şi construiască un viitor alături de el.

La naiba!

Meg se întinse pe perne, vizibil extenuată.

Dylan se ridică în picioare.

— Te las să te odihneşti.

— Da, sunt obosită.

Dylan o sărută apoi pe frunte.

— O să trec mai târziu pe la tine, bine?

— Mulţumesc, Dylan. Şi îi mulţumesc şi Oliviei. Îmi pare rău că v-am stricat seara.

— Gândeşte-te doar la tine şi la copilul tău. Noi suntem bine, zise el, sperând că avea dreptate.

După ce o lăsă pe Meg în salon, Dylan întrebă o asistentă unde era cea mai apropiată sală de aşteptare. Urmă indicaţiile, sperând să o găsească pe Olivia acolo şi că nu plecase deja din spital.

Auzi voci în drum spre sala de aşteptare şi se opri în pragul uşii, şocat să o vadă pe Olivia în braţele unui alt bărbat. Dar când făcu un pas în spate îşi dădu seama că era vorba despre fratele ei.

Dumnezeule, nu avea nevoie de alte şocuri sau surprize în noaptea aceea.

— Eşti bine? o întrebă el, păşind în sala de aşteptare.

În afară de câteva scaune de plastic şi de câteva reviste vechi, camera era pustie.

— Da, răspunse Olivia, întâlnindu-i privirea. L-am sunat pe Scott şi era în zonă, tocmai de pleca de la muncă, aşa că a trecut să mă vadă.

Dylan o privi suspicios. Îl sunase pur şi simplu să-l salute în miez de noapte sau pentru că era supărată?

Doar că nu mai părea la fel de supărată ca mai devreme.

— Salut, Scott, îl salută Dylan, întinzându-i mâna.

— Salut, Rhodes, mormăi Scott, strângându-i mâna.

— Cum se simte Meg? întrebă Olivia.

— E extenuată. Speriată. Dar se odihneşte, este un semn bun.

Scott făcu un pas în faţă.

— Olivia m-a pus la curent. Ştii cumva dacă prietena ta a depus plângere la poliţie? întrebă poliţistul.

Dylan clătină din cap.

— Nu crede că gestul lui a fost un atac, zise el, frustrat, ducându-şi mâinile la cap.

Celălalt bărbat părea să-i înţeleagă frustrarea.

— Vrei să stau eu de vorbă cu ea? Ar putea măcar să ceară un ordin de restricţie. Aş putea să-i explic ce are de făcut.

Dylan rămase căzut pe gânduri.

— Tind să spun că nu, pentru că nu vreau să o supăr, dar prefer să facă acum ceva, în caz că nenorocitul ăla o să încerce din nou să se apropie de ea.

— Ai putea să ne faci cunoştinţă şi vedem noi după aceea. Ce părere ai?

Dylan aruncă o privire spre Olivia.

— Vino cu noi, zise el, de teamă că nu o lase singură, să nu fugă din nou de el.

— Bine.

Îi conduse pe amândoi în camera lui Meg şi trase draperiile. Meg deschise imediat ochii.

— Meg, am adus pe cineva care vrea să stea de vorbă cu tine. Te simţi în stare? o întrebă el.

Meg se uită lung la el.

— Despre cine e vorba?

— Scott, fratele Oliviei e poliţist, zise el, pregătindu-se moral pentru atacul ei de furie.

— Dylan!

— Lasă-l doar să-ţi explice ce opţiuni ai. E tot ce-ţi cer. Apoi depinde doar de tine ce decizi să iei.

Meg se întinse din nou pe targa aceea pe care cei de la spital o numeau pat.

— Bine, fie.

Dylan îi făcu semn lui Scott să intre.

Scott dădu draperia la o parte şi îşi îndreptă privirea spre Meg. Dacă Dylan nu ar fi fost cu ochii pe el în clipa aceea, ar fi ratat expresia interesată de pe chipul bărbatului.

Meg se arătă şi ea la fel de interesată şi se ridică uşor când îl zări pe bărbatul acela chipeş intrând în salon.

— Ar fi mai bine să vă lăsăm să staţi de vorbă, zise Dylan. Meg, încearcă să te odihneşti. O să trec dimineaţă pe la tine. Anunţă-mă dacă decid să te externeze. Trec eu să te iau şi să te duc acasă.

O luă apoi de mână pe Olivia şi o trase după el, pentru că voia să stea de vorbă cu ea între patru ochi.

*

Spre mare uimire a lui Dylan, Olivia nu se împotrivi când îi spuse că avea de gând să o ducă înapoi acasă la el. Părea mai relaxată decât s-ar fi aşteptat din partea ei şi îşi spuse că avea să aştepte să ajungă acasă să că stea de vorbă despre trecutul ei şi prezentul lui Meg. Avea să urmeze o nouă discuţie care, mai mult ca sigur, nu avea să ducă la nimic.

— Ai observat şi tu că Meg nu a putut să-şi ia ochii de la fratele meu? zise ea.

— La fel aş putea să spun şi despre Scott. Dacă chiar îi place de ea, o să aibă multe de pătimit.

Olivia începu să râdă.

— Cine ştie? Meg e însărcinată cu fostul ei problematic. Probabil că nu caută nimic.

— Plus că Meg e topită după băieţii răi. Şi nu cred că Scott se încadrează în categoria asta.

Olivia se cuibări în scaun.

— Meg are nevoie de un băiat bun, aşa ca Scott. Asta dacă e şi el interesat de ea, desigur.

— De ce dezbatem o relaţie între doi oameni care nici măcar nu se cunosc? mormăi Dylan.

Exceptând principalul motiv, acela că era mult mai

uşor să discute despre asta decât despre cele petrecute în seara aceea, despre amintirile pe care probabil că le trezise episodul acela în Olivia.

Parcă maşină în faţa blocului şi veni să-i deschidă portiera.

— Vrei să mergem la o plimbare pe plajă?

— Sigur, răspunse ea, surprinsă.

Traversară parcarea şi o luară prin spatele blocului, pe trotuarul lung, până ce ajunseră la intrarea separată spre plajă. Îi înconjură un aer umed şi cald, cu care Dylan era atât de obişnuit după ce trăise în Florida o viaţă întreagă.

Olivia părea calmă şi liniştită, ceea ce-l făcea să se simtă şi mai neliniştit.

— Vrei să ne lăsăm pantofii aici? întrebă ea, chiar înainte să calce pe nisip.

— Sigur.

Olivia se descălţă de sandalele pe care le purtase la concert, îşi suflecă blugii, iar el îi urmă exemplul. Porniră pe plaja goală, simţind nisipul delicat sub picioare. Ar fi vrut să se simtă relaxat, dar nu era cazul, nu când o ştia pe Meg, femeia care ajunsese să facă parte din familia lui, zăcând într-un pat de spital, sperând să nu piardă o sarcină pe care şi-o dorea, cu un fost iubit care îi făcuse rău.

La fel ca episodul cu Wendell, situaţia cu Meg îl făcuse pe Dylan să-şi dea seama de lucrurile care erau importante în viaţă. O familie şi un partener care să-ţi fie alături. Acelea erau lucrurile care contau cu adevărat. Doar că Dylan era alături de Olivia, o femeie pe care şi-o dorea în viitorul lui… dar care nu era dispusă să-i fie alături. Şi, cu toate că îşi spusese că era gata să aştepte ca Olivia să se răzgândească, se simţea pe zi ce trecea, mai frustrat şi mai obosit.

Olivia îl luă de mână şi, în loc să îi stârnească bucurie, cum se întâmpla de obicei, de data asta se enervă.

Ce altceva ar mai fi putut să facă să îi arate ce simţea pentru ea? De ce altceva mai avea nevoie din partea lui?

— Eşti bine? întrebă ea, în cele din urmă.

— Da. De ce?

— Pentru că pari încordat şi tăcut. Nu-ţi stă în fire.

Dylan se opri, brusc.

Valurile mării se întindeau la picioarele lui, iar Dylan îşi îndreptă privirea spre ocean.

— Am obosit, îi spuse el, dându-şi seama că nu putea să-i menajeze sentimentele pe seama lui. Nu mi-am dat seama până în seara asta… Dar am obosit să simt că sunt singurul care luptă pentru noi în relaţia asta.

Olivia se uită lung la el, cu chipul palid în razele lunii, cu o expresie îndurerată pe chip.

— Dacă aş fi în locul tău, şi eu aş fi obosită. Îşi băgă apoi mâinile în buzunar şi începu să se legene uşor pe picioare. Nu am spus niciodată că o să fie uşor, dar m-ai suportat mult mai mult decât m-aş fi aşteptat din partea ta.

Îi mângâie obrazul, dar când nu primi nicio reacţie din partea lui, îşi coborî mâna.

Dylan îşi încleştă maxilarul, simţind nevoia să-şi scoată toate sentimentele la suprafaţă. Să lase piesele să cadă. Avea să le strângă mai târziu.

— Nu vreau să renunţ la noi, dar…

Olivia se uită lung la el, fixându-l cu privirea.

— Am fost să stau de vorbă cu un terapeut, spuse ea, luându-l pe nepregătite.

— Poftim? Când?

— Mai ţii minte seara aia când ţi-am spus că mă duc la film? Am avut o programare cu un doctor pe care mi l-a recomandat Madison.

Nu ştia dacă să fie bucuros sau rănit.

— De ce nu mi-ai spus? o întrebă, ştiind prea bine că nu bucuria avusese câştig de cauză.

Cu un nod în gât, Olivia spuse:

— Mi-era teamă că o să dau bir cu fugiţii, recunoscu ea. Am încercat să mai stau de vorbă cu cineva după ce am pierdut copilul. Dar a fost prea dureros şi nu m-am mai întors. Nu am vrut să te dezamăgesc.

Frustrat, Dylan îşi trecu o mână prin păr.

— La naiba, Liv, dacă aş fi ştiut, simplul fapt că eşti

dispusă să faci efortul ăsta m-ar fi liniştit.

— Ar fi trebuit să fiu sinceră cu tine, dar nu am vrut să-ţi spun nimic pentru că m-am gândit că o să am nevoie de timp după aceea. Nu am vrut să-ţi fac rău spunându-ţi că vreau să mă duc acasă singură.

— Vreau să cred că aş fi înţeles. Şi mi-ar fi plăcut să cred că încerci să-ţi rezolvi problemele, zise el, scrâşnind din dinţi. Care vasăzică, în tot acest timp, în timp ce eu încercam să găsesc o cale împreună, tu ai hotărât să mergi separat.

Olivia făcu ochii mari.

— Poftim? Nu! Motivul pentru care am fost la terapeut e tocmai pentru că am vrut să fac lucrurile să meargă pentru *noi!* Pentru noi. Dar când am plecat de la cabinet, mi-am dat seama că, înainte de orice, eu am nevoie de ajutor. Trebuie să găsesc o cale prin care să merg mai departe.

Dylan ştia că avea dreptate, dar asta nu însemna că îi plăcea felul în care procedase.

— S-ar părea că începi să gestionezi situaţia.

Fără niciun fel de ajutor din partea lui, fără măcar să-l includă în planurile ei.

— A fost vorba de o singură şedinţă. Mă aşteaptă multe altele, am încă mult de lucru, dar măcar i-am povestit doctorului tot. Am început de undeva.

Părea mândră de ea, iar şi el ar fi trebuit să fie mândru de ea. La naiba, singurul motiv pentru care nu o făcea era pentru că avea un nod în gât.

Ce era în mintea ei? Era pentru prima oară când nu avea nici cea mai vagă idee ce era în mintea ei. Nu îi trecuse niciodată prin cap posibilitatea că, odată ce avea să fie gata să treacă mai departe, avea să o facă fără el. La concert nu avusese astfel de gânduri, dar situaţia cu Meg îi schimbase punctul de vedere. Poate că şi pentru ea seara aceea avusese acelaşi efect.

Oare asta avea de gând să facă? se întrebă el, cu sufletul la gură.

— În seara asta, când am auzit-o pe Meg spunând că

teama că ar putea pierde copilul a făcut-o să-şi dea seama că îşi doreşte să fie mamă, că şi dacă ar fi să se întâmple ceva cu sarcina, ştia exact ce-şi dorea de la viaţă… m-a făcut să văd lucrurile atât de clar. Tot ce ai încercat tu să-mi spui a devenit atât de clar, continuă Olivia, cu o privire plină de speranţă.

Nu ştia cât timp putea să mai reziste ascultând-o vorbind despre sentimentele ei, în tot acest timp încercând să tragă singur concluziile, care mai de care mai sumbre.

— La naiba, Olivia, ce încerci să spui?

— Că ai avut dreptate. Că priveam totul din perspectiva fetei de nouăsprezece ani. A unei fete rănite şi speriate. Dar când am văzut-o pe Meg, atât de curajoasă şi de neînfricată, gata să înfrunte orice… în clipa aceea mi-am dat seama. Mi-am dat seama că încă îmi doresc toate lucrurile acelea la care am visat cândva, zise ea, după care îi luă mâna şi o duse la pieptul ei. Vreau o casă cu gard alb, un câine, copii, absolut tot. Alături de tine, repetă ea cuvintele lui.

Oliva ridică privirea, şi el citi toată dragostea şi toată speranţa pe care dorea să le vadă vreodată în ochii ei, în expresia ei, iar în clipa aceea simţi un val de uşurare, ca valurile oceanului.

— Liv, pentru numele lui Dumnezeu!

— Ce pot să spun? Ştiu că nu e uşor să fii cu mine. Bine, fie, recunosc, sunt o pacoste, zise ea zâmbind. Dar sper că încă o să crezi că merită să fii cu mine.

— Da, raza mea de soare, merită. Pentru că eşti totul. Aşa ai fost mereu.

O luă în braţe, iar ea îşi încolăci picioarele în jurul lui, ştiind că era exact unde trebuia să fie. Cuvintele lui îi umplură inima, cu gândul la tot ce avea de oferit viitorul. Nu se minţi spunându-şi că tot ce era mai greu trecuse deja sau că ea reuşise să treacă atât de uş Or peste traumele din trecut. Dar părea deschisă, sinceră şi gata să primească ajutor. Era tot ce şi-ar fi putut dori.

— Un lucru e cert. N-o să mă plictisesc niciodată cu tine alături.

— Aşa să ştii.

Îşi frecă apoi obrazul de al ei.

— Orice s-ar întâmpla, de acum înainte o să înfruntăm lucrurile împreună, bine?

Olivia încuviinţă, strângându-l în braţe cu o disperare care îl bucură nespus, dat fiind că, până nu demult, fusese sigur că avea să o piardă.

— Şi dacă eşti însărcinată, o să înfruntăm la fel situaţia, bine? Împreună.

Olivia încuviinţă din nou din cap, dar nu se dezlipi de el ca să-l privească în ochi sau ca să spună ceva.

— Ce ai spune să mergem acasă?

— Acasă? întrebă ea, trăgându-se uşor înapoi ca să îl privească în ochi.

— Acasă. Ştii tu, apartamentul de la etaj. Deocamdată. Până reuşesc să mă apuc de casă, de gardul alb şi de câine.

Pentru că nu avea de gând să o lase să plece prea curând. Bine, niciodată.

— Aşa încerci tu să mă întrebi dacă vreau să mă mut cu tine? întrebă ea, ridicând din sprâncene.

— Nu, draga mea, nu te întreb dacă vrei. Insist. Şi după ce o să cumpăr inelul, adică cu prima ocazie, o să-ţi cer să te căsătoreşti cu mine.

— Poate că ar trebui să insişti şi pe tema asta. Ştii prea bine că îmi place când o faci pe şeful.

Olivia începu să-şi unduiască şoldurile, frecându-şi sexul de erecţia lui, iar Dylan suspină de plăcere.

Căzu o clipă pe gânduri şi îşi dădu seama că nu avea niciun motiv pentru care să aştepte.

— Olivia Dare, nu doar că o să te muţi cu mine, ci o să te şi căsătoreşti cu mine. Ai vreo obiecţie?

— Nici una, răspunse ea, zâmbind, vizibil fericită şi la fel de implicată în viitorul lor ca el.

În sfârşit.

epilog

— Aminteşte-mi, din nou, de ce am acceptat să fac chestia asta? mormăi Olivia, aruncându-se în pat după o nouă oprire la toaletă.

Avea greţuri groaznice. După ce se spălase din nou pe dinţi, jurându-şi că nu avea să ajungă din nou prea curând la baie.

Dylan îi dădu părul de pe frunte şi o sărută.

— Eşti sigură că nu vrei să îi sun pe Ian şi pe Riley şi să le spun că nu avem cum să ajungem?

Olivia dădu din cap că nu.

— Nu ai apucat să-i cunoşti pe verii mei din New York şi chiar vreau să vă împrieteniţi.

— Doar dacă te simţi în stare.

— Sunt bine, răspunse ea, încercând să zâmbească. Mă simt mai bine.

— Eşti o mincinoasă.

— Aşa vorbeşti tu cu mama copilului tău? Fiindcă, pentru a doua oară în viaţa ei când fusese o proastă şi nu avusese grijă să se protejeze, rămăsese însărcinată.

— Dar eşti şi soţia mea.

Olivia zâmbi şi ridică mâna să-şi admire inelul cu diamant şi verigheta.

— Aşa este.

De îndată ce primise undă verde, Dylan nu pierduse timpul. La o săptămână după episodul de pe plajă, deja erau logodiţi. Şi, de îndată ce aflase că era însărcinată, fugiseră să se căsătorească în Las Vegas, la fel ca Madison şi Alex. Doar că, spre deosebire de Alex, ea îi invitase pe mama ei şi pe surorile şi fraţii disponibili pe ultima sută de metri, ca să nu aibă de-a face cu rude ţâfnoase după aceea.

Dylan se întinse pe spate şi se uită lung la ea.

— Te iubesc.

— Ştiu.

L-o dovedise în repetate rânduri, rămânând alături de ea, în timp ce oricare alt bărbat ar fi dat bir cu fugiţii.

— Şi eu te iubesc.

— Habar n-ai cât eşti de sexy, zise el.

— Ah, da, cum să nu. Bolnavă şi palidă, sunt sigură că sunt încântătoare.

Măcar se apropia de finalul primului trimestru de sarcină. Greţurile aveau să înceteze. Cel puţin, aşa spera.

Chipul frumos al lui Dylan se încruntă.

— Ai sânii mai mari, eşti la fel de frumoasă ca de obicei, iar aici creşte copilul meu, spuse el, ducându-şi mâna la burta ei, căci făcuse deja un obicei din asta. Sexy, confirmă el.

— Mă bucur că crezi asta. Nu mi se pare deloc corect cât de uşor scăpaţi voi din povestea asta.

— Draga mea, azi-noapte la unşpe umblam prin magazine să-ţi iau îngheţată cu ciocolată şi mentă. Să ştii că nu e uşor.

— Şi ţi-am mulţumit în cel mai frumos mod cu putinţă, nu? spuse ea, amintindu-şi cu drag cum linsese îngheţata aceea de pe erecţia lui.

Slavă Domnului că greţurile de dimineaţă se întâmplau doar dimineaţa.

Dylan oftă cu gândul la seara trecută şi întinse mâna după ea, dar Olivia se eliberă din braţele lui.

— Trebuie să sar în duş, dacă vrem să avem vreo şansă să ajungem la timp acasă la Ian.

Dylan îşi duse mâinile la ochi.

— Du-te, mormăi el.

Olivia începu să râdă şi se duse la duş, simţindu-se deja mai bine.

La scurt timp după aceea, ajunseră acasă la Ian, unde se adunase toată familia.

— Eşti bine? îl întrebă ea, ştiind prea bine că nu era obişnuit cu haosul care părea să fie specific familiei Dare.

— Sunt mai mult decât bine, zise el, strângându-i mâna.

Fără niciun fel de avertizare, urmă un ţipăt asurzitor

din partea unei copile care se năpusti asupra ei.

— Mătuşă Liv!

Olivia o întâmpină cu braţele deschise, iar fetiţa se împiedică, căzând. Olivia o ridică de pe jos şi o sărută pe obraz.

— Ce mai face fetiţa mea preferată? întrebă ea.

Rainey Noelle, fiica lui Ian şi a lui Riley, îi prinse chipul într-o mânuţele ei grăsune şi o pupă. Asta era rutina lor, una pe care ajunseseră să o construiască după ce Olivia începuse să-şi viziteze săptămânal nepoţica. Nu-i fusese uşor la început să treacă peste teama de a pierde tot ce era mai important pentru ea. Dar, cu ajutorul terapeutului şi al lui Dylan, Olivia devenise mai încrezătoare în ea însăşi, cât şi în oamenii pe care îi iubea.

Dylan îşi lipi mâna de spatele ei, ca să o ajute, ca de obicei.

— Aţi ajuns! exclamă Riley, ieşind din bucătărie şi îndreptându-se spre ei. Bună, Dylan. Bună, Liv, zise ea, sărutându-i pe obraz. Să ştii că erai la masă, îi spuse ea fiicei sale. Hai înapoi la mami, poţi să te joci mai târziu cu mătuşica Liv.

Riley întinse braţele spre fiica ei, iar Rainey nu se împotrivi.

Copila aceea era neînfricată, lucru care ajunsese să-l exaspereze pe Ian. Oliviei îi plăcea la nebunie să îl vadă pe fratele său cel stoic la cheremul fetiţei.

— Toată lumea e în bucătărie, mai puţin băieţii. Tyler, Scott şi Jason joacă baschet pe terasă, spuse Riley, întorcându-se în bucătărie cu cea mică.

Olivia se strecură cu Dylan prin mulţime. Făcuse deja cunoştinţă cu toţi fraţii şi surorile ei din Miami. Ian şi Riley erau într-un colţ, încercând să o convingă pe Rainey să stea pe scaun.

Tatăl ei era de negăsit. Olivia îşi spuse că, din respect pentru mama ei, Emma, el şi Savannah hotărâseră să se ţină la distanţă. Dar adevărul era că Robert Dare făcea întotdeauna ce era mai bine pentru el. Un alt adevăr era că Emma depăşise de mult situaţia. Venise însoţită de

prietenul ei drag, cum obişnuia ea să-i spună, Michael Brooks, un bărbat cu care se vedea de ceva timp. 11 văzu alături de mama lui şi de Avery.

— Nu-mi place deloc că Avery e aşa de tristă, îi şopti Olivia lui Dylan. S-a întâmplat ceva la concertul acela din urmă cu câteva săptămâni, dar nu vrea să vorbească despre asta.

— Tu mai ales ştii că e important ca oamenii să-şi rezolve singuri problemele, îi reaminti el.

Olivia se uită urât la el, preferând să nu-şi amintească.

— Bine, fie. Dar că ştii că sunt cu ochii pe ea.

— Nici nu mă aşteptam la altceva din partea ta, spuse el, rânjind.

— Ai făcut cunoştinţă cu Sienna? îl întrebă ea, făcând referire la sora ei vitregă, care le făcu cu mâna din partea cealaltă a camerei.

— Da, la ziua ta.

Olivia o salută şi îi făcu semn că vine imediat. Îl luă apoi de mână pe Dylan şi îl conduse în bucătăria spaţioasă.

— Olivia! exclamă Isabelle, soţia lui Gabe. Într-o clipită, Olivia se trezi prinsă într-una dintre celebrele îmbrăţişări ale lui Izzy. Ce mai faci? Felicitări pentru nuntă! El e Dylan?

— Da, răspunse Olivia, bucuroasă. Dylan, ea este Isabella. Iar bărbatul acela de acolo, cu un copil în braţe, este vărul meu, Gabe.

Acesta le făcu cu mâna de pe canapea.

— Iar bărbatul de lângă el, care îi seamănă, e fratele lui, Decklan, spuse Olivia, cu voce tare, ca să-i atragă atenţia vărului său. Decklan e poliţist în New York. Îi place să stea de vorbă cu Scott despre cazurile lor.

De îndată ce îşi auzi numele, Decklan întoarse capul.

— Bună, Liv, zise el, ridicându-se în picioare, chiar în timp ce Amanda, iubita lui, veni spre el cu două pahare în mână.

— Poftim, spuse ea, şi se îndreptară amândoi spre Isabelle.

Urmară câteva prezentări şi îmbrăţişări.

— Lucy, sora lor, n-a reuşit să ajungă. Are treabă la club.

— Sper să o cunosc data viitoare, zise Dylan.

— Şi eu. O să-i placă la nebunie de tine.

Între timp, Dylan îi strânse mâna lui Decklan şi le salută pe domnişoare, după care se întoarse spre Gabe.

— Mi-ar plăcea să stăm de vorbă despre cluburile tale, zise Dylan.

O sărută apoi pe Olivia pe buze, iar ea abia se abţinu să nu suspine de plăcere simţindu-i barba frecându-i-se de piele.

— Du-te, îi spuse ea, fericită să vadă că se simţea în largul lui alături de familia ei numeroasă.

Îi părea rău că sora lui nu era şi ea acolo, dar ea şi Matthew avuseseră alte planuri.

Dylan şi Decklan merseră la Gabe, în timp ce Olivia rămase alături de celelalte femei.

— Amanda, cum îţi place în New York? o întrebă Olivia, ştiind că tânăra se mutase din Maryland, Washington, ca să locuiască cu Decklan.

— E minunat. Sunt foarte fericită şi… eu şi Decklan ne-am logodit! exclamă ea, fluturându-şi mâna.

— Felicitări! spuse Olivia, îmbrăţişând-o. Mă bucur pentru voi! Când e ziua cea mare?

— Încă nu am hotărât, răspunse Amanda.

— Dar cât de curând, strigă Decklan. Pentru că n-am de gând să aştept prea mult.

Amanda se făcu roşie la faţă.

Dar înainte că Olivia să apuce să spună ceva, fraţii ei dădură buzna din garaj, bătându-se să ajungă primii la bar ca să-şi ia ceva de băut. Îşi dădură coate şi se împinseră uşor, dar Scott păru cel mai liniştit.

— Vă rog să mă scuzaţi, le spuse ea soţiilor verilor săi. Se îndreptă spre Scott şi îl trase deoparte. Salut.

— Salut, surioară. Ce mai e nou? o întrebă el.

— Nimic, mă bucur de familia mea. Dar tu?

— I-am bătut pe fraţii mei la baschet.

Olivia îşi dădu ochii peste cap, era un comentariu atât de tipic din partea fratelui său.

— Trebuie să te întreb ceva, zise Scott.

— Spune.

— Ce mai face Meg?

Olivia oftă, deloc surprinsă că fratele său aduse vorba de Meg.

— Nu aţi ţinut legătura?

Scott clătină din cap.

— Am ajutat-o doar să obţină ordinul de restricţie după ce a fost externată din spital.

Meg petrecuse o perioadă la pat, dar după ce i se confirmase că era totul în regulă cu sarcina ei, se întorsese înapoi la muncă.

— Am mai încercat după aceea să iau legătura cu ea, dar mi-a spus că e bine şi m-a evitat.

— Ai invitat-o în oraş? întrebă Olivia.

Scott încuviinţă.

— Mi-a *spus* că nu e interesată, spuse el, încruntat, dându-i de înţeles că nu era tocmai convins că Meg spunea adevărul.

Nici Olivia nu era deloc convinsă, pentru că şi Meg o întrebase despre Scott. Dar de fiecare dată când venea vorba despre bărbaţi şi iubire, Meg îi spunea că fusese dintotdeauna prea dependentă de sexul opus. Se săturase să fie vulnerabilă şi să se lege de nenorociţi, doar ca să nu fie singură. Hotărâse, de asemenea, să nu mai conteze pe bărbaţi care îi erau prieteni, spusese ea, făcând referire le Dylan.

Olivia înţelegea faptul că Meg încerca să se schimbe, să devină mai independentă şi mai stăpână pe sine. Doar că asta nu însemna că trebuia să renunţe de tot la iubire.

Aruncă o privire spre fratele ei.

— Înainte să-ţi dau orice fel de sfat, trebuie să te întreb ceva.

— Te ascult, zise Scott, sprijinindu-se de blatul de la bucătărie.

— Tu ştii că Meg e însărcinată, da?

Fratele ei izbucni în râs.

— Doar nu vorbeşti serios.

Olivia îşi dădu ochii peste cap.

— Nu asta voiam să te întreb, fraiere! Vreau să mă asigur că înţelegi că urmează să aibă un *copil.* Nu aş vrea să-i faci curte doar pentru că ţi se pare că e sexy. O femeie ca Meg are nevoie de stabilitate şi de…

Dar Scott o împunse cu privirea, dându-i de înţeles că ştia prea bine în ce se băga.

— Bine, fie! Înţelegi situaţia! Şi, cu toate acestea, era încă interesat. Atunci, sfatul meu e să nu renunţi, zise ea, muşcându-şi obrazul. Uită-te la mine şi la Dylan. Nu am fi împreună azi dacă ar fi ascultat de mine. Slavă Domnului! Dylan a avut răbdare, a aşteptat să mă cunoască mai bine şi a înţeles de ce fugeam de el. Şi a fost hotărât să mă cucerească.

— Hmm, mormăi Scott. Deci sfatul tău e să mă bag în viaţa ei, fie că vrea, fie că nu?

Olivia îi dădu una după ceafă.

— Au!

— Nu fi prost, fii atent la mine! Fii alături de Meg. Fă-te util şi descoperă ce se află în spatele acelor ziduri. Dacă şi ea simte la fel pentru tine, o să ştii ce ai de făcut.

Scott râmji, după care o îmbrăţişă şi o luă pe sus.

— Lasă-mă jos! strigă ea.

Scott făcu întocmai şi zise:

— Mulţumesc.

— Meg ar avea mare noroc să fie cu un bărbat ca tine. Dar te iubesc şi nu vreau să te văd rănit.

Scott îi dădu de înţeles că nu avea motive să-şi facă griji.

— Ştiu deja că lui Meg îi place de mine. Mă ocup eu de restul, zise el, îngâmfat cum îi stătea în fire, şi se îndepărtă.

Olivia se întoarse la Dylan şi la verii ei din New York, aşezându-se între Dylan şi Gabe.

— Bună, o întâmpină Dylan, apucând-o de după talie, iar ea se pierdu în îmbrăţişarea lui.

— Gabe, chiar nu ai de gând să împarţi cu noi micul

prinţ? îl întrebă ea, făcând referire la bebeluşul care nu ajunsese încă în braţele mamei sale.

— Gabriel, dă-i verişoarei tale bebeluşul, strigă Isabelle.

Olivia se abţinu să nu bufnească în râs, dar rămase cu braţele întinse.

Gabe se despărţi cu reticenţă de fiul său şi îl puse în braţele ei. Olivia îl strânse la piept.

— Bună, Noah, îi şopti ea băieţelului care încă dormea, cercetând trăsăturile lui deja chipeşe. O să fii la fel de cuceritor ca restul bărbaţilor din neamul Dare.

Îşi coborî capul şi inhală mirosul acela de bebeluş. Pentru prima oară, nu se gândi cu tristeţe la ce ar fi putut să fie. În schimb, aruncă o privire în jur, spre familia aceea mare, iubitoare, pe cale a se mări şi mai mult. Avea un soţ pe care îl adora şi care era gata de orice ca să fie cu ea şi un copil pe drum.

Ah, da, îşi spuse ea. Cum, necum, reuşise să-şi ţină sarcina în mare secret faţă de toată lumea, mai puţin de mama ei şi de Avery. Voia să aştepte să treacă primele săptămâni de sarcină, să se convingă că, de data asta, urma să fie diferit. Iar greţurile acelea îngrozitoare deja erau ceva nou.

Dar acum că avea familia alături, se simţi pregătită.

Atent, ca de obicei, Dylan se aplecă şi îi şopti în ureche:

— Eşti bine?

— Da, răspunse ea. Presupun că n-o să găsim un moment mai propice ca să le spunem.

Dylan o strânse uşor de coapsă.

— Am un anunţ, spuse ea, cu voce tare.

Trecură câteva clipe până ce rudele ei făcură, în cele din urmă, linişte.

— Sunt însărcinată, anunţă ea.

Ropotele de aplauze şi felicitările care urmară, îi spuseră ce ştia deja. Că Olivia Rhodes avea numai lucruri bune în viaţă. Foarte, foarte bune. Şi voia ca binele acela să continue, nu doar pentru ea, ci pentru toţi cei pe care îi

iubea. Fiecare frate, fiecare soră şi fiecare văr din încăperea aceea.

Sfârşit